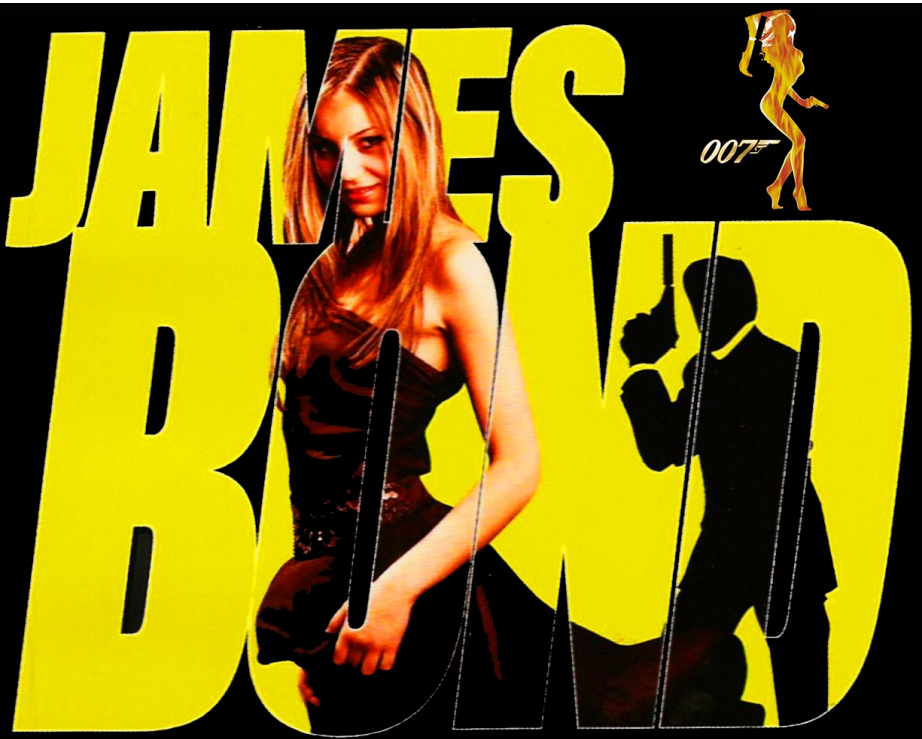

IAN FLEMING

PE CINE NU LAȘI SĂ MOARĂ...

VOLUMUL 3

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 3

PE CINE NU LAȘI SĂ MOARĂ...

Ediția I

Original: *Live and Let Die* (1954)

Traducere de:
HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

1998

• Capitolul 1: COVORUL ROȘU

Există momente în viața unui agent secret când acesta se bucură de un lux ieșit din comun. Există misiuni în care este chemat să joace rolul unui om foarte bogat; cu anumite prilejuri, el se refugiază în viața îmbelșugată pentru a șterge amintirea morții și a primejdiilor care l-au pândit; în sfârșit, există cazuri, precum cel de față, când agentul e oaspete pe teritoriul unui serviciu secret aliat.

Din clipa în care avionul BOAC Stratocruiser ateriză pe pista Aeroportului Internațional Idlewild, James Bond se bucură de tratamentul rezervat, de obicei, oaspeților de rang regal.

Părăsind avionul, alături de ceilalți pasageri, se resemnase deja la gândul celebrului purgatoriu al mașinăriei Serviciilor Vamale, de Sănătate Publică și Imigrație ale Statelor Unite. Îl aștepta, gândea el, cel puțin o oră de formalități în încăperile supraîncălzite zugrăvite într-un verde mohorât, în care nu se mai aerisise de cel puțin un an de zile, acolo unde mirosul de sudoare stătută se îmbina cu cele ale spaimei și vinovățiilor nelămurite care domnesc mereu în preajma frontierelor. Teama aceea e stârnită de ușile închise purtând inscripția ACCESUL INTERZIS, dincolo de care se află o mulțime de oameni vigilenți și mormane de dosare, precum și teleimprimatoarele aflate în legătură permanentă cu Washington-ul, mai exact cu cei de la Biroul Narcotice, cei de la Contraspionaj, cei de la Tezaur și de la FBI.

Pășind pe asfaltul pistei, biciuit de vântul aspru de ianuarie, își închipui propriul său nume trecând prin urzeala rețelei: BOND, JAMES, PAȘAPORT DIPLOMATIC BRITANIC 0094567; după o scurtă așteptare, răspunsurile aveau să sosească, ivindu-se în țăcănitul teleimprimatoarelor: NEGATIV, NEGATIV, NEGATIV. Apoi, de la FBI: VERIFICARE POZITIVĂ; AȘTEPTAȚI. Urma să se desfășoare, în circuit închis, schimb grăbit de mesaje între FBI și CIA, FBI-ul avea să transmită celor de la Idlewild: BOND OKAY OKAY, după care ofițerul blazat de la intrare îi va întinde pașaportul, spunând: „Vă doresc o ședere plăcută, domnule Bond”.

Cuprins de un fior, Bond își îndreptă pașii, alături de restul călătorilor, printre ghidajele de sârmă, spre intrarea în sala de așteptare a Serviciului Sănătății Publice.

Desigur, în ceea ce îl privea, toate acestea nu însemnau decât o plicticoasă rutină; îi displăcea însă ideea că dosarul său se afla în posesia unei puteri străine, oricare ar fi fost aceasta. Anonimatul era cheia de boltă a profesiei sale. Fiecare dezvăluire a identității sale înregistrată în vreun dosar îi scădea valoarea și, în cele din urmă, putea să reprezinte chiar o amenințare la propria-i viață. Aici, în America, unde se știa totul despre el, se simțea precum negrul din poveste căruia o vrăjitoare îi furase umbra, de parcă unul dintre organele sale vitale s-ar fi aflat în mâinile celorlalți. Ceilalți, care în acest caz îi erau prieteni, dar totuși...

— Domnul Bond?

Un individ cu o înfățișare plăcută, dar șteарsă, purtând haine banale, se ivise din umbra clădirii Serviciului Sănătății Publice.

— Numele meu este Halloran. Mă bucur să vă întâlnesc!

Își strânseră mâinile.

— Sper că ați călătorit bine. Vă rog să mă urmați.

Se întoarse apoi către ofițerul poliției Aeroportului care se afla de pază la intrarea în clădirea Serviciului Sănătății Publice.

— E-n regulă, sergent!

— Bine, domnule Halloran. Să ne vedem cu bine!

Ceilalți pasageri intraseră deja. Halloran o luă spre stânga, îndepărtându-se de clădire. Un alt polițist le deschise o ușă în gardul înalt de fier forjat.

— La revedere, domnule Halloran.

— La revedere și mulțumesc!

Afară îi aștepta un Buick negru, cu motorul pornit, torcând ușor, ca un motan. Urcară în mașină. Cele două valize ușoare ale lui Bond se aflau în față, lângă șofer. Bond nu reușea să-și imagineze cum de reușiseră să le găsească atât de repede, în noianul de bagaje al pasagerilor, pe care îl văzuse transportat ceva mai devreme, către punctul vamal.

— E-n regulă, Grady, putem porni.

Bond se relaxă și se așeză confortabil, în vreme ce limuzina țâșnea înainte.

Se întoarse către Halloran.

— Ei bine, e cea mai fastuoasă primire de care m-am bucurat vreodată. N-a lipsit decât covorul roșu! Mă așteptam să pierd cel puțin o oră, trecând pe la Serviciul Imigrației. Cine-a pus la cale toate astea? Nu sunt obișnuit să fiu tratat ca un oaspete de vază. Oricum, țin să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut.

— Cu cea mai mare plăcere, domnule Bond! zâmbi Halloran și îi oferi o țigară din pachetul de Luckies proaspăt desfăcut. Dorim să vă oferim un sejur cât mai plăcut. Orice v-ați dori, e de-ajuns să cereți, și veți căpăta. Aveți prieteni buni la Washington. În ceea ce mă privește, nu știu de ce vă aflați aici, dar autoritățile au hotărât să vă trateze ca pe un oaspete privilegiat al guvernului. Misiunea mea este să vă duc cât mai repede, în condiții cât mai confortabile, la hotel, unde veți trece în grija altcuiva. Am să vă rog să-mi dați o clipă pașaportul dumneavoastră.

Bond i-l întinse. Halloran deschise servieta aflată lângă el, pe banchetă, și scoase o ștampilă grea, de metal. Întoarse paginile pașaportului până când dădu peste viza americană, o ștampilă și își depuse semnătura deasupra cercului albastru închis al emblemei Departamentului Justiției, după care i-l înapoie. Apoi, din portofelu-i burdușit, scoase un plic gros și i-l oferi lui Bond.

— Veți găsi înăuntru o mie de dolari, domnule Bond.

Văzând că interlocutorul său se pregătea să-i refuze, surprins, îl opri și continuă:

— Sunt banii comuniștilor, confiscați în decursul recentei capturi Schmidt-Kinaski. Îi folosim împotriva lor, iar dumneavoastră vă cerem să-i folosiți așa cum veți dori, în decursul acestei misiuni. Am fost însărcinat să vă spun că nefolosirea lor ar fi considerată o respingere a prieteniei noastre. Vă rog mult, să nu mai vorbim despre asta, adăugă el; apoi, văzând că Bond continua să privească neîncrezător plicul, mai spuse: Trebuie să vă spun, de asemenea, că înmânarea acestei sume s-a făcut cu știrea și încuviințarea superiorilor dumneavoastră.

Bond îl privi pieziș, apoi rânji și puse plicul în propriu-i portofel.

— Fie, zise el. Vă mulțumesc. Voi încerca să-i cheltui în așa fel încât să facă mult rău dușmanilor noștri. Mă bucur să aflu că dispun de un capital considerabil, cu atât mai mult cu cât el ne-a fost furnizat chiar de către inamic.

— Foarte bine, spuse Halloran. Iar acum, am să vă rog să mă scuzați, trebuie să-mi notez câte ceva în vederea raportului pe care va trebui să-l predau. Va trebui să-mi amintesc să trimit scrisori de mulțumire celor de la Imigrație și Vamă pentru amabila lor cooperare. Chestiuni de rutină.

— Vă rog, încuviință Bond.

Fu mulțumit că avea la dispoziție câteva minute de liniște și privi afară, pe geam: era pentru întâia oară în America, de la război încoace. I se părea util să se familiarizeze cu universul american: reclamele, noile modele de mașini, prețurile afișate la intrările în parcările de mașini la mâna a doua, sonoritatea exotică a semnelor de circulație: DRUM CU DENIVELĂRI – CURBE PERICULOASE – DRUM ALUNECOS; figurile șoferilor, numărul mare de femei aflate la volan, având alături, drept pasageri, bărbați docili; îmbrăcămintea trecătorilor; coafurile femeilor; anunțurile Apărării Civile: ÎN CAZ DE ATAC INAMIC, ÎNAINTAȚI, PĂRĂSIȚI PODUL; mulțimea antenelor TV de pe acoperișuri și a ecranelor de televiziune din vitrinele magazinelor; un elicopter survolând orașul; inscripțiile „MARȘUL BĂNUȚILOR”, făcând apel la caritatea publicului, pentru strângerea de fonduri în interesul vindecării cancerului sau a poliomielitei… Toate aceste imagini fugare îi erau însă tot atât de inutile în meseria sa, precum să zicem, o nuia în mâna unui vânător aflat în junglă.

Șoferul coti spre podul Triborough și, curând, avură parte de priveliștea copleșitoare a Manhattan-ului. Superbele bulevarde ale New York-ului i se dezvăluiau acum ca o junglă de beton, zgomotoasă și mirosind a petrol.

Bond se adresă însoțitorului său.

— Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar asta e, cred, cea mai vizibilă țintă pentru un bombardament atomic, din câte există pe glob.

— Da, n-ar fi deloc greu să o nimerești, fu de acord Halloran. Câteodată, în nopțile când n-am somn, mă gândesc și eu la asta.

Opriră în fața celui mai bun hotel din New York, St. Regis, aflat la intersecția dintre Strada 55 și Fifth Avenue. Un bărbat între două vârste, încărunțit, purtând un pardesiu albastru închis și o pălărie neagră, le ieși în întâmpinare, urmat de un membru al personalului hotelului. Cei doi coborâră din mașină și, odată ajunși pe trotuar, Halloran făcu prezentările.

— Domnule Bond, faceți cunoștință cu căpitanul Dexter! Apoi, cu deferență, către acesta din urmă: Căpitane, pot să vi-l dau în grijă pe domnul Bond?

— Desigur, desigur. Am să te rog doar să veghezi ca bagajele domniei sale să ajungă la camera 2100, de la ultimul etaj. Până atunci, eu și domnul Bond o vom lua înainte, să vedem dacă totul este pe placul domniei sale.

Bond se întoarse pentru a-și lua la revedere de la Halloran și pentru a-i mulțumi. Halloran îi întorsese, pentru moment, spatele și îi explica comisionarului unde anume să ducă bagajele. Bond privi dincolo de el, către Strada 55, și se încruntă. O limuzină neagră, un Chevrolet, se strecură pe neașteptate în mijlocul traficului aglomerat, chiar în fața unui taxi Checker, al cărui șofer izbi cu pumnul în claxon și continuă să-l apese, înfuriat. Limuzina își continuă drumul, prinse ultimele secunde ale luminii verzi a semaforului și dispăru spre nord, pe Fifth Avenue.

Manevra fusese ingenioasă, hotărâtă, dar ceea ce îl uimi pe Bond fu faptul că la volan se afla o negresă, o negresă arătoasă, purtând o uniformă neagră de șofer. Prin geamul din spate, apucă să zărească pentru o clipă figura unicului pasager – o mutră masivă, cenușie, care se întorsese încet și privise direct către el, era sigur de asta; apoi mașina accelerase, și chipul dispăruse din unghiul său vizual.

Bond îi strânse mâna lui Halloran. Apoi Dexter îl bătu pe umăr, nerăbdător.

— Vom traversa holul către ascensoarele din dreapta. Am să vă rog să nu vă scoateți pălăria, domnule Bond.

Urcând treptele care duceau în holul hotelului, în urma lui Dexter, Bond își spuse că toate aceste precauții erau, probabil, tardive. Oriunde în lume, o negresă la volan e o priveliște rară. Dacă aceasta mai poartă și o uniformă de șofer, faptul e cu atât mai extraordinar, dacă nu de-a dreptul neverosimil, chiar și în Harlem, acolo de unde, cu siguranță, provenea limuzina în cauză.

Și cine era uriașul de pe bancheta din spate? Chipul acela cenușiu? Era oare chiar Mr. Big?

— Hmm, făcu Bond, mai mult pentru sine, urmărind silueta uscățivă a căpitanului Dexter, către ascensor.

Liftul încetini și se opri la etajul douăzeci și unu.

— V-am pregătit o surpriză, domnule Bond, spuse căpitanul Dexter, fără prea mult entuziasm în voce.

Parcurseră coridorul lung, către camera de la colțul clădirii.

Se auzea vântul suspinând dincolo de fereastra de la capătul coridorului și Bond avu parte de priveliștea grandioasă a acoperișurilor zgârie-norilor învecinați, dincolo de care se zăreau săgețile cu vârfuri tremurânde ale coroanelor plopilor din Central Park. Se simțea ciudat, privind de la înălțimea asta, și un fior straniu, de pustietate și singurătate, îi încolți inima, pentru o clipă.

Dexter deschise ușa camerei ce purta numărul 2100. Intrară, iar căpitanul închise ușa. Se aflau într-un hol mic, bine luminat, își lăsară pardesiele și pălăriile pe un scaun, iar Dexter deschise ușa aflată în fața lor și-l invită pe Bond înăuntru.

Acesta pătrunse într-o încăpere plăcut aranjată, mobilată în stilul „Empire” la modă pe Third Avenue: fotolii confortabile și o canapea largă îmbrăcate în mătase galbenă, o imitație bună a unui covor Aubusson, un bufet în stil franțuzesc garnisit cu pahare și diferite băuturi. Griul palid al pereților era pus în evidență de lumina strălucitoare a soarelui de iarnă care pătrundea prin fereastra largă. Încălzirea centrală crea o atmosferă plăcută.

Ușa care dădea spre dormitor se deschise.

— Îți aranjam florile la căpătâiul patului. E o componentă majoră a faimoasei devize a CIA: „Vă slujim cu zâmbetul pe buze!”

Cuvintele fuseseră rostite de un tânăr înalt și subțire, ce se îndrepta, cu brațele deschise și cu un zâmbet larg, către Bond, care rămăsese cu gura căscată.

— Felix Leiter! Ce naiba cauți aici? râse Bond, apucând mâna viguroasă a tânărului și scuturând-o încântat. Chiar așa, ce cauți în dormitorul meu? Doamne, cât mă bucur să te văd! Cum de nu ești la Paris? Să nu-mi spui că ți-au încredințat tocmai ție această afacere?!

Leiter îl studie pe englez, cu o privire plină de afecțiune.

— Ai zis-o! Ei bine, chiar așa s-a întâmplat! E un prilej binevenit de relaxare. Cel puțin, mie așa mi se pare… Cei de la CIA au fost de părere că ne-am descurcat bine împreună în

afacerea Cazinoului[1], așa că m-au rechemat de la postul meu de la Serviciile Secrete Reunite din Paris. Am petrecut un timp la Washington și... iată-mă aici! Voi fi un fel de om de legătură între Agenția Centrală de Spionaj și amicii noștri de la FBI.

Făcu un semn către căpitanul Dexter, care le urmărea manifestările de o exuberanță total lipsită de profesionalism cu o vădită plictiseală.

— E cazul lor, desigur, cel puțin în ceea ce privește latura americană, însă, așa cum bine știi, anumite genuri de afaceri din străinătate sunt de competența CIA, astfel încât suntem nevoiți să cooperăm. În ceea ce te privește, ești aici în calitate de trimis al Marii Britanii, pentru a te ocupa de latura jamaicană a problemei, așa că echipa e acum completă. Ce părere ai? Ia loc și hai să bem ceva! Am comandat prânzul de cum am aflat că ai sosit în holul hotelului, și mâncarea se află, probabil, pe drum.

Se îndreptă spre bufet și se apucă să prepare un cocktail pe bază de Martini.

— Să fiu al naibii! spuse Bond. Bineînțeles, bătrânul diavol de M nu mi-a spus nimic despre toate astea. El nu face decât să expună faptele, dar n-ar da nici în ruptul capului o veste bună cuiva. Bănuiesc că e de părere că asemenea anunțuri ar influența obiectivitatea în acceptarea sau respingerea unui caz. Un lucru e sigur: e grozav!

Bond deveni conștient de tăcerea căpitanului Dexter și i se adresă, plin de tact:

— Îmi va face plăcere să mă supun ordinelor dumneavoastră, câtă vreme mă aflu aici. Din câte am înțeles, avem de-a face cu două aspecte separate ale afacerii. Primul dintre acestea se referă exclusiv la teritoriul american, aflat, desigur, sub jurisdicția dumneavoastră. Apoi vom fi nevoiți, se pare, să urmăm firul afacerii în Caraibe. Mai exact, în Jamaica. Din câte înțeleg, voi prelua conducerea din momentul în care vom părăsi apele teritoriale ale Statelor Unite. Felix va face legătura între cele două aspecte, în măsura în care acestea interesează guvernul dumneavoastră. Cât timp mă aflu aici, îmi voi trimite rapoartele la Londra prin mijlocirea CIA, iar când ne vom muta în Caraibe, voi raporta direct la Londra, urmând ca ei să țină CIA la curent. Avem aceeași viziune?

---

[1] Această înspăimântătoare afacere este povestită în volumul *Casino Royale,* al aceluiași autor.

Dexter zâmbi subțire.

— Exact, domnule Bond. Domnul Hoover m-a însărcinat să vă transmit că se bucură foarte mult să vă aibă drept oaspete. Bineînțeles, latura britanică a afacerii nu ne privește, așa că suntem întru totul de acord să lăsăm în seama celor de la CIA aranjamentele cu superiorii dumneavoastră de la Londra. Nu văd de ce n-ar merge totul ca pe roate. Să bem pentru asta!

Sorbiră din băuturile reci și tari. Leiter arbora o falsă expresie misterioasă pe chipu-i acvilin.

Se auzi o bătaie în ușă. Leiter deschise, și comisionarul intră, aducând bagajele lui Bond. Era urmat de doi chelneri care împingeau măsuțe pe rotile, fiecare dintre ele fiind încărcată cu farfurii, tacâmuri, șervețele de in de un alb imaculat, pe care se apucară să le aranjeze pe masa pliantă.

— Homari în sos tartar, hamburgeri de vită prăjiți pe cărbune, cartofi prăjiți, garnitură de conopidă, salată asortată condimentată cu mirodenii din insule, înghețată cu unt topit și cel mai bun lapte de pasăre din America! E-n regulă?

— Sună grozav, aprecie Bond, strâmbându-se în gând la ideea untului topit.

Se așezară la masă și savurară delicioasele bucate tradiționale americane, gătite cu măiestrie.

În timpul mesei, nu schimbară prea multe cuvinte. De-abia mai târziu, când masa fu strânsă și li se aduse cafeaua, căpitanul Dexter își scoase dintre buze trabucul ieftin și își drese glasul, în mod semnificativ.

— Domnule Bond, începu el, poate că ar fi timpul să ne spuneți cât anume știți despre cazul cu care ne confruntăm.

Bond își deschise pachetul de Chesterfield și își scoase o țigară. Așezându-se comod, în fotoliul confortabil din încăperea luxoasă și bine încălzită, își lăsă gândurile să se întoarcă în urmă cu două săptămâni, în ziua aceea cu ger aspru de ianuarie, când își părăsise apartamentul din Chelsea, dând piept cu penumbra umedă a ceții londoneze.

• Capitolul 2: CONVORBIRE CU M

Puternicul Bentley decapotabil gri, model 1933, fusese scos din garaj cu câteva minute mai devreme, și motorul pornise imediat ce apăsase pe butonul demarorului automat. Cuplase farurile de ceață și conducea cu prudență pe King's Road, apoi pătrunse în Hyde Park pe Sloane Street.

Șeful de cabinet al lui M îi telefonase lui Bond la miezul nopții, anunțându-l că M voia să îl întâlnească a doua zi dimineața, la ora nouă.

— Știu că e cam devreme, se scuzase acesta, dar se pare că a pus ceva la cale, pentru mâine. Se perpelește de câteva săptămâni. Cred că, în sfârșit, a reușit să ia o hotărâre.

— Îmi poți da măcar o idee, la telefon?

— A de la anghinare și C de la Charlie, îi răspunse șeful de cabinet, înainte de a închide.

Cele două inițiale aveau o semnificație precisă; ele însemnau că, în acest caz, era vorba de stațiile A și C, secțiunile Serviciului Secret care se ocupau de Statele Unite și de Caraibe. Bond lucrase o vreme sub ordinele stației A, în timpul războiului, dar nu știa mare lucru despre stația C și preocupările ei.

Înaintând de-a lungul aleilor din Hyde Park, însoțit doar de duduitul surd al motorului, se gândea cu nerăbdare la întâlnirea cu M, remarcabilul conducător al Serviciului Secret. Nu-i mai întâlnise privirea rece și vicleană de la sfârșitul verii trecute. Atunci, M nu ezitase să-și arate mulțumirea.

— Ia-ți o vacanță, îi spusese el. O vacanță cât mai lungă. Iar mai târziu, ar trebui să-ți faci o grefă de piele pe mână. „Q" îți va programa o întâlnire cu cel mai bun specialist în domeniu, la momentul potrivit. Nu cred că e bine să te plimbi peste tot cu blestematul acela de stigmat rusesc. Am să încerc să-ți găsesc ceva de făcut, după ce vei scăpa de el. Noroc!

Cu destulă suferință și un tratament îndelungat, mâna îi fusese readusă la normal. Cicatricele subțiri care conturau litera „Ș", inițiala cuvântului rusesc pentru „spion", fuseseră îndepărtate. Gândindu-se la cel ce mânuise stiletul care le produsese, Bond își încleștă mâinile pe volan.

Ce devenise extraordinara organizație al cărei agent fusese mânuitorul cuțitului? Cu ce se mai ocupa oare unealta răzbunării Sovietelor, gruparea SMERȘ – prescurtarea sintagmei *Smerti Șpionam* – Moarte Spionilor? Își păstrase oare puterea și eficiența? Cine o conducea, acum, după moartea lui Beria? După afacerea cazinoului din Royale-les-Eaux, Bond jurase că avea să se răzbune. I-o spusese și lui M, în decursul ultimei lor întrevederi. Oare noua întâlnire la care îl convocase acesta avea să îl ajute să își împlinească răzbunarea?

Bond miji ochii, privind înainte, în semiîntunericul din Regent's Park, și chipul său căpătă o expresie crudă, neîndurătoare.

Își duse mașina în unul dintre garajele situate în spatele clădirii înalte și o lăsă în grija unuia dintre șoferii de serviciu care purtau uniforme. Ieși și ocoli clădirea, îndreptându-se spre intrarea principală. Fu condus în ascensorul care ducea la ultimul etaj, iar apoi, de-a lungul coridorului cu covor gros pe care îl cunoștea atât de bine, până în dreptul biroului vecin cu cel al lui M. Șeful de cabinet îl aștepta și se grăbi să-și anunțe deîndată superiorul prin interfon.

— A sosit „007".

— Poftește-l înăuntru.

Apetisanta Miss Moneypenny, atotputernica secretară personală a lui M, îi zâmbi încurajator în vreme ce pătrundea prin ușa dublă. O lumină verde se aprinse sus, pe peretele încăperii pe care Bond tocmai o părăsise. Atâta timp cât ea avea să rămână aprinsă, M nu trebuia să fie deranjat, sub niciun motiv.

Lumina albă a lămpii desena un cerc deschis la culoare pe suprafața îmbrăcată în piele roșie a biroului larg. Restul încăperii era cufundat în penumbra datorată cetii de afară.

— Bună dimineața, 007. Hai să-ți văd mâna. Au lucrat binișor. De unde anume ți-au prelevat grefa?

— Din partea superioară a antebrațului, domnule.

— Hmmm… Părul îți va crește cam des, și mult prea creț, în regiunea respectivă. Dar n-are importanță, n-avem ce-i face! Deocamdată însă, arată bine. Ia loc, te rog.

Bond se așeză în unicul fotoliu, plasat în fața biroului lui M. Privirea pătrunzătoare a ochilor cenușii se ațintì asupră-i, căutând parcă a-l străpunge.

— Te-ai odihnit cum se cuvine?

— Da, vă mulțumesc, domnule.

— Ai văzut vreodată așa ceva?

M scotoci, cu gesturi repezi, în buzunarul de la piept. Pescui un obiect mărunt și-l aruncă spre Bond. Obiectul căzu cu un clinchet slab, se rostogoli și se opri la marginea biroului. Era o monedă de aur, strălucitoare, cu diametrul de doi centimetri și jumătate.

Bond o luă în mână, o întoarse, privindu-i ambele fețe, și o cântări în palmă.

— Nu, domnule. Valorează aproximativ cinci lire, din câte-mi dau eu seama.

— Un colecționar ar plăti chiar cincisprezece; e o Rose Noble bătută în vremea lui Edward al IV-lea.

M își duse din nou mâna la buzunarul de la piept și azvârli un pumn de monede de aur, la fel de strălucitoare, în fața lui Bond. Se aplecă și le identifică, pe rând.

— Double Excellente, Spania, Ferdinand și Isabella, 1510; Ecu au Soleil, Franța, Carol al IX-lea, 1574; Double Ecu d'Or, Franța, Henric al IV-lea, 1600; Double Ducat, Spania, Filip al II-lea, 1560; Ryder, Olanda, Carol de Egmond, 1538; Quadruple, Genova, 1617; Double louis à la mêche courte, Franța, Ludovic al XIV-lea, 1644. Topite laolaltă, ar valora o grămadă de bani. Pentru colecționari, chiar mai mult, între zece și douăzeci de lire fiecare. Observi ceva comun la ele?

Bond se gândi o clipă.

— Nu, domnule.

— Toate au fost bătute înainte de 1650. Morgan cel Sângeros, piratul, a fost guvernatorul și comandantul Jamaicăi între 1675 și 1688. Moneda engleză e cheia misterului. A fost trimisă, probabil, pentru a sluji la plătirea soldaților din garnizoana jamaicană. Având în vedere datele emiterii lor, celelalte monede ar fi putut face parte din comoara oricărui mare pirat al epocii: l'Ollonais, Pietre le Grand, Sharp, Sawkins sau Barbă-Neagră. Luând însă în considerare moneda engleză, atât Spinks cât și cei de la British Museum sunt aproape convinși că avem de-a face cu o parte din comoara lui Morgan cel Sângeros.

M făcu o pauză pentru a-și umple și aprinde pipa. Nu-l invită pe Bond să fumeze, iar Bond nici nu se gândi să o facă, fără a fi fost invitat.

— Trebuie să fie o comoară a naibii de mare. Până acum, aproape o mie de astfel de monede și-au făcut apariția în Statele Unite, în ultimele luni. Iar dacă Serviciul Special al Tezaurului și FBI-ul au descoperit o mie, ne putem întreba câte au fost topite ori s-au făcut nevăzute în diverse colecții particulare? Monedele continuă să se ivească pe piață, în bănci, magazine de bijuterii sau de curiozități și, cel mai adesea, la case de amanet. FBI-ul e în încurcătură. Cei de-acolo știu că, dacă ar trece aceste monede pe lista obiectelor furate, ele ar înceta să mai apară pe piață. Ar fi topite în lingouri și schimbate direct pe piața neagră a metalelor prețioase. Valoarea de raritate a monedelor ar dispărea, iar vânzătorilor li s-ar pierde urma. În prezent, situația e următoarea: cineva îi folosește pe negri – hamali, șoferi de taxi sau de camioane – pentru a împrăștia monedele în tot teritoriul Statelor Unite. Intermediarii sunt niște indivizi total nevinovați. Am să-ți dau un exemplu tipic.

M deschise un dosar maroniu, purtând steaua roșie care însemna „strict secret”, și scoase din el o singură foaie de hârtie. Prin transparența ei, Bond reuși să descifreze antetul tipărit: „Departamentul Justiției, Biroul Federal de Investigații”. M începu să citească:

— „Zachaiy Smith, 35 de ani, negru, membru al sindicatului șoferilor, adresa: 90b, West, Strada 126, New York... (Asta-i în Harlem! precizează M, ridicând privirea.) Subiectul a fost identificat de către Arthur Fein, de la Fein Jewels Inc., 870 Lenox Avenue, drept cel ce i-a oferit spre vânzare, în 21 noiembrie anul trecut, patru monede de aur din secolele șaisprezece și șaptesprezece (vezi anexa). Fein i-a oferit, pentru toate patru, suma de o sută de dolari, preț acceptat de către subiect. Interogat ulterior, Smith a mărturisit că monedele îi fuseseră vândute într-un bine cunoscut bar din Harlem, numit Seventh Heaven Bar-B-Q, la prețul de douăzeci de dolari bucata, de către un negru pe care nu-l mai întâlnise, și pe care nu l-a mai văzut de atunci. Vânzătorul i-a spus că monedele valorau câte cincizeci de dolari fiecare, dar că el, vânzătorul, voia plata în bani gheață și nu avea timp să aștepte până când cei de la Tiffany’s aveau să i le plaseze. Smith a cumpărat o monedă cu douăzeci de dolari și, aflând că un cămătar din cartier era dispus să îi ofere douăzeci și cinci de dolari pe bucată, s-a întors la bar și a cumpărat și

celelalte trei monede, la prețul de șaizeci de dolari. A doua zi dimineață, le-a vândut lui Fein. Subiectul nu are cazier”.

M puse foaia de hârtie înapoi în dosar.

— E un caz tipic, spuse el. Cei de la FBI au reușit, în destule rânduri, să îi descopere pe intermediari, care cumpăraseră monedele ceva mai ieftin. În unele cazuri, aceștia au cumpărat cantități mari – într-un caz, o sută de monede – de la alți indivizi care, la rândul lor, afirmaseră a le fi cumpărat mai ieftin. Toate tranzacțiile de mai mare amploare au avut loc în Harlem sau Florida. De fiecare dată, veriga precedentă în lanțul cumpărătorilor era câte un negru necunoscut, în mod evident un om cu stare, bine îmbrăcat, prosper și educat, care emitea presupunerea că monedele ar fi făcut parte dintr-o comoară găsită, probabil cea a lui Barbă-Neagră.

— Povestea cu Barbă-Neagră pare a se verifica, urmă M, deoarece există dovezi că o parte a comorii sale ar fi fost scoasă la iveală în jurul Crăciunului, în 1928, într-un loc numit Plum Point. E o mică peninsulă în comitatul Beaufort din Carolina de Nord, situată la vărsarea unui râu numit Bath Creek în fluviul Pamlico. Să nu crezi că aș fi expert în asemenea chestiuni, zâmbi M, n-am făcut decât să citesc cu atenție dosarul. Teoretic, ar fi posibil ca norocoșii găsitori ai comorii să-și fi ascuns prada în așteptarea momentului când întreaga afacere avea să fie dată uitării, iar acum se grăbesc să o valorifice. De asemenea, s-ar putea ca ei să o fi vândut în bloc, atunci sau mai târziu, iar cel care a cumpărat-o să se fi hotărât să o vândă abia acum. Pe scurt, povestea ar fi valabilă, cu două excepții.

M făcu o pauză, pentru a-și reaprinde pipa.

— În primul rând, Barbă-Neagră a acționat între 1690 și 1710 și e greu de crezut că nu a avut și monede contemporane în comoara sa. Pe de altă parte, monedele Rose Noble din vremea lui Edward al IV-lea nu aveau cum să ajungă în vistieria lui Barbă-Neagră, deoarece izvoarele documentare nu menționează capturarea vreunei nave engleze care să fi transportat un tezaur, înspre Jamaica, în perioada respectivă. Frăția Coastei nu se ostenea să le atace. Erau însoțite de escorte prea puternice, iar prada ușoară era mai la îndemână.

În al doilea rând, cred că știu unde anume se află comoara. Sunt aproape sigur. Nu e în America, ci în Jamaica, și e cea a lui

Morgan cel Sângeros, probabil una din cele mai valoroase comori găsite de-a lungul istoriei.

— Dumnezeule! exclamă Bond. Dar... de ce ne-ar interesa pe noi această comoară?

M îi făcu semn să aibă răbdare.

— Vei găsi toate detaliile aici, spuse el, arătându-i dosarul maroniu. Pe scurt, stația C a manifestat interes pentru un iaht numit *Secatur,* care a efectuat o cursă pornind de pe o mică insulă de pe coasta de nord a Jamaicăi, prin Strâmtoarea Florida, către Golful Mexic, unde a acostat într-un mic port de agrement, St. Petersburg, lângă Tampa, pe coasta de vest a Floridei. Cu ajutorul FBI-ului, ai noștri au reușit să descopere că atât iahtul cât și mica insuliță sunt proprietatea unui individ poreclit Mr. Big, un gangster de culoare din Harlem. Ai auzit vreodată de el?

— Nu, răspunse Bond.

— Ce este ciudat în toată afacerea, urmă M cu o voce îmblânzită, aproape șoptită, e că una dintre bancnotele încasate de unul dintre negrii de care pomeneam adineauri, o bancnotă al cărei număr a fost înscris la loteria Peaka Peow, a fost plătită de către unul din oamenii lui Mr. Big unui agent dublu al FBI-ului, membru al partidului comunist, pentru informațiile pe care acesta le-a furnizat.

Bond fluieră ușor.

— Așadar, urmă M, bănuim că această comoară jamaicană e folosită pentru a finanța sistemul sovietic de spionaj din America, sau măcar o parte a lui; Bănuiala noastră se transformă în certitudine, dacă avem în vedere cine este acest Mr. Big.

Bond așteptă, cu privirea ațintită asupra lui M.

— Mr. Big, începu M, cântărindu-și cuvintele, este probabil cel mai puternic criminal de culoare din întreaga lume. El este căpetenia cultului voodoo al Văduvei Negre, iar membrii acestui cult îl cred a fi însuși Baron Samedi. (Vei afla amănunte în această privință citind hârtiile cuprinse aici, precizâ M arătându-i din nou dosarul maroniu, și îți garantez că te vor trece fiori!). De asemenea, Mr. Big este agentul sovieticilor. În sfârșit, și cred că asta te va interesa foarte mult, Bond, Mr. Big este un membru cunoscut al grupării SMERȘ.

— Mda, încep să înțeleg, încuviință Bond.

— Un caz pe cinste, spuse M, privindu-l șmecherește. Iar Mr. Big e un om pe cinste.

— Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată de un mare criminal negru, zise Bond. Am auzit de chinezii care controlau traficul cu opiu. Au fost câțiva japonezi implicați în afacerile cu perle și cu droguri. Da, au fost destui negri vârâți în comerțul cu diamante și aur, în Africa, dar niciunul dintre ei nu s-a afirmat pe scară largă. Se pare că negrii nu sunt amatori de mari mârșăvii. Aș zice chiar că sunt oameni cu frica legii, în afară de cazurile când beau prea mult.

— Omul nostru e excepția care confirmă regula, interveni M. De fapt, nici măcar nu e negru pe de-a-ntregul. S-a născut în Haiti și are o doză serioasă de sânge franțuzesc în vine. După cum vei citi în dosar, a fost antrenat la Moscova. Rasa neagră a început să furnizeze omenirii genii, în toate domeniile: oameni de știință, doctori, scriitori. Era și timpul să dea la iveală și un mare criminal. În fond, sunt două sute cincizeci de milioane de negri pe glob, aproape o treime din cât numără rasa albă. Sunt deștepți, ageri și au curaj cu carul. Iar acum, cei de la Moscova l-au antrenat pe unul dintre ei.

— Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc, spuse Bond, pe un ton blând. Apoi adăugă: Mi-ar face plăcere să întâlnesc pe oricare membru al SMERȘ-ului.

— E-n regulă, Bond. Poți prelua cazul.

Îi întinse dosarul gros, maroniu.

— Discută detaliile cu Plender și Damon. Pregătește-te să pleci peste o săptămână. Vei lucra în colaborare cu cei de la CIA și FBI. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să nu-i calci pe bătături pe cei de la FBI, căci au o mulțime! Succes!

Bond se întâlni imediat cu comandorul Damon, șeful stației A, un canadian plin de viață, care controla legăturile cu serviciul secret al Statelor Unite, Agenția Centrală de Spionaj.

Damon ridică privirea din vraful de dosare care îi umplea biroul.

— Văd că ai fost de acord să preiei cazul, îi spuse, arătând spre dosarul maroniu. Bănuiam că așa va fi. Ia loc, te rog!

Îi indică fotoliul de lângă radiatorul electric.

— După ce vei răsfoi dosarul, eu am să încerc să-ți limpezesc nelămuririle.

• Capitolul 3: O CARTE DE VIZITĂ

Trecuseră de atunci zece zile. Discuția cu Dexter și Leiter nu reușise să adauge prea multe date peisajului, își spuse Bond, căscând leneș, la trezirea în luxosul dormitor al hotelului St. Regis, a doua zi după sosirea sa la New York.

Dexter îi oferise o sumedenie de detalii despre Mr. Big, dar niciunul dintre acestea nu adusese o geană de lumină nouă în cazul de față. Mr. Big avea patruzeci și cinci de ani, se născuse în Haiti și era pe jumătate negru, pe jumătate francez. Din cauza inițialelor pretențiosului său nume, Buonaparte Ignacio Gallia, dar și datorită staturii sale impozante, fusese poreclit, încă din tinerețe „Big Boy” sau, pur și simplu, „Big”. Mai târziu, porecla se transformase în „The Big Man” sau „Mr. Big”, iar numele sale adevărate nu mai figurau decât în dosarul prăfuit al stării civile din Haiti și în baza de date a FBI-ului. Nu i se cunoșteau niciun fel de vicii, cu excepția femeilor, de ale căror farmece se bucura din belșug. Nu bea, nu fuma, și singurul său călcâi al lui Ahile părea a fi boala cronică de inimă care, în ultimii ani, adăugase tenului său o nuanță nesănătoasă, cenușie.

„Big Boy” fusese inițiat în voodoo încă din copilărie. Își câștigase traiul ca șofer de camioane în Port-au-Prince, apoi emigrase în America și se alăturase bandei de contrabandiști a lui Legs Diamond. O dată cu sfârșitul Prohibiției, se mutase în Harlem, unde cumpărase o parte a unui mic bar de noapte și angajase o trupă de prostituate de culoare. Atunci când, în 1938, partenerul său fu găsit în Harlem River cu picioarele imobilizate într-un butoi cu ciment, Mr. Big devenise automat unicul proprietar al afacerii. Fusese recrutat în 1943 și, datorită excelentei stăpâniri a limbii franceze, ajunsese în slujba Biroului de Servicii Strategice, serviciul secret al Statelor Unite din vremea războiului, care îl antrenase și îl trimisese la Marsilia, ca agent împotriva colaboraționiștilor lui Pétain. Se amestecase printre docherii negri de origine africană și se descurcase bine, furnizând informații de bună calitate, din domeniul spionajului naval. În tot acest timp, operase în strânsă legătură cu un spion sovietic, ce îndeplinea o misiune similară în beneficiul rușilor. La

sfârșitul războiului, fusese demobilizat în Franța, decorat de americani și de francezi, după care dispăruse vreme de cinci ani, probabil la Moscova. Se întorsese în Harlem în 1950 și, foarte curând, intrase în atenția FBI-ului, ca un posibil agent sovietic. Nu se implicase însă în nicio afacere compromițătoare, susceptibilă să aducă dovezi, și nu căzuse în niciuna din capcanele întinse de FBI. Cumpărase trei cluburi de noapte și o serie de bordeluri prospere în Harlem. Părea a dispune de fonduri nelimitate și își plătea oamenii de încredere cu douăzeci de mii de dolari pe an. Din acest motiv, și fiindcă își ucidea fără milă adversarii, era slujit prompt și cu credință. Se știa că înființase un templu voodoo în Harlem, stabilind legături strânse cu ramura principală a cultului, în Haiti. Se răspândise zvonul că ar fi fost un zombi, cadavrul viu al lui Baron Samedi însuși, temutul Prinț al Întunericului, iar el încurajase aceste povești, astfel încât fuseseră unanim acceptate de pătura inferioară a lumii negrilor. Ca atare, toți se temeau de el, din motive întemeiate, căci oricine îi încălca ordinele ori cuteza să îl înfrunte murea rapid, adesea în condiții misterioase.

Bond îi descususe în cele mai mici amănunte pe Dexter și pe Leiter, în legătură cu dovezile privind legăturile uriașului negru cu gruparea SMERȘ. Acestea erau cum nu se poate mai limpezi.

În 1951, ademenit cu promisiunea unui milion de dolari în aur și a unui refugiu sigur, după șase luni de muncă, FBI-ul reușise să convingă un bine cunoscut agent sovietic să devină agent dublu. Totul mersese ca pe roate vreme de o lună, iar rezultatele depășiseră cele mai optimiste așteptări. Spionul rus ocupa un post de expert economic în delegația sovietică la Națiunile Unite. Într-o sâmbătă, individul coborâse în stația de metrou Pennsylvania, îndreptându-se spre casa de odihnă a sovieticilor de la Glen-Cove, fostul domeniu Morgan din Long Island.

Un negru solid, identificat prin confruntarea cu fotografii recente drept „The Big Man”, se apropiase de agentul dublu pe la spate, în momentul în care garnitura de metrou intra în stație. Apoi, fusese văzut îndreptându-se spre ieșire, înainte chiar ca locomotiva să reușească a se opri, în vreme ce târa sub roți resturile însângerate ale rusului. Big Man nu fusese văzut împingându-l, dar nu i-ar fi fost greu să o facă, având în vedere aglomerația din stație. Spectatorii afirmau că nu putuse fi vorba

de o sinucidere. Victima răcnise cumplit în cădere și – detaliu melancolic – purta pe umăr un sac cu crose de golf. Desigur, Big Man avusese un alibi tot atât solid precum seifurile din Fort Knox. Fusese reținut și interogat, însă, foarte curând, cel mai priceput avocat din Harlem l-a scos basma curată.

Aceste dovezi erau însă suficiente pentru Bond. Mr. Big era omul bine antrenat al SMERȘ-ului, o armă eficientă, de temut. Și cât de strălucită era acoperirea acestuia pentru a controla rețeaua de informații a lumii negrilor! Spaima cauzată de magia voodoo și manifestările ei supranaturale era adânc ancorată în subconștientul colectiv al negrilor. Ideea genială permitea supravegherea întregului sistem al transporturilor din America, de la trenuri, la companiile de transport, la șoferii de camioane și de taxiuri. Astfel, sovieticii aveau la dispoziție o mulțime de indivizi-cheie, care habar nu aveau că întrebările la care răspundeau erau transmise din Rusia. Cel mult, își puteau închipui că informațiile despre orarele curselor și mărfurile transportate erau vândute vreunei companii rivale.

Nu pentru întâia oară, Bond simți un fior în șira spinării, la gândul strălucitei eficiențe a mașinăriei sovietice, la gândul spaimei și torturilor care îi asigurau funcționarea, mulțumită, în primul rând, angrenajului numit SMERȘ... SMERȘ – răsuflarea morții însăși!

Aflat în dormitorul apartamentului său de la St. Regis, Bond își alungă aceste gânduri sumbre și sări nerăbdător din pat. În sfârșit, va pune mâna pe unul dintre ei. Pe cel de la Royale îl zărise doar. De data aceasta, însă, vor fi față-n față. Tipul e mare? Atunci s-o facă-n stil mare!

Se îndreptă spre fereastră și trase draperiile. Camera sa dădea spre nord, spre Harlem. Bond contemplă o vreme orizontul, în direcția în care altcineva se afla în propriu-i dormitor, adormit, ori poate treaz, gândindu-se la Bond, pe care îl zărise cu o zi mai devreme, împreună cu Dexter, la intrarea în hotel. Bond admiră priveliștea senină și zâmbi. Dar nimănui, nici măcar lui Mr. Big, nu i-ar fi plăcut expresia ce i se zugrăvise pe chip în acele clipe.

Ridică din umeri și se îndreptă spre telefon.

— Recepția hotelului St. Regis, bună dimineața! se auzi o voce în receptor.

— Aș vrea să comand micul dejun, rosti Bond. Suc de portocale, o omletă cu șuncă, din trei ouă, nu foarte prăjite, o cafea dublă, cu frișcă, pâine prăjită și marmeladă. Ați notat?

Vocea de la capătul firului îi repeta spusele. Bond ieși în hol și se întoarse cu vraful de ziare ce-i fuseseră strecurate, discret, ceva mai devreme, de către un picolo atent. Ignoră însă pachetele de pe măsuța din hol.

În după-amiaza precedentă, FBI-ul îl obligase să se supună unui proces de americanizare parțială. Un croitor îi luase măsurile pentru două costume sport la un rând, din mătase albastru-închis (căci Bond refuzase categoric o croială mai țipătoare), iar un altul îi adusese o jumătate de duzină de cămăși cu guler larg. Fusese obligat să accepte șase cravate late cu imprimeuri fanteziste, o grămadă de perechi de șosete negre, câteva batiste de „fațadă”, pentru buzunarul de la piept al sacoului, cămăși de corp și izmene scurte (pe care localnicii le numeau „tricouri” și „șorturi”), un pardesiu confortabil din păr de cămilă cu umerii exagerat ridicați și două perechi de pantofi negri, foarte comozi, de tip mocasini.

Se mai oferise un ac de cravată „Swank” în formă de bici, un portofel Mark Cross din piele de aligator, o brichetă plată marca Zippo, o geantă de voiaj din plastic conținând ustensile de ras, o periuță de dinți și un pieptene, o pereche de ochelari cu ramă de os și lentile plate de sticlă, o sumedenie de alte mici accesorii și, în sfârșit, o valijoară ușoară Hartmann „Skymate”, în care încăpeau toate cele enumerate mai sus.

Se permisese să-și păstreze revolverul Beretta calibru 25, cu mânerul demontabil și teaca din piele de antilopă, dar toate celelalte bunuri pe care le poseda îi fuseseră luate și urmau a fi trimise în Jamaica, unde aveau să-i aștepte sosirea.

Fusese tuns scurt, militărește, și i se explicase că, în noua sa identitate, era originar din Noua Anglie, mai exact din Boston, și se întorsese de la postul pe care îl ocupa la filiala londoneză a unui fond de investiții, pentru o scurtă vacanță. I se reamintise ca, atunci când se afla în restaurante, să ceară „plata”, iar nu „nota de plată”, să cheme o „mașină” și nu un „taxi” și să evite cuvintele cu mai mult de două silabe. („Poți trece cu brio testul unei conversații americane, spunând doar Da, Nu și Desigur”, îl dăscălise Leiter). Apoi, Leiter îi înșirase o listă întreagă de

cuvinte ce se cereau a fi evitate cu orice preț, și Bond îi promisese că avea să și le alunge din vocabular.

Bond se strâmbă, dând cu ochii de pachetele ce conțineau elementele noii sale identități. Își dezbrăcă pijamaua, pentru ultima oară („în America, obișnuim să dormim goi, domnule Bond”.) și făcu un duș rece ca gheața. Bărbierindu-se, își examină fața în oglindă. Moțul negru de la capătul sprâncenei drepte își pierduse capătul, iar tâmplele îi fuseseră tunse aproape la zero. În privința cicatricei subțiri care îi brăzda obrazul drept, cei de la FBI nu reușiseră să facă nimic, deși încercaseră să o atenueze cu „Cover-Mark”. Nu reușiseră nici să-i stingă furia rece din privirile albastru-cenușii. Dar chipul său cu pomeții înalți avea ceva din amestecul de rase al Americii și Bond își spuse că, la urma urmei, putea trece drept american. Nu era însă convins că ar fi reușit să păcălească și o femeie.

Gol, Bond pătrunse în hol și desfăcu câteva dintre pachete. Ceva mai târziu, purtând o cămașă albă și niște pantaloni albastru-închis, se întoarse în camera de zi. Se așeză în scaunul confortabil al mesei de scris de lângă fereastră și deschise „Copacul călătorului”, cartea lui Patrick Leigh Fermor, o extraordinară lucrare recomandată de către M.

„Tipul care a scris-o știe despre ce vorbește, îi spusese acesta. Să nu uiți, cele despre care scrie el s-au întâmplat în Haiti, în 1950. Nu e vorba de magia neagră medievală, ci despre niște practici curente, din zilele noastre”.

Bond ajunsese la jumătatea capitolului despre Haiti. Citi mai departe:

> *Următorul pas este evocarea zeilor răului din panteonul Voodoo – precum Don Pedro, Kitta, Mondongue, Bakalou și Zandor – în scopul de a aduce nenorocire, prin transformarea oamenilor în cadavre vii, zombi* (*o practică de origine congoleză*), *pentru a-i transforma în sclavi, ori cu intenția de a lega blesteme menite să distrugă dușmanii. Efectele vrăjilor, a căror întruchipare exterioară poate fi o imagine a victimei, un sicriu miniatural sau o broască râioasă, sunt adesea combinate cu folosirea otrăvurilor. Părintele Cosme mi-a vorbit pe larg despre superstițiile care afirmă existența unor puteri*

ce le permit acelora care le posedă să se preschimbe în șerpi, despre acei „Loups-Garous" ce zboară noaptea, preschimbați în lilieci-vampiri ce sug sângele copiilor, despre oamenii ce se pot micșora la dimensiuni infinitezimale, pentru a zbura peste câmpii purtați de vânt. Mult mai sinistre însă mi s-au părut a fi relatările despre numeroasele societăți secrete mistico-criminale, având denumiri de coșmar: „*Mackanda*", *purtând numele eroului haitian ce și-a făcut loc în istoria locală datorită numeroaselor otrăviri pe care le-a ordonat; „Zobop*", *care se îndeletnicesc cu răpirile*; „*Mazanxa*", „*Caporelata*" *sau „Vlinbindingue*". *Aceste grupări, mi-a spus el, se închină unor zei care – în loc de cocoși, porumbei, capre, câini, ori porci, cum este cazul în majoritatea ritualurilor voodoo – cer sacrificarea unui „cabrit sans cornes*", *adică a unor capre fără coarne care, desigur, nu pot fi decât oameni*...

Bond întorcea fascinat paginile cărții, iar pasajele citite îi conturau în minte extraordinara înfățișare a acestei religii întunecate și a ritualurilor acesteia.

... Încet, din vânzoleală, din fum și din larma asurzitoare a tobelor care alungau din minte orice gând, detaliile începură a se detașa, limpezi...

... Înainte și înapoi, cu mișcări lente, dansatorii prinseră a se ondula, iar la fiecare pas, bărbiile lor împungeau aerul, fesele țâșneau în afară și umerii le tremurau. Ochii le erau pe jumătate închiși și din guri le izvorau întruna aceleași cuvinte nedeslușite, același vers al unei incantații fiind repetat după fiecare declamație, cu câte o jumătate de octavă mai jos. De fiecare dată când tobele își schimbau ritmul, dansatorii își îndreptau spinările și, aruncându-și brațele în sus, dădeau ochii peste cap și se învârteau...

... Dincolo de mulțime, am dat de o colibă scundă, doar cu puțin mai largă decât o cușcă de câine: „*Le caye Zombi*". *La lumina torței, am descoperit înăuntru o cruce neagră, zdrențe, lanțuri și cnuturi*: *accesoriile*

folosite în ceremoniile Ghédé, pe care etnologii haitieni le-au asociat cu ritualurile de întinerire ale lui Osiris, descrise în Cartea Morților. Un foc ardea în vatră, iar în mijlocul jarului erau înfipte o sabie și doi clești cu colți lungi, ale căror părți inferioare se înroșiseră, incandescente: „*le Feu Marinette*”, *închinat unei zeițe care constituie opusul întunecat al iubitoarei și senzualei Maîtresse Erzulie Fréda Dahomin, Zeița Iubirii.*

Dincolo, fixată într-un piedestal de piatră, se afla o cruce mare, din lemn înnegrit. Un cap de mort alb era pictat la bază, iar brațele crucii erau îmbrăcate în mânecile unui impermeabil vechi. Și aici, vârful crucii străpungea un joben cu fundul spart, așezat în chip de coroană. Acest totem, care împodobește fiecare altar, nu e o parodie a simbolurilor creștine, ci îl reprezintă pe Zeul Cimitirelor și Căpetenia Legiunii Morților, Baron Samedi. Baronul e stăpânitorul a tot ce se află dincolo de mormânt. El este, în același timp, Cerber și Charon, Aeacus, Rhadamantus și Pluto...

... Ritmul tobelor își schimbă măsura și Hougenikon-ul înaintă, dansând, ținând în mâini un vas ce conținea un lichid care ardea cu flăcări galbene și albastre. Dădu ocol stâlpului și vărsă de trei ori din lichidul aprins, iar pașii începură a i se împletici. Apoi, privind în urmă, cu ochii pradă aceluiași delir precum cel al predecesorului său, vărsă tot conținutul vasului în țărână. Ciracii săi îl susținură atunci când fu gata să se prăbușească, îi scoaseră sandalele și îi suflecară pantalonii; *capul îi rămase descoperit, o țeastă rasă, lucind de sudoare. Ceilalți îngenuncheată și-și cufundară mâinile în noroiul fierbinte, cu care își frecară apoi chipurile și mâinile, până la coate. Se auzi o bătaie de clopot, și tânărul preot fu lăsat singur*: *se ciocni de stâlp, încercă să se agațe și se prăbuși, zvârcolindu-se, în mijlocul tobelor. Ochii îi erau închiși, capul îi atârna într-o parte, iar bărbia îi căzuse, deschizându-i gura, de parcă ar fi murit. Apoi, ca și cum un pumn uriaș l-ar fi izbit, rămase lat, lungindu-și gâtul până când tendoanele umerilor i se întinseră, ca*

o rețea de rădăcini. O mână îi încleștă cotul celeilalte, de parcă ar fi încercat să o frângă, iar trupul său, de pe care sudoarea se scurgea în pârâiașe, începu să tremure ca un câine în somn. Doar albul ochilor rămăsese vizibil căci, deși pleoapele îi erau căscate, pupilele se dăduseră peste cap. În colțul gurii i se prelingea un firicel de spumă...

... Atunci, preotul, dansând într-un ritm lent, își părăsi locul de lângă foc, jucându-se cu un cuțit lung, pe care-l tot arunca în aer, prinzându-l apoi de mâner. După câteva minute de astfel de dans, preotul prinse cuțitul de vârful bont. Dansând, Hougenikon-ul se apropie și întinse mâna, apucând mânerul armei. Preotul se retrase, iar tânărul începu a da ocol arenei, în salturi mari, gesticulând. Inelul spectatorilor se retrăgea cu câte un pas, atunci când el se prăvălea înainte cu lama ridicată deasupra capului. Strungăreața pronunțată dădea chipului său de maimuță un aspect înfricoșător. Pentru câteva clipe, arena se cufundă în smârcul terorii nestăpânite. Cântecul se preschimbase într-un urlet generalizat, iar tobele, izbite continuu de mâini repezi, nu se mai auziră de atâta larmă.

Aruncându-și capul pe spate, novicele își înfipse vârful bont în stomac. Genunchii i se înmuiară, iar capul îi căzu în față...

Se auzi o bătaie în ușă, și chelnerul intră, aducând micul dejun. Bond abandonă cu plăcere lectura înfiorătoarei istorisiri, revenind în lumea normală. Avu nevoie însă de câteva minute bune pentru a uita atmosfera grea de spaimă și magie, în care îl cufundaseră cele citite.

O dată cu micul dejun, îi fusese adus încă un pachet dichisit, ce părea a conține lucruri costisitoare. Bond îi făcu semn chelnerului să îl așeze pe noptieră. Leiter și-a mai adus aminte de ceva, își spuse Bond. Își savură micul dejun, privind afară, pe fereastră, și gândindu-se la ceea ce citise.

De-abia după ce-și termină cafeaua și își aprinse o țigară, deveni conștient de zgomotul discret ce se auzea în încăpere, undeva înapoia sa.

Era un ticăit blând, metalic, deloc grăbit. Venea din direcția noptierei.

„Tic-tac… Tic-tac… Tic-tac…”

Fără să ezite, fără să se gândească măcar o clipă că făcea un lucru prostesc, se ghemui în spatele fotoliului și așteptă, cu simțurile încordate și privirea ațintită asupra misteriosului pachet. „Calmează-te, își spuse. Nu fi idiot. E doar un ceas deșteptător”. Dar de ce îi trimiseseră un ceas deșteptător? Cine i-l trimisese?

„Tic-tac… Tic-tac… Tic-tac…”

În tăcerea încăperii, ticăitul părea să se fi amplificat, ținând isonul bătăilor inimii lui Bond. „Ești ridicol. Cartea lui Leigh Fermor ți-a slăbit nervii. Chestia cu tobele…”

„Tic-tac… Tic-tac… Tic…”

Și, pe neașteptate ceasul începu să sune, ca o somație melodioasă, gravă.

„Tongtongtongtongtongtong…”

Bond răsuflă ușurat, relaxându-și mușchii încordați. Țigara aprinsă găurise covorul. O ridică și și-o puse în gură. Bombele cu ceas explodează în clipa în care ceasul începe să sune. Limba clopoțelului lovește un ac înfipt în detonator, care dă foc explozibilului și BUUM…

Bond își înălță capul de după fotoliu și privi pachetul.

„Tongtongtongtongtong…”

Dangătul înfundat continuă să se audă la fel de tare, vreme de o jumătate de minut, apoi își încetini ritmul.

„Tong… tong… tong… tong… tong…”

„CRRRAC…”

Zgomotul nu fusese cu mult mai puternic decât cel al exploziei unui cartuș de calibrul doisprezece însă, în spațiul închis al încăperii, detunătura fu destul de înspăimântătoare.

Pachetul, ferfeniță, căzuse pe podea. Paharele și sticlele de pe noptieră se spărseseră și pe zugrăveala gri de dincolo de acestea se zărea o pată de negru de fum. Cioburile se împrăștiaseră pe covor, iar în cameră plutea un miros puternic de praf de pușcă.

Bond se ridică în picioare. Se îndreptă spre fereastră și o deschise. Apoi formă numărul lui Dexter. Vorbi, pe un ton măsurat.

— Un ananas… Nu, unul mic… Doar câteva pahare… E-n regulă, mulțumesc… Sigur că nu… Salut!

Ocoli cioburile, traversă holul, deschise ușa și atârnă de clanță plăcuța cu inscripția NU DERANJAȚI! Încuie ușa și se îndreptă spre dormitor.

De-abia apucă să se îmbrace, că dinspre ușă se și auzi o bătaie discretă.

— Cine-i? întrebă.

— E-n ordine, sunt eu, Dexter.

Dexter intră grăbit, urmat de un tânăr firav, ce ținea sub braț o cutie neagră.

— El e Trippe, de la Sabotaje.

Își strânseră mâinile, apoi tânărul îngenunche, lângă resturile zdrențuite ale pachetului.

Deschise cutia, își puse o pereche de mănuși de cauciuc și scoase o serie de pensete și clești de metal. Folosindu-și uneltele, se apucă să extragă fragmente mărunte de sticlă și metal din ceea ce mai rămăsese din pachetul cu bucluc. În vreme ce lucra, îl rugă pe Bond să-i povestească ce se întâmplase.

— Ceasul a sunat vreme de aproximativ o jumătate de minut? Aha! Ia te uită, ce-o mai fi și asta?!

Culese dintre sfărâmături o cutie mică de aluminiu, precum cele folosite la ambalarea filmelor fotografice. O puse deoparte. După câteva minute, se ridică.

— A fost o capsulă de acid, anunță el. Prima izbitură a limbii clopoțelului a spart-o, acidul a ros un fir de sârmă de cupru, care s-a rupt treizeci de secunde mai târziu, declanșând chestia asta. Scoase la iveală resturile unui cartuș.

— Muniție pentru elefanți, praf de pușcă negru și un cartuș orb, care nu era destinat să ucidă. Noroc că n-a fost o grenadă, ar fi încăput cu ușurință în pachet. Atunci ați fi fost rănit, cu siguranță. Acum însă, să aruncăm o privire și aici…

Apucă micul cilindru de aluminiu, îi deșurubă capacul și, cu o pensetă, extrase dinăuntru un sul mic de hârtie, pe care îl desfășură. Îl întinse pe covor, cu mare grijă, fixându-i colțurile cu patru dintre ustensilele scoase din cutia neagră. Hârtia conținea trei propoziții bătute la mașină. Bond și Dexter se aplecară asupra ei.

INIMA ACESTUI CEAS A ÎNCETAT SĂ MAI BATĂ, scria acolo. BĂTĂILE INIMII TALE SUNT ȘI ELE NUMĂRATE. LE CUNOSC NUMĂRUL ȘI-AM ÎNCEPUT SĂ SOCOTESC.

Mesajul era semnat: „1234567…?”

Se ridicară cu toții.

— Hmmm…, făcu Bond. Ar vrea să mă sperie.

— Dar de unde naiba au știut unde să te găsească? întrebă Dexter.

Bond îi povesti despre limuzina neagră de pe Strada 55.

— Ar fi mai bine să aflăm de unde a știut de ce anume mă aflu aici! spuse Bond. Asta dovedește că își are oamenii săi, bine plasați, la Washington. Există undeva o scurgere de informații cât Marele Canion.

— De ce neapărat la Washington? întrebă Dexter, iritat; apoi își recăpătă stăpânirea de sine și râse, forțat: Mă rog, la naiba cu toate astea! Va trebui să fac un raport către Cartierul General. La revedere, domnule Bond. Mă bucur că n-ați pățit nimic.

— Mulțumesc, îi răspunse Bond. A fost doar un fel de carte de vizită. Va trebui să răspund eu însumi acestui gest de politețe…

• Capitolul 4: CENTRALA

După plecarea lui Dexter și a colegului său, care luaseră cu ei și rămășițele bombei, Bond luă un prosop umed și șterse urma de fum de pe perete. Apoi chemă chelnerul și, fără să-i dea vreo explicație, îi porunci să curețe și să-i treacă în cont paharele sparte. Își luă pălăria și impermeabilul și ieși.

Își petrecu dimineața hoinărind fără țintă pe Fifth Avenue și pe Broadway, privind vitrinele și mulțimea trecătorilor. Încet-încet, asimila ținuta, accentul și manierele unui turist din afara orașului și constată cu satisfacție că acest camuflaj îi reușise: intrând în câteva magazine, nimeni nu se obosi să privească în urma lui.

Luă un prânz tipic american, într-un restaurant numit „Gloryfried Ham-N-Eggs” („Ouăle pe care le vom servi mâine sunt încă în cuibare”), pe Lexington Avenue, apoi luă un taxi până la comandamentul poliției unde, la două și jumătate, avea întâlnire cu Leiter și Dexter.

Locotenentul Binswanger de la departamentul Omucideri, un ofițer ursuz și suspicios, trecut cu mult de patruzeci de ani, îi anunță că înaltul comisar Monahan îi ordonase să le ofere colaborarea necondiționată a poliției. Voia să știe ce anume putea să facă pentru ei. Examinară dosarul pe care poliția îl întocmise despre Mr. Big, în care găsiră cam același lucru ca și în setul de informații furnizat de Dexter, și le fură arătate dosarele și fotografiile principalilor colaboratori ai acestuia. Trecură în revistă rapoartele Pazei de Coastă americane, privitoare la activitatea iahtului *Secatur,* și citiră comentariile celor de la Serviciul Vamal, care ținuseră sub strictă supraveghere nava, de câte ori aceasta ancorase la St. Petersburg.

Primiră astfel confirmarea faptului că în ultimele șase luni, iahtul acostase de mai multe ori, la intervale neregulate, în portul St. Petersburg, de fiecare dată la cheiul companiei „Viermele Ouroboros. Furnizori de momeală”, o întreprindere în aparență inocentă, care vindea momeală vie cluburilor de pescuit din Florida și Golful Mexic. Compania își rotunjea

frumușel veniturile vânzând scoici și corali pentru decorațiuni interioare, și furnizând pești tropicali din specii rare, otrăvitoare, departamentelor de cercetare ale unor fundații cu preocupări în domeniul chimiei sau al medicinei.

Potrivit declarațiilor proprietarului acestei companii, un pescar grec originar din localitatea învecinată Tarpon Springs, cei de pe *Secatur* făceau afaceri grase cu firma sa, aducându-i încărcături masive de scoici din Jamaica și diverse specii bine cotate de pești tropicali. Toate acestea erau cumpărate de firma „Ouroboros", stocate în depozit și vândute en-gros unor comercianți specializați de pe coastă. Grecul se numea Papagos și nu avea cazier.

FBI-ul, cu sprijinul Spionajului Naval, încercase să asculte comunicațiile radio ale iahtului *Secatur.* Nu recepționaseră decât scurte mesaje emise înainte de plecarea din Cuba și Jamaica, într-un limbaj necunoscut, complet indescifrabil. Ultima notă din dosar specifica faptul că operatorul de pe *Secatur* vorbise în „language", limba voodoo folosită doar de către inițiați; se făceau eforturi pentru aducerea unui expert din Haiti, înaintea următoarei debarcări.

— În ultima vreme, o mulțime de aur a apărut pe piață, îi anunță locotenentul Binswanger, în timp ce se întorceau la sediul poliției, de la Biroul de Identificare aflat peste drum. Numai în New York și Harlem, au apărut în jur de o sută de monede, în ultima săptămână. Nu credeți că ar fi cazul să acționăm? Dacă aceștia sunt banii comuniștilor, înseamnă că ei își văd de treabă nestingheriți, în vreme ce noi stăm cu mâinile-n sân.

— Deocamdată, ni s-a recomandat să mai așteptăm, îi răspunse Dexter. Se pare că, foarte curând, vom intra și noi în acțiune.

— Mă rog, cazul vă aparține, spuse Binswanger, morocănos. Un lucru e sigur: comisarului nu-i convine ca ticăloșii să-și facă de cap chiar la ușa noastră, în timp ce la Washington, domnul Hoover face pe niznaiul. De ce nu-l agățăm pe Mr. Big pentru evaziune fiscală, pentru parcare neregulamentară, folosire ilegală a serviciilor poștale sau mai știu eu ce?! L-am băga la mititica și l-am stoarce de tot ce știe! Dacă FBI-ul nu vrea să se murdărească, noi, poliția, o vom face cu plăcere.

— Vreți să ne trezim cu o revoltă rasială? obiectă Dexter deîndată. Nu-l avem la mână cu nimic, iar noi știm asta, cu toții. Dacă l-am aresta, în jumătate de oră tobele voodoo ar începe să bată de-aici și până în Sud. Știm cu toții ce se-ntâmplă când se-nfurie negrii. Mai țineți minte ce s-a-ntâmplat în ’35 și-n ’43? Ați fi nevoiți să chemați Garda Națională. Nu noi am cerut să ni se dea acest caz. Președintele ni l-a dat, iar noi trebuie să-i dezlegăm ițele.

Ajunseseră înapoi în biroul lui Binswanger. Își luară hainele și pălăriile.

— Oricum, vă mulțumim pentru sprijinul acordat, locotenente, spuse Dexter cu o politețe vădit forțată, în timp ce își luau rămas bun. Ne-ați fost de mare folos.

— Cu plăcere, îi răspunse sec Binswanger. Liftul e după colț, la dreapta! mai spuse, și trânti ușa în urma lor.

Leiter îi făcu cu ochiul lui Bond, fără ca Dexter să îi observe. Coborâră în tăcere spre ieșirea principală care dădea spre Centre Street. Pe trotuar, Dexter se întoarse cu fața către ei.

— Azi dimineață am primit instrucțiuni de la Washington, îi anunță el, calm. Se pare că eu va trebui să mă ocup de ceea ce se petrece în Harlem, iar voi doi veți pleca, chiar mâine, la St. Petersburg. Leiter va trebui să afle cât mai multe acolo, urmând ca apoi să vă însoțească în Jamaica, domnule Bond. Asta, desigur, dacă veți consimți să-l luați cu dumneavoastră. Acolo, sunteți pe teren propriu.

— Bineînțeles, spuse Bond. Oricum, aveam de gând să-l rog să mă însoțească, dacă acest lucru ar fi fost posibil.

— E-n regulă, atunci, încuviință Dexter. Îi voi anunța pe cei de la Washington că totul a fost stabilit. Mai pot să vă fiu cumva de folos? Desigur, în afară de legătura cu Washington-ul, care se va face prin intermediul FBI-ului… Leiter cunoaște numele oamenilor noștri din Florida, știe care este rutina ce trebuie urmată în cazul nevoii de contact și toate celelalte.

— Dacă Leiter e de acord și pe dumneavoastră nu vă deranjează, aș vrea foarte mult să dau o raită prin Harlem, deseară, ca să-mi fac o idee despre cum arată ograda lui Mr. Big.

Dexter se gândi câteva clipe.

— Okay, spuse el într-un târziu. Nu cred că o asemenea scurtă vizită ar putea constitui o problemă. Dar nu încercați să vă faceți

remarcați și aveți grijă, adăugă el. Acolo nu vă poate ajuta nimeni. Și, țineți minte! Nu intrați în bucluc; cazul ăsta nu e copt încă și, cel puțin deocamdată, politica noastră în ceea ce-l privește pe Mr. Big este „trăiește și lasă-i și pe ceilalți să trăiască”.

Bond se strâmbă către căpitanul Dexter.

— În meseria mea, atunci când am de-a face cu un astfel de individ, mă conduc după o deviză ușor diferită: „Trăiește și lasă-i pe ceilalți să moară!”

Dexter ridică din umeri.

— Așa o fi, domnule Bond, spuse el. Deocamdată însă, vă aflați sub comanda mea, și v-aș fi recunoscător dacă mi-ați accepta autoritatea.

— Desigur, îi răspunse Bond. Vă mulțumesc pentru ajutor și sper să aveți noroc în ceea ce privește partea dumneavoastră din această afacere.

Dexter făcu semn unui taxi să se oprească. Își strânseră mâinile.

— La revedere, prieteni, și aveți grijă! le ură Dexter, înainte ca taxiul să demareze și să se piardă în traficul intens.

Bond și Leiter schimbară un zâmbet

— Un tip de treabă, aș zice, fu de părere Bond.

— Așa sunt toți cei ca el, comentă Leiter. Nițel cam rigizi, totuși... Sunt foarte sensibili, când vine vorba de drepturile lor. Mereu ne sâcâie, ori pe noi, ori pe cei de la poliție. Bănuiesc însă că nici în Anglia nu-i altfel.

— Bineînțeles că nu, îl aprobă Bond. Îi aburim pe cei de la MI5, iar ei nu pierd niciun prilej să-i calce pe bătături pe cei din Secția Specială a Scotland Yard-ului. Ce-ai zice de-o raită în Harlem, deseară?

— De acord, spuse Leiter. Te las la St. Regis și-am să vin să te iau pe la șase și jumătate. Ne vom întâlni în barul King Cole, de la parter. Vrei să dai ochii cu Mr. Big, nu-i așa? rânji el. La fel și eu, dar n-avea niciun rost să-i spunem asta și lui Dexter.

Leiter făcu semn unui taxi al companiei Yellow Cab.

— Hotelul St. Regis, Fifth Avenue colț cu Strada 55.

Urcară în mașina supraîncălzită ce duhnea a țigări stinse cu o săptămână în urmă.

Leiter coborî geamul lateral.

— Ce naiba faceți? Vreți să fac dracu’ vreo pneumonie? se răsti șoferul, peste umăr.

— Chiar așa, dacă asta ne va salva de la moarte în camera asta de gazare! îi replică Leiter.

— Deșteptule! pufni șoferul.

Își scoase de după ureche mucul îndelung molfăit al trabucului și îl arătă, jignit, clienților săi.

— Astea-s scumpe, nu glumă! Dau doi dolari pe un sfert de duzină!

— Cam scump, spuse Leiter, cu lehamite în glas.

Restul călătoriei decurse în tăcere.

Odată opriți în fața hotelului, Bond își luă rămas bun de la Leiter și urcă în camera sa. Era ora patru. Ceru operatorului de la recepție să îl trezească la șase. Rămase apoi o vreme la fereastră. În stânga sa, soarele cobora spre apus, într-o isterie coloristică. Luminile din zgârie-nori începuseră să se aprindă, transformând orașul într-un uriaș fagure de aur. În depărtare, străzile își etalau șerpuirile de neon roz, albastru și verde. Vântul suspina trist în amurgul de catifea, accentuând senzația de confort și căldură a încăperii. Trase draperiile și aprinse veioza de pe noptieră. Apoi se dezbrăcă și se tolăni în așternuturile de mătase fină. Îi veniră în minte vremea posomorâtă de la Londra, căldura înecăcioasă și fâsâitul gazului în soba din biroul său de la Cartierul General, meniul sărăcăcios de la cârciuma în care își luase prânzul în ultima zi petrecută la Londra. Se întinse, relaxându-se, și adormi aproape imediat.

•

În inima Harlem-ului, la centrala telefonică, „Șoaptă” aproape ațipise cu capul pe consolă. Toate liniile erau tăcute. Deodată, pe consolă clipi o luminiță. O luminiță importantă.

— Da, șefule, rosti el cu glas scăzut în microfonul căștilor.

N-ar fi putut vorbi mai tare nici să fi vrut. Se născuse în „cvartalul plămânilor”, delimitat de Seventh Avenue și Strada 42, unde tuberculoza ucide de două ori mai mulți oameni decât în oricare altă zonă a New York-ului. „Șoaptă” nu mai avea decât o jumătate de plămân sănătos.

— Anunță-i pe toți „ochitorii” să stea cu ochii-n patru! se auzi în căști o voce groasă și lentă. Sunt trei bărbați.

Urmă o descriere sumară a lui Leiter, Dexter și Bond.

— S-ar putea să apară deseară sau mâine. Să fie supravegheate în mod deosebit bulevardele, de la First și până la Eight Avenue. Să nu scape din ochi nici barurile de noapte, în cazul în care ar reuși să treacă neobservați până acolo. Nu vreau să fie molestați. Când au fost reperați cu certitudine, vreau să fiu anunțat. Ai priceput?

— Desigur, domnule, se grăbi „Șoaptă” să răspundă, gâfâind.

Glasul de la capătul firului tăcu. Operatorul se puse pe treabă și, foarte curând, centrala se animă, umplându-se de luminițe sclipitoare. Pe șoptite, vocea tuberculosului transmise ordinele.

•

La ora șase, Bond fu trezit de țârâitul telefonului. Făcu un duș rece și se îmbrăcă. Își puse o cravată cu dungi subțiri și o batistă asortată în buzunarul de la piept. Își așeză teaca din piele de antilopă în așa fel încât să atârne la opt centimetri de subțioară. Verifică mecanismul revolverului Beretta, asigurându-se că toate cele opt gloanțe se aflau la locul lor. Apoi fixă siguranța și strecură arma în teacă.

Alese o pereche de mocasini ușori și-i cântări în mână. Se aplecă și culese de sub pat o pereche de pantofi pe care o sustrăsese cu grijă din valiza cu lucrurile sale personale, pe care FBI-ul i-o luase în acea dimineață. Îi încălță și se simți mai bine pregătit pentru a înfrunta ieșirea din acea seară.

Sub învelișul de piele, bombeurile erau dublate cu o armătură de oțel.

La șase și douăzeci și cinci, coborî la barul King Cole și alese o masă lângă intrare, cu spatele la perete. După câteva minute, își făcu apariția și Felix Leiter. Bond îl recunoscu destul de greu. Părul său blond era acum negru ca tăciunele; îmbrăcase un costum uluitor, albastru, o cămașă de un alb-imaculat și o cravată neagră cu buline albe.

Leiter se așeză alături, zâmbindu-i larg.

— M-am hotărât să-i iau în serios pe oamenii aceștia, explică el. Sper din tot sufletul că vopseaua asta va ieși la spălat.

Leiter comandă două cocktail-uri Martini demi-seci, cu lămâie. Ceru în mod expres gin House of Lords și Martini Rossi. Ginul american, mai tare decât cel englezesc, îi arse gâtlejul lui Bond. Acesta hotărî, în sinea sa, să fie mai atent la ceea ce avea să i se dea de băut în seara aceea.

— Va trebui să fim cu băgare de seamă, în seara asta, spuse Leiter, de parcă i-ar fi citit gândurile. Harlem a devenit o adevărată junglă. Lumea nu mai îndrăznește să meargă acolo, ca pe vremuri. Înainte de război, serile se încheiau întotdeauna cu o tură în Harlem, așa cum la Paris, ele se încheie în Montmartre. Cei din Harlem se bucurau de o clientelă selectă. Se mergea la Savoy pentru dans. Puteai chiar să agăți femei, dacă îndrăzneai să-ți asumi riscul de a plăti o grămadă pe doctorii, mai târziu. Acum, totul s-a schimbat. Celor din Harlem nu le mai place să-ți bagi nasul pe la ei pe-acasă. Cele mai multe localuri au fost închise, iar în celelalte e mai bine să nu intri decât dacă e neapărat nevoie. Nu o dată, s-a întâmplat ca unii să o ia pe coajă, numai fiindcă erau albi. Nici măcar poliția nu se încumetă să se amestece.

Leiter extrase felia de lămâie din pahar și se apucă să o mestece, gânditor. Barul începea să se umple. Era cald și plăcut – cu totul altfel decât avea să fie în climatul dușmănos, încărcat de tensiune, din locurile de pierzanie ale negrilor pe care aveau să le viziteze în seara aceea.

— Din fericire, urmă Leiter, îmi plac negrii, iar ei știu asta, într-o oarecare măsură. Am fost, odinioară, un obișnuit al Harlem-ului. Am scris câteva articole despre jazz și dixieland în *Amsterdam News,* unul din ziarele locale. Am publicat o cronică a spectacolului cu *Macbeth* pe care Orson Welles l-a pus în scenă la Lafayette, cu o distribuție integral de culoare. Așa se face că, în general, știu cum merg lucrurile pe-acolo. Sincer să fiu, îmi place cum se descurcă negrii în lumea de azi, deși Dumnezeu știe cum se vor sfârși toate astea.

Își terminară băuturile, iar Leiter ceru nota de plată.

— Sigur, mai sunt și unii ai dracului printre ei, spuse acesta. Adevărați diavoli! Harlem-ul e capitala lumii negre. Într-o jumătate de milion de indivizi aparținând oricărei rase vei găsi, cu siguranță, destui ticăloși. Problema cu prietenul nostru, Mr. Big, e că posedă o tehnică de mâna întâi, mulțumită antrenamentului primit atât de la OSS cât și de la Moscova. Cu siguranță, s-a organizat așa cum se cuvine, acolo.

Leiter achită nota și ridică din umeri.

— Să mergem, propuse el. Ne vom distra puțin și vom încerca să ne întoarcem acasă teferi. La urma urmei, pentru asta

suntem plătiți. Vom lua un autobuz pe Fifth Avenue. Nu prea găsești șoferi de taxi dornici să intre în Harlem, la ora asta.

Ieșiră din hotelul încălzit și porniră pe jos spre stația de autobuz de pe Fifth Avenue. Ploua. Bond își ridică gulerul mantalei și privi de-a lungul bulevardului, către Central Park, în direcția citadelei întunecate care-l adăpostea pe Mr. Big.

Nările îi fremătară. Abia aștepta să pună mâna pe el. Se simțea puternic și încrezător în propriile-i forțe. Seara îl aștepta, ca o carte deschisă, gata de-a fi citită, pagină cu pagină, cuvânt cu cuvânt.

În fața ochilor săi, ploaia curgea în șiroaie prelungi – asemeni unui titlu scris cu litere cursive pe coperta necunoscutelor ore care se aflau acum înaintea lor.

• Capitolul 5: PARADISUL NEGRILOR

În stația de autobuz situată la intersecția dintre Fifth Avenue și Cathedral Parkway, trei negri așteptau în tăcere sub un felinar. Păreau uzi și plictisiți și chiar așa și erau. Supravegheau traficul de pe Fifth Avenue din momentul în care ordinul fusese transmis, la patru și jumătate.

— E rândul tău, Fatso, spuse unul dintre ei, în momentul în care autobuzul se ivi din negura averselor de ploaie și opri în stație, scrâșnind din frâne.

— Îs a dracu' de obosit! protestă grăsanul îmbrăcat în impermeabil.

Cu toate acestea, își trase pălăria pe ochi și urcă în autobuz. Plăti câteva monede șoferului, apoi o luă înainte pe culoarul dintre scaune, scrutând chipurile călătorilor. Văzându-i pe cei doi albi, clipi des, apoi se așeză chiar în spatele lor.

Le examină cefele, profilul și gulerele hainelor. Bond era așezat lângă fereastră, iar negrul îi zări cicatricea reflectată în geamul autobuzului. Se ridică și se îndreptă spre ușa din față. La următoarea oprire, coborî și se îndreptă spre cel mai apropiat magazin. Se închise în cabina telefonică și formă numărul centralei. „Șoaptă" îl interogă rapid, apoi întrerupse convorbirea. Făcu legătura cu un alt număr.

— Da? răsună vocea groasă, la celălalt capăt al firului.

— Șefule, unul dintre ei tocmai și-a făcut apariția pe Fifth Avenue. Gălbejitul cu cicatrice. Nu e singur, dar semnalmentele amicului său nu se potrivesc.

„Șoaptă" transmise o descriere sumară, dar limpede, a lui Leiter.

— Vin dinspre nord, completă el, apoi anunță numărul autobuzului și orarul aproximativ al deplasării acestuia.

— E-n regulă, rosti vocea groasă. Anunță-i pe „ochitorii" de pe celelalte bulevarde. Anunță-i pe cei din baruri de sosirea omului nostru, iar apoi transmite ceea ce-ți voi spune lui Tee-Hee Johnson, McThing, Foley Bâlbâitul, Sam Miami și Flanelă...

Glasul profund își continuă tirada vreme de vreo cinci minute.

— Ai priceput? Repetă!

— Da, domnule, răspunse „Șoaptă”.

Își aținti privirea în agenda din fața sa și repetă, în șoaptă, ordinele ce-i fuseseră transmise.

— E-n regulă.

Cel de la capătul firului închise telefonul.

Cu ochi strălucitori, „Șoaptă” se apucă să transmită ordinele.

•

Din clipa în care Bond și Leiter se adăpostiră sub copertina barului Sugar Ray aflat la intersecția dintre Seventh Avenue și Strada 123, pe urmele lor se afla o echipă întreagă de bărbați și femei, care îi urmăreau sau așteptau să-i urmărească. Aceștia conversau în surdină cu „Șoaptă”, cel de la centrala telefonică Riverside, care le coordona mișcările. Într-o lume în care se aflau în mod firesc în centrul atenției, Bond și Leiter nu aveau cum să perceapă uriașul mecanism care se pusese în mișcare o dată cu sosirea lor.

În faimosul local, scaunele așezate de-a lungul tejghelei erau toate ocupate. Una din boxele de lângă perete era însă liberă, iar Bond și Leiter se grăbiră să se așeze pe scaunele așezate lângă masa îngustă.

Comandară whisky Haig cu sifon. Bond scrută mulțimea din bar. Majoritatea covârșitoare a musteriilor erau bărbați. Erau printre ei și vreo doi-trei albi, pasionați ai boxului sau reporteri din presa sportivă, presupuse Bond. Atmosfera era caldă, iar zarva era mai mare decât fusese în barul hotelului. Zidurile erau acoperite cu poze din meciuri de box, scene din meciurile celebre ale lui Sugar Ray Robinson. Era un local cu vad bun și clientelă veselă.

— Sugar Ray a fost băiat deștept, spuse Leiter. Mi-ar plăcea să știu și eu să mă opresc la timpul potrivit. El a pus deoparte tot ce-a câștigat și a investit în baruri și music-hall-uri. Deține cred o grămadă din acțiunile acestui local și e proprietarul unei mulțimi de clădiri din vecinătate. Muncește din greu și acuma, dar nu era genul care să-și orbească adversarii ori să-i termine cu vreo hemoragie cerebrală. S-a retras cât încă mai era teafăr.

— În cele din urmă, își va investi averea într-un spectacol de pe Broadway și va pierde totul, comentă Bond. Dacă m-aș lăsa acum de meserie și m-aș apuca de pomicultură în Kent, aș avea parte, cu siguranță, de cea mai urâtă vreme posibilă, și-aș da

faliment în mai puțin de-un an. Niciodată nu poți prevedea chiar totul.

— Dar poți încerca! fu de părere Leiter. Îmi dau seama însă la ce anume te referi: n-are niciun rost să dai vrabia din mână pe cioara de pe gard. În fond, viața noastră nu-i chiar așa de grea, mai ales acum, când stăm aici, la căldurică, și savurăm un whisky pe cinste. Ce părere ai de acest colț de junglă? Se aplecă peste masă: Ascultă-i pe cei doi din spatele tău! Din câte mi-am dat seama, au descins aici direct din „Paradisul negrilor”.

Bond aruncă o privire ferită peste umăr.

În boxa de alături stătea un tânăr negru chipeș, îmbrăcat într-un costum scump, cu umerii umflați. Stătea sprijinit de perete, cu piciorul proptit pe bancheta de vizavi. Își curăța unghiile cu un briceag de argint, aruncând uneori priviri plictisite mulțimii din bar. Capul i se odihnea pe marginea boxei, chiar în spatele lui Bond, iar acesta simți un damf de fixativ scump izbindu-i nările. Bond observă cărarea meșteșugit croită în coama de păr aproape lins. Cravata de mătase neagră și cămașa albă erau asortate cu gust.

Vizavi de acesta, cu o oarecare îngrijorare întipărită pe chipul drăgălaș, stătea o negresă mărunțică și sexy, între ai cărei strămoși se nimeriseră, cu siguranță, și niște albi. Părul negru și creț îi încadra fața ovală cu ochi oblici și sprâncene fin pensate. Buzele groase, senzuale, de un roșu aprins, contrastau puternic cu bronzul pielii. Bond reuși să distingă, din hainele ei, doar partea de sus a unei rochii de seară din mătase neagră, care îi mula sânii mici și tari, deosebit de atrăgători. Purta la gât un lanț de aur, iar la încheieturi două brățări identice, late, din același metal prețios.

Încerca să-și convingă prietenul într-o anumită problemă și ochii ei pătimași nu remarcară privirea scurtă, dar insistentă, pe care i-o aruncase Bond.

— Ascultă-i! Sunt curios dacă vei reuși să-i înțelegi, spuse Leiter. Vorbesc un soi de dialect uzual în Harlem, amestecat cu o mulțime de expresii argotice new-yorkeze.

Bond luă în mână meniul și se lăsă pe spate, rezemându-se de boxă, prefăcându-se foarte interesat de „puiul prăjit – specialitatea casei”, la prețul de trei dolari și șaptezeci și cinci de cenți.

— Hai, iubitule! se pisicea fata. Ce te-a apucat de ești așa de sictirit în seara asta?

— Cre’ că m-am săturat să te tot aud, răspunse bărbatul, cu lehamite-n glas. De ce dracu’ nu taci-odată și nu mă lași să-mi mai trag oleacă sufletul?

— Vrei să plec, iubitule?

— N-ai decât să faci ce vrei, păpușă.

— Ei, haide, iubitule, insistă fata. Nu te șucări pe mine, iubitule. Mă gândeam să-ți fac o surpriză-n seara asta. Voiam să te duc la „Micul Paradis”, să dansăm și să ascultăm orchestra. Birdie Johnson, ștabul crâșmei, mi-a promis o masă lângă ringul de dans, ori de câte ori îi voi călca pragul.

Glasul bărbatului deveni deodată mai aspru.

— Da’ ce i-ai făcut tu lu’ Birdie Johnson, ha? întrebă el bănuitor. Mai egzact, ce-i între tine și târâtura aia de cioroi borât? Te-ai cordit cu el, te pomenești?! Cre’ c-ar trebui s-arunc eu o privire mai de-aproape la relația dintre tine și Birdie Johnson. Poate-ar treb’i să-mi găsesc și eu o fată mai de treabă. Nu-mi plac gagicile de o iau razna or’ de câte ori se-ntâmplă ca eu să nu fiu pe zonă. Da, dom’le! Tre’ s-arunc o privire… repetă el, amenințător. Zău așa!

— Ei, haide, iubitule, încercă fata să-l îmbuneze. N-are rost să te sictirești pe mine. N-am călcat pe bec de să trebuiască să te șucărești în halu’ ăsta! Am crezut doar că ți-ar place să mergem la „Paradis” în loc să stăm aici ca să ne-aflăm în treabă. Doar știi, iubitule că nu m-aș încurca eu c-un tălâmb ca Birdie Johnson. Nu, dom’le! Nu-nseamnă nimic pen’ mine. Nu dau pe el o ceapă degerată! Și dacă tot mi-a promis ălea mai bune locuri, m-am gândit că ce-ar fi să mergem să tragem o bere și-o distracție? Hai iubitule, hai s-o-ntindem d-aci! Arăți așa de gigea c-aș vrea să mă dau mare la toți prietenii mei cu iubitul meu!

— Și tu ești mișto de tot, dulceață! spuse bărbatul, înduplecat de complimentul făcut de fată la adresa eleganței sale. Pe cinstea mea c-așa-i! Da tre’ să-mi promiți că n-ai să stai cu ochii după gunoiul ăla! Îți jur – adăugă el, amenințător – că dacă te prind că-i faci ochi dulci căcănarului ăluia, te zvântur în bătaie!

— Sigur că da, iubitule! îi șopti fata, excitată.

Bond îi auzi scârțâitul pantofilor pe pardoseală.

— Hai să ne luăm valea, fetițo! Chelner!

Bond puse deoparte meniul.

— Am prins esența a ceea ce-au discutat, spuse el. Se pare că nu-i interesează nimic altceva decât ceea ce îi pasionează pe toți tinerii din ziua de azi: sex, distracție și să fie-n pas cu moda. Noroc că n-au pretenții de la cei din jur!

— Unii dintre ei au, să știi! remarcă Leiter. Harlem-ul e doldora de diferențe sociale, ca orice oraș, de altfel, dar aici se mai adaugă și prejudecățile rasiale. Dar ce-ar fi să lăsăm toate astea și să mergem să mâncăm ceva, în altă parte? propuse el.

Își terminară băuturile și Bond ceru nota de plată.

— Astă-seară eu fac cinste, anunță el. Am o grămadă de bani de cheltuit, așa că am luat cu mine trei sute de dolari.

— N-am nimic împotrivă, spuse Leiter, care știa despre mia de dolari pe care o primise Bond.

În vreme ce chelnerul se căuta prin buzunare după rest, Leiter i se adresă, pe nepregătite:

— Știi cumva unde-l putem găsi pe Mr. Big în seara asta?

Chelnerul holbă ochii de uimire. Se aplecă și se apucă să șteargă masa cu șervetul aflat la îndemână.

— Am nevastă și copii, șefule, murmură el, din colțul gurii.

Culese paharele pe tavă și se grăbi spre bar.

— Mr. Big se bucură de cea mai bună modalitate de protecție, remarcă Leiter. Spaima!

Ieșiră în stradă, pe Seventh Avenue. Ploaia se oprise, însă un vânt rece se pornise să bată, acel vânt dinspre nord aducător de ger, numit de negri „Hawkins”. Deși frigul îi alungase pe oameni în case, cuplul insolit format de cei doi albi atrăgea privirile ironice sau de-a dreptul ostile ale puținilor trecători. Unul sau doi chiar scuipară în lături, atunci când Bond și Leiter îi depășiră.

Bond deveni brusc conștient de justețea spuselor lui Leiter. Intraseră într-un teritoriu care nu le aparținea, unde nimeni nu le dorea prezența. Se simțea străin, o senzație pe care o mai încercase și în timpul războiului, când se aflase dincolo de liniile inamice. Ridică din umeri, încercând să alunge gândurile sumbre.

— Vom merge la „Ma Frazier”, mai sus, pe bulevard, propuse Leiter. Acolo se gătește cel mai bine din tot Harlem-ul, sau cel puțin, așa era pe vremuri.

Din mers, Bond își aruncă privirea prin vitrinele magazinelor.

Fu surprins de numărul mare al frizeriilor și saloanelor de frumusețe. Pretutindeni, vitrinele erau pline de reclame la tot

soiul de lacuri de păr –„Apex Glossatina – se folosește cu drotul”, „Silky Strate – nu arde părul, nu lasă urme” – și loțiuni pentru înălbirea pielii. Următoarele, ca frecvență, erau magazinele de încălțăminte și îmbrăcăminte, în ale căror galantare puteai găsi de toate: pantofi fantastici din piele de șarpe, cămăși cu imprimeuri, pantaloni cu bretele late de zece centimetri, costume pestrițe. În vitrinele librăriilor erau expuse o mulțime de manuale practice, ghiduri și cărți de benzi desenate. Trecură pe lângă mai multe prăvălii dedicate științelor oculte. Aici, marfa era compusă din cărți de vrăjitorie, cu titluri precum *Șapte chei ale puterii – cea mai stranie carte scrisă vreodată.* Între subtitluri, se puteau citi următoarele: „Dacă ești blestemat, află cum poți îndepărta vraja, întorcând-o împotriva celui ce ți-a făcut-o”, „Cântă-ți dorințele în Limba Tăcerii”, „Cum poți face farmece, oriunde și oricând”, „Cum să-i faci pe toți cei din jur să te iubească”. Erau și o mulțime de poțiuni cu puteri magice: „High John, rădăcina cuceritorului”, „Ulei pentru făcut bani”, „Prafuri de descântec”, „Tămâie pentru îndepărtarea ghinionului” și, se pare, cea mai folositoare dintre toate, „Tinctura lui Wharnie Norocosul, apără de rău și te ferește de dușmani”.

Nu era de mirare că Mr. Big alesese calea cultului voodoo pentru a-și subjuga supușii, într-o lume în care penele de găină sau crucile din bețe așezate în mijlocul drumului trezeau superstiții adânci. Și toate astea se întâmplau în inima strălucitorului oraș ce se mândrea cu titlul de capitală a lumii occidentale!

— Mă bucur c-am venit încoace, spuse Bond. Încep să înțeleg mai multe despre Mr. Big. E greu să-ți închipui toate astea, atunci când vii dintr-o țară cum e Anglia. Avem și noi superstițiile noastre, mai ales cele legate de celți. Dar aici nu lipsește decât bătaia tobelor, pentru a te simți ca-n junglă!

— Eu m-aș bucura să mă știu acasă, în pat! mârâi Leiter. Trebuie însă să știm câte ceva despre omul nostru, înainte de a hotărî cum vom putea să punem mâna pe el.

„Ma Frazier” oferea un contrast plăcut cu mizeria de afară. Comandară un pui Maryland la rotisor, cu garnitură de șuncă și porumb dulce.

— E specialitatea casei, sublinie Leiter. Nici nu mă gândesc să comandăm altceva.

Restaurantul era asemeni oricărui restaurant din lumea civilizată. Chelnerul păru încântat să-i servească, și se lăudă cu celebritățile care frecventau localul. Însă, deîndată ce Leiter strecură o întrebare despre Mr. Big, se făcu a nu auzi și se ținu departe de masa lor, până în momentul în care cerură să li se facă nota de plată.

Leiter își repetă întrebarea.

— Îmi pare rău, domnule. N-am auzit de când mă știu de numele ăsta.

Se făcuse zece și jumătate atunci când părăsiră restaurantul. Bulevardul era aproape pustiu. Luară un taxi până la „Savoy”. Comandară whisky cu sifon și se delectară admirându-i pe dansatori.

— Cea mai mare parte a dansurilor la modă s-au născut aici, spuse Leiter. E un local ce va intra în istorie. „Lindy Hop”, „Truckin”, „Susie Q”, „The Shag”. Toate s-au inventat aici, pe ringul ăsta de dans. Fiecare solist ori formație americană de care ai auzit se mândrește cu faptul că odinioară a cântat și aici: Duke Ellington, Louis Armstrong, Cab Calloway, Noble Sissle, Fletcher Henderson. Aici e Mecca jazz-ului.

Stăteau la o masă așezată chiar lângă balustrada care delimita uriașul ring de dans. Bond era mai mult decât încântat. Cea mai mare parte a fetelor care dansau i se părură a fi din cale-afară de frumoase, iar ritmul îl subjuga, făcându-l să uite unde se afla.

— Te prinde, nu-i așa? râse Leiter, într-un târziu. Aș putea sta aici o noapte-ntreagă. Dar, tocmai de-aia, eu zic c-ar fi timpul s-o luăm din loc. Nu ne vom mai opri la „Small’s Paradise”. E asemănător cu „Savoy”-ul, dar nu are aceeași clasă. Cred c-am să te duc la „Yeah Man”, pe Seventh Avenue. Apoi ne vom muta, în sfârșit, la unul din localurile lui Mr. Big. Singura chichiță e că astea nu se deschid decât după miezul nopții. Am să mă duc până la toaletă, până când tu vei achita nota. Am să-ncerc să aflu unde l-am putea găsi pe omul nostru în seara asta. N-are rost să colindăm prin toate localurile lui, până ce-i vom da de urmă.

Bond plăti și îl întâlni pe Leiter, câteva minute mai târziu, în îngusta casă a scărilor de la intrare. Ieșiră în stradă și porniră în căutarea unui taxi.

— M-a costat douăzeci de dolari, dar am reușit să aflu că umblă zvonul că-n seara asta Mr. Big va trece pe la „Boneyard”. E un local micuț, pe Lenox Avenue, în apropierea cartierului său general. E locul unde se desfășoară cel mai grozav spectacol de striptease din oraș. Protagonista e o fată numită G-G Sumatra. Vom trece pe la „Yeah Man”, să mai bem ceva și să ascultăm puțină muzică, după care, pe la douăsprezece și jumătate, ne vom îndrepta spre „Boneyard”.

•

În centrala telefonică, aflată la numai câteva cvartale distanță, agitația se mai potolise. Cei doi poposiseră, pe rând, la „Sugar Ray”, „Ma Frazier” și la „Savoy”. La miezul nopții, intraseră la „Yeah Man”. La douăsprezece și jumătate, telefonul sună din nou.

Mr. Big îl sună mai întâi pe șeful de sală de la „Boneyard”.

— Peste vreo cinci minute vor sosi doi bărbați albi. Dă-le masa Z.

— Da, domnule, încuviință șeful de sală.

Traversă grăbit ringul de dans către o masă aflată în colțul din dreapta, pe care o coloană de susținere o izola de restul sălii. Se afla lângă intrarea de serviciu, dar oferea o perspectivă bună asupra ringului de dans și a formației așezate dincolo de acesta. Masa era acum ocupată de doi bărbați și două femei.

— Îmi pare rău, oameni buni, li se adresă șeful de sală. S-a făcut o greșeală. Masa aceasta era rezervată pentru doi ziariști din centru, care trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Unul dintre bărbați protestă, dar șeful de sală i-o reteză scurt:

— Mișcă-te, Bud! Lofty, condu-i pe domnii aceștia la masa F. În seara asta, le facem noi cinste. Sam, curăță masa, i se adresă el apoi unui alt chelner. Pune două tacâmuri.

Cei patru se ridicară docili, înmuiați de perspectiva băuturilor gratuite. Șeful de sală așează pe masa Z un cartonaș cu inscripția „Rezervat”, se asigură că totul era în ordine, apoi se întoarse la locul său obișnuit, dincolo de tejgheaua aflată alături de draperia care masca intrarea în local.

Între timp, Mr. Big mai dădu două telefoane. Unul dintre ele îi fu adresat maestrului de ceremonii, care avea să prezinte spectacolul.

— La sfârșitul numărului lui G-G, stingi luminile!

— Da, domnule, se grăbi prezentatorul să răspundă, slugarnic.

Celălalt apel fu adresat celor patru bărbați care jucau zaruri în pivnița localului. Convorbirea dură mult și fu foarte detaliată.

• Capitolul 6: MASA Z

La unu fără un sfert, Bond și Leiter achitară costul deplasării lor cu taxiul și intrară în clădirea pe care strălucea, cu litere de neon violet și verde, firma restaurantului „Boneyard”.

Ritmurile îndrăcite și mirosul de sudoare stătută îi izbiră de cum pătrunseră dincolo de draperia care masca ușa pivotantă a localului. Fata de la garderobă îi întâmpină cu un zâmbet larg și ochi strălucitori.

— Ați rezervat vreo masă, domnilor? îi întrebă chelnerul-șef.

— Nu, dar nu ne deranjează să stăm la bar, răspunse Leiter.

Chelnerul-șef își consultă lista de rezervări. Apoi păru a se hotărî. Încercui cu stiloul un spațiu liber de la coada listei.

— Un grup care-a rezervat în avans n-a venit. Nu pot să țin masa rezervată toată noaptea. Urmați-mă, vă rog.

Îi conduse prin sala aglomerată, ocolind micul ring de dans. Îi invită să se așeze la o masă și culese semnul „Rezervat”. Apoi chemă un chelner.

— Sam, ocupă-te de acești domni! îi porunci acestuia, apoi plecă.

Comandară whisky cu sifon și sandvișuri cu pui.

Bond adulmecă, bănuitor.

— Marihuana, constată el.

— Asta preferă cei de pe-aici. Nu peste tot, însă, li se permite să fumeze așa ceva, explică Leiter.

Bond privi în jur. Muzica încetase. Mica orchestră formată din clarinet, bas, chitară electrică și tobe se ridică de lângă instrumente și se retrase la o masă izolată. Duzina de cupluri de dansatori care se legănaseră până atunci în ringul de dans se îndepărtă, îndreptându-se spre mese. Lumina purpurie care luminase ringul de dans de sub pardoseala de sticlă se stinse. În locul ei, fură aprinse tuburi de neon subțiri, de dimensiunea unor creioane, mascate sub niște globuri mari, colorate, cu diametrul mai mare decât cel al unei mingi de fotbal, care atârnau din loc în loc pe pereți. Globurile străluceau asemeni unor sori micuți, în nuanțe diferite: auriu, albastru, verde, violet, roșu. Zidurile zugrăvite într-un negru lucios și picăturile de

sudoare de pe chipurile de abanos reflectau razele lor colorate. Câte un mușteriu, așezat la egală distanță de două globuri, părea a avea obraji de culori diferite, unul roșu iar altul verzui. Această iluminare făcea imposibilă distingerea trăsăturilor celor aflați mai departe de câțiva metri. Unele raze de lumină preschimbau roșul buzelor fetelor într-un negru macabru, în vreme ce altele le confereau paloarea fluorescentă a unor înecați.

Întreaga scenă părea desprinsă dintr-un tablou făcut de El Greco la lumina lunii, într-un cimitir în curs de dezafectare dintr-un oraș în flăcări.

Încăperea nu era prea mare, avea latura de cel mult douăzeci de metri. Erau acolo vreo cincizeci de mese, în jurul cărora mușteriii stăteau înghesuiți, ca măslinele-n borcan. Era cald, iar aerul încins mirosea a fum și sudoare, mirosul a două sute de trupuri negre în călduri. Zarva era cumplită: negrii se distrau fără opreliști, izbucnind în hohote zgomotoase și țipând unii la alții, dintr-un capăt în celălalt al sălii.

— Isuse, ia te uită cine-i aici…

— Unde te-ai pitit pân-acu', fetițo…

— Pe legea mea, chiar așa e! E Pinkus… Noroc, Pinkus…

— Vino-ncoa'!

— Dă-mi pace… Dă-mi pace, îți spun!… (Plesnetul unei palme date cu sete.)

— Unde-i G-G? Să vină G-G! Jos textila!…

Din când în când, câte un bărbat sau câte o femeie se repezea pe ringul de dans și începea să danseze în ritmul bătăilor din palme ale prietenilor săi. Sala se umplea de fluierături și îndemnuri. Dacă era vorba de o fată, se auzeau aproape imediat strigăte precum: „Dezbrăcarea!", „Nu ți-e cald, fetițo?" sau „Dă-i-nainte!" Prezentatorul spectacolului intervenea atunci, eliberând ringul, în fluierăturile și înjurăturile asistenței.

Sudoarea începu să formeze broboane grele pe fruntea lui Bond. Leiter se aplecă peste masă și-i suflă:

— Există trei ieșiri: cea din față, cea de serviciu, din spatele nostru, și încă una, dincolo de podiumul orchestrei.

Bond încuviință. În aceste momente însă, nu-i prea păsa de aceste ieșiri. Nimic din ce se întâmpla aici nu reprezenta ceva nou pentru Leiter; pentru Bond însă, era o ocazie nesperată de a

veni în contact cu materialul uman cu care lucra Mr. Big. Oamenii aceștia erau lutul pe care acesta îl modela cum îi trecea prin minte. Cele văzute în seara aceasta completau, treptat, peisajul unidimensional al dosarelor citite la Londra sau aici la New York, dându-i consistență. Chiar dacă acum s-ar fi hotărât să plece, fără a mai fi așteptat să-l vadă pe Mr. Big, seara aceasta tot ar fi însemnat un câștig enorm, căci Bond reușise să-și facă o idee completă despre mediul în care avea să lucreze la acest caz. Sorbi o înghițitură zdravănă de whisky.

Pe neașteptate, asistența izbucni într-un ropot de aplauze. Prezentatorul își făcuse apariția pe ringul de dans; era un negru înalt, îmbrăcat într-un frac alb-imaculat, cu o garoafă roșie la butonieră. Rămase locului, așteptând să se facă liniște. Sala se cufundă în întuneric, și un reflector își ațintì spotul de lumină asupra maestrului de ceremonii. Tăcerea se înstăpâni.

— Oameni buni, a sosit timpul!..., anunță prezentatorul, cu un zâmbet larg ce-i dezveli șiragul de dinți albi, care alternau cu alții de aur.

Se auziră aplauze răzlețe, excitate.

Prezentatorul făcu un semn spre stânga ringului de dans, exact vizavi de Bond și Leiter. Un alt reflector își îndreptă fasciculul de lumină în acea direcție.

— Mister Jungles Japhet și tobele sale!

Un ropot de aplauze, însoțit de fluierături și țistuieli.

Patru negri îmbrăcați în cămăși viu colorate și pantaloni largi, albi, se iviră rânjind. Fiecare dintre ei purta în brațe câte o tobă cu membrana din piele. Erau cu toții uscățivi și înalți. Unul dintre ei se întoarse cu fața spre spectatori și flutură mâna în semn de prietenie.

— Tobosari voodoo din Haiti, șopti Leiter.

Liniștea se înstăpâni iar. Din vârfurile degetelor, cei patru tobosari începură să bată ritmul lent, sincopat, al unei rumbe.

— Iar acum, prieteni..., începu prezentatorul, cu fața întoarsă încă spre cei patru tobosari, v-o prezint pe G-G... Sumatra!

Ultimul cuvânt fu rostit cu intensitatea unui urlet. Prezentatorul începu să aplaude. În sală, vacarmul deveni de nedescris. Ușa din spatele tobosarilor se deschise și pe ringul de dans năvăliră doi negri solizi, având drept unic veșmânt câte un *cache-sexe* auriu. Purtau pe umeri o negresă scundă,

înveșmântată în pene negre de struț, ai cărei ochi erau ascunși de o mască neagră.

Îngenuncheară și o așezară în mijlocul ringului de dans transformat acum în scenă. Își înclinară capetele până când frunțile lor atinseră pardoseala. Ea făcu doi pași înainte, iar lumina reflectorului o urmări. Vlăjganii se retraseră discret, făcându-se nevăzuți prin ușa pe care intraseră.

Prezentatorul dispăruse și el. Se auzea doar bătaia ritmică a tobelor.

Fata își duse mâna la gât și pelerina din pene de struț se desfăcu, preschimbându-se într-un evantai cu raza de un metru și jumătate. Dintr-o răsucire, evantaiul se deschise, asemeni unei cozi de păun. Fata era goală, cu excepția unui slip minuscul de dantelă neagră, și a unor steluțe din strasuri ce-i ascundeau sfârcurile. Deși mărunțică, era bine făcută, iar trupul ei de bronz, bine proporțional, uns cu ulei, sclipea în lumina reflectorului.

Pântecele fetei prinse a oscila în ritmul tobelor. Smuci coada de păun, dezvelindu-și șoldurile care începură să se unduiască. Partea superioară a corpului îi rămăsese însă perfect imobilă. Penele negre fură din nou smucite, și umerii și picioarele intrară în ritm. Tobele bubuiră mai tare. Fiecare parte a corpului ei în mișcare urma acum un alt ritm. Buzele i se depărtară, dezvelindu-i dantura perfectă. Nările începură să-i freamăte. Ochii sclipiră, de dincolo de masca neagră tivită cu diamante. Avea un chip sexy, pe care se întipărise o expresie perversă – cățea, acesta era cuvântul care, în opinia lui Bond, îi rezuma înfățișarea.

Bătăile tobelor se întețiră, alcătuind o structură complexă de ritmuri întrețesute. Fata azvârli evantaiul de pene și-l mătură cu piciorul, îndepărtându-l din conul de lumină. Își ridică brațele deasupra capului, și întregul ei trup începu să tremure. Pântecele își înteți oscilațiile, înainte și-napoi. Tălpile-i loviră pardoseala într-o cadență nebunească, iar șoldurile descriau cercuri din ce în ce mai mari. Deodată, își smulse steluța care-i ascundea un sfârc și o aruncă în direcția spectatorilor. Dinspre aceștia răsună un geamăt surd, apoi tăcerea redeveni stăpână. Își smulse și cea de-a doua stea, dezvelindu-și și cel de-al doilea sfârc. Din nou geamătul surd, din nou liniștea. Bătăile tobelor se preschimbară în bubuituri de tunet. Sudoarea curgea în valuri pe fețele toboșarilor. Mâinile le fluturau frenetic deasupra

membranelor cenușii. Ochii le erau holbați, priveau în gol. Își țineau capetele ușor înclinate într-o parte, de parc-ar fi plecat urechea la vreo șoaptă. De-abia dacă se osteneau să arunce fetei câte o privire, când și când. Publicul se bâțâia în ritmul muzicii sălbatice, cu ochii scurgându-se după fata despuiată de pe scenă. Trupul acesteia lucea acum de sudoare, care i se prelingea, în broboane grele, pe sâni și pe pântece. Tremurul i se transformă în zvâcniri ample, sacadate. Deschise gura și lăsă să-i scape un țipăt. Mâinile-i șerpuiră de-a lungul trupului și smuciră slipul de dantelă, care se rupse. Îl aruncă spre public. Rămăsese acum doar cu un triunghi minuscul de pânză neagră, susținut de fire subțiri. Uraganul tobelor căpătă o nuanță încărcată de senzualitate. Fata țipă din nou și, contrabalansându-și greutatea corpului cu brațele întinse în față, începu să se lase pe spate, de parc-ar fi vrut să atingă podeaua cu umerii. Bond auzea tot mai pregnant larma mulțimii, amestec de gâfâituri și grohăituri, asemănătoare vânzolelii unei turme de porci bătându-se să ajungă la troacă. Mâinile se încleștară pe fața de masă. Oricât ar fi încercat să-ți mențină detașarea, nu reușea. Își simți gâtlejul uscat.

Publicul începu să urle la ea:

— Hai, G-G! Scoate-l, păpușă! Hai! Dezbracă-te! Dezbracă-te!

Fata căzu în genunchi. Ritmul se stinse încet, iar zvâcnetele ei se atenuară la rândul lor, într-o serie de spasme, acompaniate de un mieunat de pisică în călduri.

Tobele răsunau acum încet, într-un ritm surd, constant, monoton. Mâinile flămânde ale bărbaților din sală se întindeau, căutând s-o apuce pe fată. Din toate colțurile încăperii răsunau îndemnuri obscene și comentarii fără perdea.

Prezentatorul își făcu din nou apariția pe ringul de dans, și un reflector îl prinse în conul de lumină.

— E-n regulă, oameni buni, fie cum vreți voi! rosti el, ridicând brațele în semn de capitulare. Picături de transpirație i se prelingeau din vârful bărbiei. G-G a consimțit să vă facă pe plac!

Un chiot de satisfacție agită mulțimea, la auzul veștii că fata avea să li se înfățișeze în toată splendoarea goliciunii ei.

— Hai, G-G, scoate-i! Arată-ne ce ai, fetițo! Hai, hai, jos textila!

Tobele continuau să bată, în surdină.

— … Dar, prieteni, G-G a pus și o condiție, urmă prezentatorul. Se va dezbrăca… dar numai cu luminile stinse!

Sala răspunse cu un grohăit plin de dezamăgire. Întreaga încăpere se cufundă în întuneric.

O fi vreo poantă cu care obișnuiții localului s-au familiarizat de mult, își spuse Bond.

Pe neașteptate însă, toate simțurile îi intrară în alertă.

Chiotele mulțimii se estompară rapid. În același timp, simți un curent de aer rece mângâindu-i fața. Avea senzația că se scufunda.

— Hei! țipă Leiter. Glasul lui venea de undeva de aproape, dar suna ciudat, de parcă ar fi vorbit dintr-un butoi.

Isuse! exclamă Bond în sinea sa.

Deasupra capului se auzi zgomotul unui chepeng închis. Bond întinse mâna și, la vreo treizeci de centimetri distanță, întâlni un perete care se mișca.

— Lumină! porunci o voce calmă.

În aceeași clipă, cineva îi imobiliză brațele, împiedicându-l să se ridice de pe scaun.

În fața sa, de cealaltă parte a mesei, Leiter era și el imobilizat de către un negru solid. Se aflau într-o celulă strâmtă, pătrată. La dreapta și la stânga se aflau alți doi negri, ambii înarmați.

Cu un șuierat specific mecanismelor hidraulice, platforma pe care se aflau se opri. Bond ridică privirea. Undeva, la câțiva metri deasupra capului, distinse balamalele unei trape largi. De dincolo de ea, din sală, niciun sunet nu răzbătea până aici.

Unul dintre negri rânji.

— Cum ați călătorit?

Leiter lăsă să-i scape o înjurătură. Bond își relaxă mușchii, așteptând.

— Care dintre ei e englezul? întrebă negrul care vorbise mai devreme.

Acesta părea a fi șeful. Pistolul pe care îl ațintise către inima lui Bond era finisat cu grijă. Butoiașul octogonal al încărcătorului era lustruit, iar printre degetele negre încleștate pe patul armei se puteau desluși incrustațiile din fildeș.

— Cred că ăsta e, își dădu cu părerea negrul care-l imobilizase pe Bond. Are și cicatricea.

Îi strângea brațul atât de tare, încât Bond avea senzația că fusese prins într-o menghină. Mâinile începuseră deja să îi amorțească.

Individul cu pistolul împodobit fantezist ocoli masa și înfipse țeava în stomacul lui Bond. Piedica era trasă.

— Nu cred că riști să dai greș, de la așa de mică distanță, comentă Bond.

— Gura! făcu negrul.

Cu mâna stângă, îl percheziționă pe Bond, cu gesturi de expert. Îi descoperi revolverul și îl întinse celuilalt tovarăș înarmat.

— Dă-i ăsta șefului, Tee-Hee. Îl iei pe englez și-l duci sus. Ăstălalt rămâne aici, cu mine.

— Da, dom'le, răspunse negrul pe nume Tee-Hee, un tip solid îmbrăcat într-o cămașă pestriță și pantaloni de culoarea lavandei.

Bond fu obligat să se ridice în picioare. Vârful piciorului drept îi rămase agățat de rama mesei. Îl smuci cu putere, provocând un vacarm cumplit de argintărie ciocnită cu porțelanuri. În același timp, Leiter izbi scurt cu călcâiul în fluierul piciorului paznicului său. Bond încercă și el să facă același lucru, dar își greși ținta. Urmară câteva clipe de haos, dar cei doi paznici nu-și slăbiră deloc strânsoarea. Leiter fu ridicat de parcă ar fi fost doar o păpușă de cârpă. Paznicul său îl întoarse cu fața spre perete și-l izbi cu putere de acesta, strivindu-i nasul. Apoi îl întoarse din nou cu fata spre ceilalți. Un șuvoi de sânge i se prelingea din nări, până pe buze.

Cele două arme rămaseră ațintite asupra lor, neslăbindu-i nicio clipă. Eforturile celor doi prizonieri fuseseră zadarnice, dar, recăpătându-și stăpânirea de sine pentru câteva momente, îi ajutaseră să depășească șocul capturării lor.

— Ușurel, fraților, dacă nu vreți s-o pățiți! făcu negrul care dăduse ordinele adineauri. Duceți-l de-aici pe englez, i se adresă apoi paznicului lui Bond. Mr. Big așteaptă. Se întoarse apoi către Leiter.

— Ia-ți adio de la prietenul tău. Nu cred că veți avea ocazia să vă mai întâlniți.

Bond îi zâmbi lui Leiter.

— Noroc că ne-am înțeles cu cei de la poliție să vină să ne ia de-aici, în jur de ora două. Ne vedem mai târziu.

Leiter îi răspunse cu un rânjet, care-i dezvălui dinții pătați cu sânge.

— Comisarul Monaghan va fi încântat de ceea ce are să găsească aici. Să ne vedem cu bine!

— Rahat! spuse negrul, deloc convins de mica discuție a celor doi. Dați-i drumul.

Paznicul lui Bond îl smuci, întorcându-l cu fața spre zid. Împinse, și zidul pivotă, deschizând calea spre un coridor îngust. Tipul pe nume Tee-Hee o luă înainte.

Trecură cu toții și ușa se închise cu zgomot înapoia lor.

• Capitolul 7: MISTER BIG

Pașii lor trezeau ecouri stranii pe coridorul îngust pardosit cu piatră. La capătul acestuia, dădură de o ușă. Dincolo de ea se afla un alt culoar lung, luminat din loc în loc de câte un bec chior. Trecură de încă o ușă și ajunseră într-un depozit spațios, plin de lăzi și cutii de carton, așezate cu grijă unele peste altele. Pardoseala era străbătută de șinele unor troliuri. Etichetele lipite pe cutii indicau faptul că se aflau în magazia unui magazin de băuturi alcoolice. Porniră pe o alee, printre lăzi, și ajunseră în fața unei uși mari de fier. Individul numit Tee-Hee apăsă pe butonul soneriei. Liniștea nu era tulburată de niciun zgomot, și Bond deduse că străbătuseră, în subteran, o distanță de cel puțin un cvartal, de la clubul de noapte și până aici.

Se auzi clinchetul unui zăvor, iar ușa se deschise. În prag se afla un negru îmbrăcat în haine elegante, care ținea în mână un pistol. Le făcu semn să intre, și grupul lor pătrunse într-un coridor larg, cu pardoseala acoperită de o mochetă groasă.

— Puteți intra, Tee-Hee, rosti negrul îmbrăcat în ținută de seară.

Tee-Hee ciocăni scurt în ușa de alături, o deschise și intră, luând-o înainte.

Într-un jilț cu spătarul înalt, dincolo de un birou somptuos, ședea Mr. Big, privindu-i liniștit.

— Bună dimineața, domnule James Bond. Vă rog, luați loc.

Vocea îi era profundă și blândă.

Paznicul lui Bond îl conduse către birou, pe covorul gros și moale, către un scaun scund, din bare de inox și piele. Îi eliberă brațele, iar Bond se așeză și-l privi pe Mr. Big în față, pentru întâia oară.

Bond resimți eliberarea brațelor din strânsoarea ca de menghină ca pe o binecuvântare. Își lăsă mâinile să atârne, și răsuflă ușurat, atunci când sângele își reluă circulația, provocându-i o durere surdă, pe măsură ce mușchii i se trezeau din amorțeală.

Mr. Big îl privea tăcut, odihnindu-și capul uriaș pe spătarul înalt al jilțului.

Bond deveni conștient de faptul că nicio fotografie din câte văzuse nu reușise să redea cu adevărat înfățișarea acestui om, puterea și inteligența care radiau din chipul cu trăsături supradimensionate.

Capul său era aproximativ de două ori mai mare decât unul obișnuit, și, paradoxal, era aproape sferic. Tenul îi era negru-cenușiu, lucios și neted, precum cel al unui înecat pescuit din râu după o săptămână. Era spân, cu excepția unor smocuri zbârlite de păr negru, deasupra urechilor. Nu avea gene ori sprâncene, iar ochii îi erau extraordinar de depărtați. Privirea îi era fixă și pătrunzătoare. Atunci când își ațintea ochii asupra unui obiect, părea că vrea să îl devoreze, să îl înghită cu totul. Globii oculari îi erau ușor bulbucați, iar irisul îi era auriu, cu pupilele de un negru-intens, acum larg deschise. Erau ochi de animal, nu de om, și păreau a arunca flăcări.

Nasul îi era mare, fără însă a avea, cu pregnanță, caracteristicile rasiale negroide. Nările nu-i erau căscate, iar buzele, deși groase și închise la culoare, nu erau răsfrânte. Deschidea gura numai pentru a vorbi, iar atunci își dezvelea dinții albi și gingiile rozalii. Fața nu îi era aproape deloc ridată; numai la baza nasului, atunci când se încrunta, apăreau două brazde adânci. Fruntea era ușor bombată, iar țeasta îi era netedă ca un bec.

Paradoxal însă, capul său monstruos de mare nu părea deloc disproporționat. Gâtul îi era scurt și gros, iar umerii erau cei ai unui gigant. Din lectura dosarelor, Bond aflase că Mr. Big avea aproape doi metri înălțime și aproape o sută douăzeci de kilograme; era însă musculos, iar statura sa enormă inspira teamă. Încă din copilărie, gigantul își dedicase întreaga energie luptei împotriva destinului și lumii care îl ura, fiindcă se temea de el.

Mr. Big purta un sacou de gală, iar nasturii cămășii sale albe și butonii de la manșete erau îmbrăcați, ostentativ, în diamante, își ținea mâinile enorme împreunate pe tăblia biroului. Nu se vedea nicio urmă de scrum de țigară, nici vreo scrumieră, iar mirosul neutru din încăpere demonstra că stăpânul ei nu fuma. Pe birou nu se afla decât un interfon cu vreo douăzeci de butoane, iar lângă acesta, o cravașă cu mânerul din fildeș.

Mr. Big îl privea în tăcere pe Bond, așezat de cealaltă parte a biroului lat. Se studiară reciproc o vreme, apoi Bond aruncă o privire în jurul său.

Încăperea era spațioasă și plină de cărți; părea a fi biblioteca unui milionar. Cu excepția unei ferestre înalte, în spatele lui Mr. Big, pereții erau tapetați cu rafturi. Nu se vedea nicio ușă, dar oricare dintre rafturile cu cărți putea fi, în realitate, o ușă mascată. Cei doi negri care îl aduseseră aici stăteau în spatele său, oarecum stingheri, cu ochi holbați nu la Mr. Big, ci la o curioasă efigie așezată pe o masă în dreapta acestuia.

În ciuda cunoștințelor sale precare în ceea ce privea cultul voodoo, Bond o recunoscu deîndată, din descrierea lui Leigh Fermor.

Pe masă se afla o cruce albă înaltă de un metru și jumătate, înfiptă într-un piedestal de aceeași culoare. Brațele crucii erau îmbrăcate în mânecile unui frac negru, prăfuit, a cărui coadă atârna mai jos de tăblia mesei. Partea superioară a crucii era ascunsă de un joben cu fundul spart, iar vârful alb se ițea deasupra acestuia. La intersecția scândurilor din care era alcătuită crucea atârna un guler de preot.

Lângă piedestal, pe măsuță, fusese așezată o pereche de mănuși de culoarea lămâii, iar de un braț al crucii se sprijinea un baston cu vârful de aur. Alături, pe masă, se mai afla încă un joben desfundat.

Ciudata sperietoare de ciori domina întreaga încăpere. Bond o recunoscu: era întruchiparea Zeului Cimitirelor și Șef al Legiunii Morților, Baron Samedi. Deși nu credea în superstițiile legate de acesta, chiar și lui Bond, efigia îi stârnea fiori neplăcuți.

Își ațintă din nou privirea asupra imensului chip negru-cenușiu.

Mr. Big vorbi.

— Tee-Hee, tu rămâi aici. Tu, Miami, poți pleca.

— Da, domnule! răspunseră cei doi negri, într-un glas.

Tăcerea se așternu din nou. La început, Mr. Big își ațintise privirea pătrunzătoare asupra lui Bond, studiindu-l în amănunțime. Acum, deși continua să-l privească, Bond avu senzația că încetase să îl mai vadă. Ochii îi erau opaci, de parcă mintea care le coordona mișcările ar fi fost preocupată de cu totul altceva.

Bond era hotărât să nu se lase intimidat. Amorțeala din mâini îi trecuse, astfel încât își duse mâna spre buzunarul de la piept, cu gând să-și scoată țigările și bricheta.

— Puteți fuma, domnule Bond, spuse Mr. Big. Însă, în cazul în care intențiile dumneavoastră sunt cumva de altă natură, vă sfătuiesc ca, înainte să vi le puneți în aplicare, să vă aplecați și să studiați broasca sertarului din fața dumneavoastră. Credeți-mă, voi fi oricând gata să răspund acțiunii dumneavoastră!

Bond se aplecă în față. Sertarul avea o gaură a cheii foarte largă. De fapt, estimă Bond, avea un diametru de exact 45 de milimetri, corespunzător calibrului unei arme, care, presupuse el, putea fi declanșată printr-o apăsare pe o pedală, de către cel aflat dincolo de birou. Omul acesta era un izvor nesecat de șmecherii puerile. Puerile? Poate, dar nicidecum de ignorat. Șmecheriile de până acum – bomba artizanală, masa care se scufundase – funcționaseră cu un maximum de eficiență. Nu fuseseră doar simple artificii menite să impresioneze. Iar ideea armei ascunse în sertar nu avea nimic absurd. Era fantezistă, dar impecabil realizată din punct de vedere tehnic.

Își aprinse o țigară și trase cu satisfacție în piept fumul. Nu era prea îngrijorat de situația în care se afla acum. Nu-i venea să creadă că oamenii lui Mr. Big ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău. Era destul de greu să-i fie înscenată dispariția, la numai două zile de la sosirea sa din Anglia; poate doar printr-un accident ireproșabil pus la cale, ceea ce era destul de improbabil. Totodată, dacă îl ucideau, aveau să fie nevoiți să-l lichideze și pe Leiter. Două crime ar fi însemnat mult prea mult, și ar fi pus pe urmele lui Mr. Big ambele servicii secrete, iar uriașul din fața sa știa asta. Totuși, îngrijorarea lui Bond avea oarecare temeiuri, știindu-l pe Felix Leiter în mâinile acestor maimuțoi negri.

Uriașul își umezi buzele.

— Au trecut mulți ani de când n-am mai văzut vreun membru al Serviciului Secret. De fapt, asta s-a întâmplat în timpul războiului. Oamenii dumneavoastră s-au descurcat bine în acele vremuri. Aveți agenți de valoare. Prietenii mei m-au informat că dețineți un rang înalt în cadrul Serviciului. Purtați indicativul „Dublu Zero” – 007, dacă nu mă înșel. Mi s-a spus că semnificația acestui indicativ se referă la faptul că, în decursul unei misiuni, ați fost obligat să ucideți un om. Nu cred că există

multe indicative „Dublu-Zero” în cadrul unei organizații pentru care asasinatul nu constituie o modalitate predilectă de acțiune. Pe cine trebuie să ucideți de astă dală, domnule Bond? Nu cumva pe mine?

Glasul îi era blând și intonația egală, lipsită de patimă. Bond percepu un amestec de accente, american și francez, dar engleza lui Mr. Big era perfectă, lipsită de poluarea argotică.

Bond nu răspunse. Bănuia că Moscova îi furnizase lui Mr. Big toate aceste detalii.

— Va trebui să-mi răspundeți, domnule Bond. Soarta dumneavoastră și cea a amicului dumneavoastră depinde de răspunsul acesta. Sursele mele de informare sunt demne de încredere. Știu mult mai mult decât am spus mai devreme, și voi fi în stare să deosebesc adevărul de minciună.

Bond era conștient de acest lucru. Alese o poveste îndeajuns de plauzibilă, care nu avea să-i dezvăluie nimic nou adversarului său.

— În America au fost puse în circulație o serie de monede de aur englezești, Rose Nobles, din vremea lui Edward al IV-lea, rosti el. Unele dintre acestea au fost vândute aici, în Harlem. Trezoreria americană ne-a cerut ajutorul pentru a le descoperi sursa, care nu poate fi decât engleză. Am venit în Harlem pentru a face cercetări, însoțit de un reprezentant al Trezoreriei Americane care, sper din tot sufletul, a ajuns cu bine înapoi la hotel.

— Domnul Leiter este reprezentantul Agenției Centrale de Informații, iar nu al Trezoreriei, obiectă Mr. Big, fără pic de tulburare în glas. Situația sa este, în acest moment, extrem de delicată.

Tăcu, părând cu gândurile aiurea. Privea dincolo de Bond.

— Tee-Hee.

— Da, domnule.

— Leagă-l pe domnul Bond de scaun.

Bond fu gata să sară în picioare.

— Nu vă mișcați, domnule Bond, urmă Mr. Big, pe același ton liniștit. Dacă rămâneți pe loc, aveți oarecare șanse de a supraviețui.

Bond privi adânc în ochii aurii ai adversarului său. Se lăsă să cadă înapoi pe scaun. Imediat, o coardă groasă îi fu trecută peste mijloc, imobilizându-l strâns. Alte două corzi, ceva mai

subțiri, îi fixară încheieturile mâinilor de brațele scaunului, apoi veni rândul gleznelor să-i fie legate de picioarele scaunului. De-acum, era întru totul neputincios; putea, cel mult, să se trântească la podea, cu tot cu scaun.

Mr. Big apăsă pe unul din butoanele interfonului.

— Trimiteți-o înăuntru pe Miss Solitaire, porunci el.

Urmă o scurtă tăcere, apoi unul dintre rafturile de bibliotecă din dreapta biroului se dădu la o parte.

Una dintre cele mai frumoase femei pe care Bond o văzuse vreodată își făcu apariția, și închise ușa. Se opri în mijlocul încăperii și-l studie pe Bond din cap până-n picioare, centimetru cu centimetru. Sfârșindu-și inspecția, se întoarse către Mr. Big și-l întrebă:

— M-ați chemat?

Mr. Big nu catadicsise să întoarcă privirea spre ea. I se adresă lui Bond, cu aceeași voce liniștită.

— Femeia aceasta e extraordinară, domnule Bond. Am de gând să mă căsătoresc cu ea, deoarece posedă un talent unic. Am descoperit-o într-un cabaret din Haiti, insula ei natală; prezenta un număr telepatic, a cărui șmecherie n-am reușit să o înțeleg. Am observat-o cu atenție, dar tot n-am înțeles. De fapt, nu era nimic de înțeles. Era telepatie, pur și simplu. Făcu o pauză, apoi reluă:

— V-am spus toate acestea pentru a vă avertiza. Ea îmi va sluji drept inchizitor. Tortura e o metodă murdară și deloc concludentă. Cei anchetați sfârșesc prin a mărturisi orice, numai pentru a scăpa de dureri. Având-o însă la dispoziție pe această fată, metodele murdare devin caduce. Ea poate ghici dacă oamenii îmi spun sau nu adevărul. Iată de ce vreau ca ea să devină soția mea. E mult prea valoroasă pentru a fi lăsată liberă. De altfel, ar fi interesant de văzut ce fel de progenituri am putea aduce pe lume, noi doi, rânji el, cinic.

Mr. Big se întoarse spre ea și o măsură din priviri.

— Deocamdată, e cam îndărătnică. Nu vrea să aibă de-a face cu bărbații. Iată de ce, în Haiti, au numit-o „Solitaire”[2]. Ia-ți un scaun, îi porunci el fetei. Spune-mi dacă omul acesta minte. Ai însă grijă, nu te așeza în bătaia armei, adăugă el.

Fata nu scoase niciun cuvânt, însă luă de lângă perete un scaun asemănător cu cel de care fusese legat Bond, și se așeză.

[2] Singuratica (*franc.*).

Genunchii ei aproape că-i atingeau genunchiul lui drept. Îl privi țintă, în ochi.

Chipul îi era palid, de acea paloare a albilor ce-au trăit o viață întreagă la tropice. Îi lipsea însă spălăceala pe care climatul tropical le imprimă pielii și părului. Ochii îi erau de un albastru-adânc, provocatori parcă. Privindu-i, Bond realiză că privirile ei încercau să-i transmită un mesaj. Încercă să-i răspundă la rândul său, tot din priviri, dar lucirea din ochii ei dispăru aproape imediat. Părul îi era de un negru-intens și îi cădea până pe umeri. Avea pomeții înalți și o gură mare, senzuală, cu o umbră de cruzime. Linia maxilarelor îi era fină și delicată. Nasul drept și ascuțit dădea impresia unei voințe de fier. O mare parte din frumusețea chipului ei se datora faptului că părea o ființă născută pentru a porunci. Era fața unei fiice de stăpân de sclavi, de origine franceză.

Purta o rochie lungă din mătase albă, mată, cu o croială aparent clasică, în afară de decolteul ce îi dezvăluia partea superioară a sânilor. În urechi avea cercei cu diamante, și o brățară asortată, la încheietura mâinii stângi. Unghiile îi erau scurt tăiate și nelăcuite, și nu purta niciun inel.

Continuând să-l privească în ochi, își împreună mâinile în poală, iar linia dintre sâni i se adânci.

Mesajul pe care atitudinea fetei i-l transmitea era lipsit de echivoc. Fără să vrea, Bond îi răspunse cu aceeași căldură. Modificarea expresiei de pe chipul până atunci rece și imperturbabil al prizonierului nu-i scăpă lui Mr. Big, care apucă mânerul de fildeș al cravașei. Unealta șfichiui aerul în direcția lui Solitaire, plesnindu-i cu un sunet insuportabil umerii.

Bond tresări, mai abitir chiar decât fata. Privirea ei aruncă o flacără scurtă, apoi deveni opacă.

— Ridică-te, îi porunci Mr. Big, cu blândețe. Ai uitat unde te afli.

Ea își îndreptă spinarea. Avea în mâini un pachet de cărți, începu să le amestece. Apoi, poate din dorința de a-și sfida stăpânul, îi trimise lui Bond încă un mesaj tăcut: complicitatea, sau poate chiar mai mult.

Întoarse cu fața, în poală, valetul de cupă. Apoi dama de pică. Așeză cele două jumătăți ale pachetului de cărți față în față. Le împinse una-ntr-alta, și cărțile se amestecară din nou.

De-a lungul acestei demonstrații mute, nu ridică privirea spre Bond, nici măcar o singură dată. Bond însă simți un fior de excitare și pulsul i se iuți. Avea un prieten în tabăra inamică.

— Ești gata, Solitaire? întrebă uriașul.

— Da, cărțile sunt pregătite, îi răspunse fata, cu răceală în glas.

— Domnule Bond, am să vă rog să o priviți pe Solitaire în ochi și să repetați ceea ce mi-ați spus mai devreme, în legătură cu motivul prezenței dumneavoastră aici.

Bond o privi, dar ochii fetei nu-i transmiseră, de astă dată, niciun mesaj. Privirea ei era focalizată în altă parte. Privea în gol, undeva dincolo de el.

Repetă ceea ce spusese mai devreme.

Vreme de o clipă, fiorul neliniștii îl străbătu. Putea cu adevărat fata să citească gândurile? Iar dacă da, avea să vorbească oare împotriva sa?

Timp de câteva momente, tăcerea fu stăpână în încăpere. Bond încerca să pară indiferent. Privi înspre tavan, apoi din nou spre ea.

Ochii ei reveniră la viață. Se întoarse spre Mr. Big.

— Spune adevărul, rosti ea, sec.

• Capitolul 8: LIPSĂ DE UMOR

Mr. Big căzu pe gânduri. Apoi, după câteva minute de reflecție, se hotărî. Apăsă unul dintre butoanele interfonului.

— Blabbermouth?

— Da, șefule.

— Americanul ăla, Leiter, e în mâinile tale, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Lovește-l până cade jos. Du-l la Spitalul Bellevue și aruncă-l în fața intrării, dar ai grijă să nu te vadă nimeni. Ai priceput?

— Da, domnule.

Mr. Big închise interfonul.

— Blestemat să fii! izbucni Bond. CIA nu te va lăsa să scapi cu una cu două!

— Ați uitat, domnule Bond, că CIA nu are dreptul să acționeze pe teritoriul Statelor Unite. Serviciul Secret American e cu totul neputincios în America. Jurisdicția sa se extinde numai în afara granițelor. Iar cei de la FBI nu sunt tocmai prieteni cu cei de la CIA. Tee-Hee, vino-ncoace!

— Da, domnule, spuse Tee-Hee, apropiindu-se de birou.

Mr. Big ridică privirea spre Bond.

— Care deget de la mână îl folosiți cel mai puțin?

Bond fu uimit de această întrebare. Mintea îi lucra cu repeziciune.

— După ce vă veți gândi, îmi veți spune, cu siguranță, că degetul mic de la mâna stângă vă este de cel mai puțin folos, urmă vocea calmă a lui Mr. Big. Tee-Hee, rupe-i domnului Bond degetul mic de la mâna stângă.

Fața negrului arătă, pentru întâia oară, motivul care îl făcuse să-și merite ciudata poreclă.

— Hi-hi, chicoti acesta, cu un glas dogit. Hi-hi!

Se îndreptă, nerăbdător, către Bond. Bond își încleștă mâinile pe brațele scaunului. Fruntea i se umplu de broboane de sudoare, încerca să-și imagineze durerea, pregătindu-se astfel pentru a o înfrunta.

Negrul desprinse încet degetul mic al mâinii stângi a lui Bond, care, imobilizat în scaun, nu putu face nimic pentru a-l

împiedica. Îi prinse vârful între degetul său mare și arătător și se apucă să-l împingă încet înapoi, chicotind încântat.

Bond se zvârcoli din răsputeri, încercând să răstoarne scaunul, dar Tee-Hee, cu mâna rămasă liberă, apucă spătarul, prevenindu-i astfel răsturnarea. Sudoarea se prelingea pe chipul lui Bond, iar dinții i se dezgoliră, într-un rictus involuntar. Durerea creștea, aducându-i lacrimi în ochi. Ca prin ceață, o văzu pe fată privindu-l cu ochii măriți de groază și cu gura ușor întredeschisă.

Degetul îi era acum perpendicular pe suprafața dosului palmei. Încet-încet, se deplasa către încheietură. Deodată, osul cedă, cu un pârâit sinistru.

— Destul, porunci Mr. Big.

Tee-Hee dădu drumul degetului dislocat, vădit dezamăgit că distracția se încheiase.

Bond lăsă să-i scape un geamăt animalic, apoi leșină.

— Gagiul ăsta-i complet lipsit de simțu' umorului, comentă Tee-Hee.

Solitaire se prăbuși înapoi pe scaun, închizând ochii.

— Era înarmat? întrebă Mr. Big.

— Da, domnule, răspunse Tee-Hee.

Scoase din buzunar revolverul Beretta al lui Bond și-l așeză pe birou. Mr. Big îl luă în mână și-l examină cu ochi de expert, îl cântări în mână, verifică eficacitatea patului rabatabil. Apoi scoase gloanțele și le înșiră pe masă, scoțând și glontele aflat pe țeavă. În fine, împinse pistolul deoparte, în direcția lui Bond.

— Trezește-l, ordonă el, uitându-se la ceas. Se făcuse ora trei.

Tee-Hee se deplasă în spatele scaunului de care fusese legat Bond și își înfipse unghiile în lobii urechilor lui Bond.

Acesta gemu și își înălță capul.

Privirea i se îndreptă spre Mr. Big, și un val de înjurături îi scăpă printre buze.

— Fiți mulțumit că n-ați murit, spuse Mr. Big, lipsit de emoție. Durerea, oricât de mare, e preferabilă morții. Iată revolverul dumneavoastră. Gloanțele vor rămâne la mine. Tee-Hee, înapoiază-i domnului Bond revolverul.

Tee-Hee luă arma de pe masă și o strecură înapoi în teaca de la subsuoara lui Bond.

— Am să vă explic, pe scurt, care sunt motivele ce m-au determinat să vă las în viață, urmă Mr. Big. V-am îngăduit să vă

bucurați de senzația durerii, în loc să vă las să sporiți poluarea râului Harlem, încălțându-vă cu o pereche de galoși de ciment.

Tăcu o vreme, apoi continuă:

— Domnule Bond, eu sufăr de plictiseală. Am căzut pradă stării pe care creștinii antici o numeau „accidie”, o letargie mortală care îi cuprinde pe cei sătui, cei care nu mai simt nicio dorință. Sunt perfect realizat în meseria pe care am ales-o, cei care îmi folosesc talentele, cu diferite prilejuri, sunt mulțumiți de mine, iar cei pe care îi folosesc eu însumi mă ascultă și se tem de mine. Practic, pe orbita pe care am ales-o, nu mi-a mai rămas nimic de cucerit. Din păcate, e prea târziu să-mi schimb vocația, la această vârstă. De altfel, puterea fiind scopul final al oricărei străduințe, nu cred că vreun alt domeniu mi-ar permite să acced la o putere mai mare decât posed acum.

Bond asculta distrat. Între timp, în minte începu să-i încolțească un plan. Simțea prezența lui Solitaire, dar evita să o privească în ochi. Își ațintise privirea în ochii aurii ai omului cu chip cenușiu de dincolo de masă.

Acesta vorbea mai departe, cu aceeași intonație blândă:

— Domnule Bond, ceea ce-mi face mie plăcere ține, de-acum, de artă, ce se manifestă în finețea și acuratețea pe care încerc să le confer operațiunilor pe care le duc la bun sfârșit. Pentru mine, a devenit aproape o manie să execut cu eleganță și exactitate fiecare sarcină pe care trebuie să o îndeplinesc. Zi de zi încerc să-mi fixez noi standarde, mereu mai înalte, de subtilitate și perfecțiune tehnică, astfel încât fiecare acțiune a mea să devină o operă de artă, care să poată fi identificată ca aparținându-mi, așa cum semnătura identifică operele unui artist precum, de pildă, Benvenuto Cellini. Deocamdată, mă mulțumesc doar cu propria mea judecată, însă sunt convins, domnule Bond, că perfecțiunea cu care îmi finalizez operațiunile va fi, în cele din urmă, recunoscută de către istoricii vremurilor viitoare.

Mr. Big tăcu din nou. Bond îi văzu ochii aurii deschiși larg, de parcă omul ar fi avut viziuni. E un megaloman de prima mână, își spuse Bond. Și, poate tocmai de asta, e cu atât mai periculos. Cei mai mulți criminali dădeau greș deoarece singurul lor mobil era lăcomia. O minte care privea crima ca pe o artă însemna însă cu totul altceva. Omul acesta nu era un gangster oarecare.

Era o adevărată amenințare. Deși îngrozit, Bond se simțea fascinat de ticăloșia fără margini a celui din fața sa.

— Accept condiția anonimatului din două motive, continuă Mr. Big: deoarece natura acțiunilor mele necesită discreție și, de asemenea, fiindcă admir sacrificiul de sine al artiștilor anonimi. Dacă-mi este permisă o asemenea comparație, mă văd pe mine însumi asemeni pictorilor marilor fresce egiptene, ce și-au dedicat întreaga viață producerii unor capodopere închise pe vecie în mormintele faraonilor, deși știau că niciun ochi de muritor n-avea să le admire vreodată.

Ochii lui mari rămaseră închiși, pentru câteva clipe.

— Să revenim, însă, la cazul nostru. Motivul pentru care nu v-am ucis în această dimineață, domnule Bond, e faptul că nu mi-ar face nicio plăcere, din punct de vedere estetic, să vă trag un glonte în burtă. Mașinăria aceasta – Mr. Big făcu un gest larg, arătând spre sertarul în care se afla arma ațintită spre Bond, prin gaura cheii – a făcut destule găuri, în destule burți, astfel încât am căpătat convingerea că această mică jucărie este perfect funcțională, din punct de vedere tehnic. Pe de altă parte, așa cum, cu siguranță, v-ați dat seama, nu mi-ar conveni deloc ca o șleahtă de curioși să-și bage nasul în afacerile mele, punând tot soiul de întrebări legate de dispariția dumneavoastră și a prietenului dumneavoastră, domnul Leiter. Ar fi incomod, nimic mai mult, nimic mai puțin. Dar, din diverse motive, nu țin neapărat să fiu incomodat, în aceste momente.

Mr. Big se uită la ceas.

— Așadar, m-am hotărât să vă las câte o amintire, dându-vă totodată un avertisment solemn. Veți părăsi chiar astăzi țara, iar domnul Leiter își va cere transferul. Am destule pe cap, chiar și fără o droaie de agenți europeni care să se adauge numeroșilor curioși locali cu care sunt nevoit să mă confrunt. Asta-i tot, încheie el. Dacă vom avea ocazia să ne reîntâlnim, vă asigur că veți avea parte de cea mai originală moarte pe care am să o pot născoci în ziua respectivă. Tee-Hee, condu-l pe domnul Bond în garaj. Trimite doi oameni împreună cu dumnealui în Central Park, și cere-le să-l arunce într-o arteziană. Dacă se opune, poate fi lovit, dar nu ucis. S-a înțeles?

— Da, domnule, răspunse Tee-Hee, adăugând apoi unul din chicotele sale în falset.

Îi dezlegă lui Bond gleznele, apoi încheieturile mâinilor. Apucă mâna stângă a lui Bond și i-o răsuci la spate. Apoi, cu mâna liberă, desfăcu frânghia care-i imobiliza pieptul. Îl smuci pe Bond, obligându-l să se ridice în picioare.

— Sus! porunci Tee-Hee.

Bond ridică, încă o dată, privirea spre uriașul chip cenușiu.

— Cei ce merită să moară, mor de moartea pe care și-o merită, spuse acesta. Notați-vă această maximă! Îmi aparține.

Apoi, Bond se uită la Solitaire. Fata își plecase privirea și nu îndrăzni să și-o mai ridice.

— Dă-i drumul! spuse Tee-Hee.

Îl întoarse pe Bond cu fața spre perete și-l împinse înainte, răsucindu-i încheietura mâinii, aproape dislocându-i-o. Bond lăsă să-i scape un geamăt cât mai realist cu putință și se prefăcu a se împletici. Voia ca Tee-Hee să-l creadă vlăguit și docil. Voia ca acesta să slăbească puțin strânsoarea de menghină pe care o exercita asupra brațului său stâng. Orice mișcare bruscă pe care ar fi îndrăznit să o facă, în aceste condiții, i-ar fi sfărâmat încheietura.

Tee-Hee întinse mâna peste umărul lui Bond și apăsă pe o carte anume dintr-unul din rafturi. O secțiune largă a bibliotecii pivotă. Bond fu împins pe culoarul ce se deschisese, iar negrul împinse la loc secțiunea deschisă. Se auzi un clinchet, atunci când ușa se închise și, judecând după grosimea ei, Bond fu convins că niciun sunet nu avea puterea de a răzbate dincolo de ea. Se aflau pe un coridor îngust, cu pardoseala acoperită de o mochetă. La capătul acestuia, o serie de trepte coborau spre nivelul inferior. Bond gemu din nou.

— Ai grijă, s-ar putea să-mi rupi brațul, și-am să leșin dracului de durere! scrâșni el.

Se împletici iar, încercând să determine exact poziția negrului în spatele său. Își aminti sfatul lui Leiter: „Fălci, pântece, stomac sau gât: lovește-i oriunde altundeva, și vei reuși doar să-ți rupi mâna”.

— Ține-ți gura! spuse negrul, însă își slăbi strânsoarea, permițându-i lui Bond să-și lase mâna mai jos cu câțiva centimetri. Atât îi era de-ajuns.

Parcurseseră jumătate din lungimea coridorului, iar de trepte îi despărțeau numai câțiva pași. Bond se prefăcu din nou că se

împiedică, iar negrul se lovi de el. Îl blestemă și îl împinse, dar Bond știa acum în ce direcție trebuia să lovească.

Se aplecă puțin și, cu mâna dreaptă întinsă ca o scândură, lovi sec, înapoia sa. Impactul provocă o bufnitură surdă. Negrul țipă ascuțit, ca un iepure rănit, și eliberă mâna stângă a lui Bond. Acesta se întoarse și, cu dreapta, își scoase revolverul din tocul de la subțioară. Negrul scâncea stins, încovoiat, cu mâinile încleștate între picioare, unde fusese lovit. Bond izbi din toate puterile în țeasta ca de lemn a negrului. Se auzi un pocnet sec, de parcă ar fi izbit o ușă. Negrul căzu în genunchi, gemând, sprijinindu-se cu mâinile de podea. Bond îl ocoli și, cu vârful întărit al pantofului, izbi cu sete șezutul negrului. Individul țipă, rostogolindu-se cei câțiva metri care îl despărțeau de scări. Capul lui izbi balustrada de fier, apoi, rostogolindu-se în continuare corpul inert dispăru dincolo de muchia primei trepte. Bond auzi un trosnet, de parcă, în cădere, negrul s-ar fi lovit de un obstacol, iar după o clipă, o bufnitură surdă răsună, atunci când atinse solul. Apoi se așternu liniștea.

Bond își șterse sudoarea care-i picura în ochi și rămase locului, ascultând. Își băgă mâna rănită în buzunarul hainei. Se umflase îngrozitor și îl durea cumplit. Ținând în mâna dreaptă pistolul, păși în vârful picioarelor către trepte.

Trupul inert zăcea pe ciment, un etaj mai jos. Bond coborî treptele și, ajungând jos, se opri din nou, ascultând. Undeva pe-aproape, de dincolo de una dintre ușile încuiate care se deschideau imediat lângă trepte, răsuna bâzâitul acut al unei centrale telefonice. Acolo se afla, cu siguranță, centrul de comunicații al lui Mr. Big. I-ar fi plăcut să dea o raită pe-acolo. Încărcătorul armei îi fusese însă golit, iar Bond nu avea de unde să știe câți oameni se aflau dincolo de ușă. Purtau căști, probabil, și de aceea nu auziseră zgomotul căderii lui Tee-Hee.

Se apropie de corpul inert. Tee-Hee era fie mort, fie pe moarte. Zăcea pe spate, cu mâinile și picioarele rășchirate. Cravata în dungi îi acoperea figura, ca un stindard sfâșiat. Bond nu simțea nicio umbră de remușcare. Cotrobăi în haina lui Tee-Hee, iar la cingătoarea pantalonilor de culoarea lavandei descoperi un Colt calibrul 38 cu țeava tăiată. Era încărcat. Strecură inutilul Beretta în teacă, apoi cântări în mână arma cea grea pe care o găsise și rânji.

Se găsea în fața unei uși scunde, zăvorâte. Bond își lipi urechea de lemnul scorojit. Auzi duduitul înfundat al unui motor. Aceasta era, în mod sigur, ușa ce dădea în garaj. De ce se auzea însă acel motor pornit, la o oră atât de matinală? Bond scrâșni din dinți, dumirindu-se. Mr. Big își avertizase prin interfon ciracii, despre sosirea sa și a lui Tee-Hee. Cei de dincolo de ușă se întrebau probabil de ce întârziau, și așteptau ca negrul și prizonierul să-și facă apariția din clipă-n clipă.

Bond stătu o clipă pe gânduri. Avea de partea sa avantajul surprizei, cu singura condiție ca zăvoarele să fie bine unse.

Mâna stângă nu-i era de niciun folos. Ținând Coltul în dreapta, împinse încet primul zăvor, cu muchia palmei rănite. Zăvorul alunecă în liniște. Cel de-al doilea, așijderea. Mai rămânea doar să apese pe clanță. O apăsă încet și trase ușa către sine, câțiva centimetri.

Pe măsură ce crăpătura ușii groase se lărgi, zgomotul motorului crescu în intensitate. Mașina se afla, se pare, chiar în dreptul ușii. Smuci ușa, deschizând-o, și se lipi de perete, astfel încât să ofere o țintă cât mai dificilă, apoi trase piedica revolverului.

La numai câțiva pași distanță se afla o limuzină neagră, cu motorul pornit. Poarta dublă a garajului era larg deschisă. Farurile cu bătaie lungă sfâșiau întunericul, făcând să strălucească caroseriile curate ale altor câteva mașini. La volanul limuzinei stătea așezat un negru solid, iar un altul era rezemat de portiera deschisă. Nimeni altcineva nu se zărea prin preajmă.

La vederea lui Bond, cei doi negri rămaseră cu gura căscată de uimire; cel din mașină scăpă dintre buze o țigară aprinsă. Apoi, dezmeticindu-se, cei doi începură să-și scotocească buzunarele în căutarea pistoalelor.

Instinctiv, Bond trase mai întâi în cel aflat lângă mașină, realizând că acesta avea cele mai multe șanse de a trage primul.

Împușcătura stârni ecouri puternice în vasta încăpere subterană.

Negrul își încleștă ambele mâini pe burtă, se împletici doi pași în direcția lui Bond, apoi se prăbuși cu fața în jos. Arma lui lovi betonul cu un pocnet sec.

Cel de la volan slobozi un urlet, văzând cum mâna lui Bond zvâcnea înspre el. Incomodat de volan, nu reușise încă să își scoată arma din buzunarul de la piept.

Bond trase direct în gura deschisă care urla, iar reculul izbi capul individului de geamul portierei.

Bond ocoli mașina și deschise portiera. Negrul sângera abundent, iar creierii îi erau împrăștiați peste tot în interiorul mașinii. Bond își aruncă revolverul pe scaunul de alături și se opinti, scoțând cadavrul din mașină. Încercă să evite a se murdări de sânge. Se așeză la volan și binecuvântă motorul pornit și faptul că schimbătorul de viteze se afla lângă volan. Trânti portiera, își așeză mâna rănită pe volan și apăsă pe accelerație. Frâna de mână fusese trasă. Se aplecă și, cu mâna dreaptă, trase cu putere de levier.

Acest răgaz se dovedi periculos. Exact când limuzina depășea poarta deschisă, răsună o împușcătură și un glonte se înfipse în caroserie. Răsuci volanul spre dreapta, iar următoarea împușcătură își rată ținta. O fereastră se făcu țăndări, de cealaltă parte a străzii.

Împușcătura venise de undeva de jos, iar Bond deduse că, într-un fel sau altul, primul negru reușise să își găsească, în cele din urmă, arma.

Parcurgând în grabă treptele de viteză, aruncă o privire în oglinda retrovizoare, dar nu văzu decât pata de lumină aruncată din garaj pe caldarâmul întunecat al străzii pustii.

Bond nu avea idee unde se afla, și nici încotro se îndrepta. Era o stradă largă, lipsită de repere distinctive. Descoperi că, din obișnuință, o apucase pe banda din stângă, și învârti de volan, înscriindu-se corect, pe cea din dreapta. Mâna stângă îl durea cumplit, dar nu avea ce face; cu degetul mare și cu arătătorul, reușea să mențină volanul în echilibru. Își aduse aminte de portiera stropită cu sânge și își retrase șoldul, încercând să evite picăturile de sânge ce se prelingeau. Strada ce părea nesfârșită era pustie, cu excepția fuioarelor de aburi ce se ridicau, fantomatice, din rețeaua de canalizare. Botul masiv al mașinii le spulbera, unul după altul, dar câteva clipe după aceea, Bond le zărea în oglinda retrovizoare, înălțându-se iar.

Conducea cu o viteză constantă, situată în jurul a optzeci de kilometri pe oră. Trecu pe roșu, în câteva intersecții pustii. Traversă o serie de cvartale cufundate în beznă, apoi ajunse la o

intersecție circulată și opri la stop, așteptând să se facă verde. Coti la stângă și avu norocul de a prinde unda verde. Cu fiecare semafor, se îndepărta tot mai mult de bârlogul inamicului. La o intersecție, încetini și citi indicatoarele. Se afla la intersecția dintre Park Avenue și Strada 116. La următorul colț încetini din nou. Strada intersectată de bulevardul larg purta numărul 115. Răsuflă ușurat. Se îndrepta spre centru, mereu mai departe de Harlem. Își văzu de drum. La intersecția cu Strada 60 coti la dreapta și opri mașina în dreptul unui hidrant. De jur împrejur nu se vedea țipenie de om. Luă pistolul de pe scaunul de alături, și-l îndesă la cingătoare, apoi închise portiera și ieși din nou pe bulevard.

Câteva minute mai târziu, reuși să oprească un taxi și, foarte curând, urca treptele hotelului St. Regis.

— Aveți un mesaj, domnule Bond, îl anunță portarul de noapte.

Bond deschise cu mâna dreaptă plicul care conținea mesajul, ferindu-și flancul stâng de eventuala privire curioasă a portarului. Mesajul fusese transmis de Felix Leiter, la ora patru. Era lapidar: „Sună-mă imediat”.

Bond se îndreptă spre ascensor și apăsă butonul care comanda închiderea ușilor. Urcă la etajul 21 și se îndreptă spre camera sa. Pătrunse în camera de zi și aprinse luminile.

Așadar, reușiseră amândoi să scape cu viață. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, lângă telefon.

— Isuse! răsuflă el, ușurat. Ce noapte!

• Capitolul 9: ADEVĂRAT SAU FALS?

Bond contemplă o vreme telefonul, apoi se ridică și se apropie de scrinul din colț. Turnă trei degete de Haig & Haig într-un pahar, adăugă un pumn de cuburi de gheață, apoi clătină paharul, pentru ca amestecul să se răcească. Sorbi jumătate din conținut, dintr-o înghițitură, după care așeză paharul pe o măsuță și își dezbrăcă haina. Mâna stângă îi era atât de umflată, încât abia reuși să și-o scoată prin mânecă. Degetul mic îi era dislocat, iar durerea îl străfulgeră din cap până-n picioare, atunci când umflătura se frecă de țesătură. Degetul era vânăt, aproape negru, își dezlegă cravata și își descheie primul nasture de la cămașă. Mai sorbi o dată din pahar și se întoarse lângă telefon.

Leiter îi răspunse imediat.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! răsuflă acesta ușurat. Ești teafăr?

— Un deget rupt, răspunse Bond. Dar tu?

— Am luat câțiva pumni, dar nimic serios, în cele din urmă. Amicii noștri au început prin a analiza la ce cazne să mă supună. Mai întâi, au vrut să mă cupleze la pompa de aer comprimat din garaj. Se gândeau să înceapă prin a-mi pompa aerul în urechi, iar apoi să continue și-n alte părți ale corpului. Văzând că Mr. Big nu le transmite niciun ordin în ceea ce mă privea, s-au plictisit. Într-un târziu, am ajuns să mă contrazic cu Blabbermouth, tipul cu pistolul acela ciudat, pe teme de jazz. Discutând despre Duke Ellington, am căzut de acord că ne plac mai mult formațiile de percuționiști, iar nu cele de suflători. Amândoi am fost de părere că pianul sau bateria duc greul unei trupe, mai mult decât oricare alt instrument. I-am spus poanta despre clarinet – „o țeavă de lemn în care nici dracu' nu se pricepe să sufle ca lumea" – și-a râs de s-a prăpădit. Și, uite-așa, ne-am împrietenit. Celălalt – cel zis „Flanelă" – era cam adormit, iar Blabbermouth l-a trimis la culcare, spunând că avea să aibă el grijă de mine. Apoi a telefonat Mr. Big.

— Eram de față, și nu mi s-a părut o conversație prea veselă, spuse Bond.

— Blabbermouth era al naibii de îngrijorat. Se tot plimba prin încăpere, bombănind. Pe neașteptate, m-a pocnit cu un box de oțel, și mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit lângă spitalul Bellevue, pe la trei și jumătate. Blabbermouth și-a cerut scuze, spunând că n-a putut să evite a mă lovi. L-am crezut. M-a rugat să am grijă să nu se afle că mă cruțase. Mi-a spus că avea să raporteze că mă lăsase în fața spitalului, pe jumătate mort. Bineînțeles, i-am promis că voi avea grijă ca la urechile șefului său să ajungă o serie de detalii macabre, în ceea ce privește soarta mea. Ne-am despărțit în termeni cum nu se poate mai cordiali. M-am dus la Urgență și i-am rugat să mă consulte și să-mi dea un tratament pentru durerea de cap și m-am întors acasă. Am fost al naibii de îngrijorat pentru tine, până când a sunat telefonul. Erau cei de la Poliție și de la FBI. Se pare că Mr. Big a depus o plângere împotriva unui englez nebun ce și-a ieșit din fire la „Boneyard”, la primele ore ale dimineții, și i-a împușcat trei angajați – doi șoferi și un chelner, nici mai mult, nici mai puțin –, a furat o mașină și dus a fost, lăsându-și pălăria și pardesiul la garderobă. Mr. Big a făcut, se pare, mare tărăboi, cerând intervenția imediată a forțelor de ordine. Bineînțeles, i-am avertizat pe curcani să-și vadă de ale lor, dar sunt turbați de furie, așa că va trebui să părăsim cât mai repede orașul. Povestea nu va mai apuca să ajungă în ziarele de dimineață, însă edițiile de după-amiază și jurnalele de la televiziune și radio vor face din întreaga afacere capul de afiș al zilei. Pe de altă parte, Mr. Big și ai lui se vor repezi pe urmele tale, ca un cuib de viespi stârnit. M-am gândit deja la un plan. Dar spune-mi și tu ce ți s-a întâmplat! Doamne, de-ai ști ce fericit sunt că-ți aud glasul!

Bond îi relată în detaliu tot ce se petrecuse, fără să omită nimic. Când sfârși de povestit, Leiter șuieră admirativ:

— Dar știu că i-ai dat de furcă Uriașului! Ai avut parte de un noroc chior. Tipa aceea pe nume Solitaire ți-a salvat pielea. Crezi că ne-ar putea fi de vreun folos?

— Ar putea, dacă am reușit să ajungem în preajma ei. Din câte mi-am putut da seama, se pare că Mr. Big o cam ține din scurt.

— Ne vom gândi mai târziu la asta, îl întrerupse Leiter. Acum, ar fi cazul să intrăm în acțiune. Voi închide telefonul și-am să te sun din nou peste câteva minute. Am să trimit medicul poliției să te consulte. Va sosi într-un sfert de oră. Apoi voi sta de vorbă

cu comisarul-șef și voi încerca să aranjez lucrurile în ceea ce privește poliția, în măsura în care va fi posibil. Vom încerca să tragem de timp, cerându-le să anunțe că mașina furată a fost găsită. Cei de la FBI vor trebui să se descurce cu presa, ca să nu răsufle nimic din povestea cu „asasinul englez”, iar numele tău să nu fie dat publicității. Altfel, ambasadorul Marii Britanii va fi somat să dea explicații și ne vom trezi cu mitinguri de protest ale Asociației Naționale pentru Progresul Populației de Culoare și cine mai știe câte. Ar fi de preferat să discuți cu șefii tăi de la Londra, sugeră Leiter, coborând tonul. Acolo e trecut de zece, așa că poți să-l suni chiar acum. Nu ți-ar strica o vorbă bună pusă la grangurii de-aici. De cei de la CIA mă pot îngriji eu, dar cei de la FBI s-au cam trezit cu fața la cearșaf, așa că vor fi puși pe fapte mari, și noi tocmai de așa ceva nu avem nevoie. Vei avea nevoie de niște haine noi, dar de asta am să mă-ngrijesc eu. Nu pierde timpul cu somnul, vom avea timp berechet să dormim, în mormânt. Te sun mai târziu, mai spuse Leiter, și închise telefonul.

Bond zâmbi în sinea sa. La auzul vocii pline de voie bună a prietenului său și aflând că acesta avusese grijă de toate detaliile, simți cum oboseala și gândurile sumbre i se topesc ca prin farmec. Ridică telefonul și ceru o convorbire peste ocean. Centralista îl anunță că avea să primească legătura peste zece minute.

Bond intră în dormitor și, cu chiu, cu vai, reuși să se dezbrace. Făcu un duș fierbinte, apoi unul rece ca gheața. Se bărbieri și, cu mare greutate, îmbrăcă o cămașă și o pereche de pantaloni curați. Împachetă Coltul în cămașa murdară și-l puse în valiză, apoi introduse un încărcător nou în Beretta. Își împachetase o bună parte din lucruri când se auzi țârâitul telefonului.

Ridică receptorul și, o vreme, ascultă pârâiturile și zgomotul de fond, ecourile unor conversații animate și frânturi de transmisii Morse. Își închipui clădirea masivă din Regent’s Park, centrala telefonică de la subsol, consola operatoarei și o ceașcă de cafea așezată alături, glasul operatoarei răspunzând: „Da, aici Universal Export”, adresa pe care o solicitase Bond, una din numeroasele adrese de acoperire pe care le utilizau agenții în cazul unor convorbiri urgente de peste hotare. Operatoarea avea să-l anunțe pe responsabil, iar acesta urma să-și dea acordul pentru preluarea convorbirii.

— Aveți legătura, îl anunță centralista. Vorbiți, vă rog! Londra, sunteți chemați de New York.

Bond auzi vocea calmă, cu accent englezesc:

— Universal Export. Cu cine vorbesc?

— Doresc să vorbesc cu domnul director general, spuse Bond. Sunt nepotul său, James, sun de la New York.

— O clipă, vă rog.

Bond deduse că, în acest moment, operatoarea îi dădea legătura domnișoarei Moneypenny. Secretara avea să apese pe un buton al interfonului, anunțând: „Un apel de la New York, domnule. Cred că e 007”. „Fă-mi legătura!” avea să răspundă M.

— Da? rosti glasul plin de răceală pe care Bond îl cunoștea atât de bine.

— Sunt James, domnule, spuse Bond. S-ar putea să am nevoie de puțin ajutor. S-au ivit unele probleme.

— Spune-mi despre ce este vorba.

— Azi-noapte am făcut o vizită clientului nostru principal, începu Bond. Trei dintre angajații săi s-au îmbolnăvit, cât timp am stat acolo.

— Cât de gravă e boala? întrebă vocea de la capătul firului.

— Cum nu se poate mai gravă, domnule, răspunse Bond. Bântuie o gripă păcătoasă, pe-aici.

— Sper că nu te-ai molipsit…

— Am avut și eu parte de un ușor guturai, domnule, dar nu e cazul să vă faceți griji. Am să vă scriu, pentru a vă relata amănuntele. Problema este că, având în vedere cazurile de gripă semnalate, Federația e de părere că ar trebui să plec din oraș. (Bond zâmbi, închipuindu-și zâmbetul ce i se zugrăvise, cu siguranță, pe chipul lui M, la auzul spuselor sale). Voi pleca numaidecât, împreună cu Felicia.

— Cu cine?

— Cu Felicia, noua mea secretară de la Washington.

— Aha!

— Mă gândeam să vizitez uzina pe care mi-ați recomandat-o, la San Pedro.

— Bună idee!

— Mă tem însă că Federația va fi de altă părere, și m-am gândit să vă cer sprijinul.

— Înțeleg. Cum merg afacerile?

— Perspectivele sunt promițătoare, dar nu e deloc ușor. Felicia va dactilografia astăzi un raport complet, pentru dumneavoastră.

— Foarte bine, spuse M. Altceva?

— Asta-i tot, domnule. Vă mulțumesc pentru sprijinul acordat.

— Nu-ți face griji. Vezi ce faci! La revedere.

— Să ne vedem cu bine, domnule.

Bond așează receptorul în furcă, rânjind. M avea să îl contacteze pe șeful personalului. Își închipui cam în ce fel avea să decurgă discuția: „007 a reușit să se ia în coarne cu cei de la FBI. Nebunul s-a dus în Harlem noaptea trecută și-a doborât trei dintre oamenii lui Mr. Big. Se pare că s-a șifonat și el nițel, dar nu e ceva grav. E nevoit să plece din oraș, împreună cu Leiter, tipul de la CIA. Se vor îndrepta spre St. Petersburg. Cred că e cazul să anunți secțiile A și C. Se pare că vom avea de discutat cu cei de la Washington. Transmiteți-le că sunt alături de ei, însă 007 se bucură de încrederea mea deplină, și sunt convins că el a acționat în legitimă apărare. Nu se va mai repeta, și așa mai departe... Ai priceput?”

Bond rânji din nou, închipuindu-și disperarea lui Damon, care va trebui să aplaneze încă un scandal cu cei de la Washington, pe lângă numeroase alte diferende anglo-americane.

Telefonul sună din nou. Era Leiter.

— Ascultă-mă cu atenție, spuse acesta. Se pare că, încet-încet, se limpezesc apele. Cei trei pe care i-ai curățat erau niște ticăloși de ultima speță, căutați pentru tot soiul de delicte: Tee-Hee Johnson, Sam Miami și un al treilea, pe nume McThing. FBI-ul a fost de acord să mușamalizeze totul. N-au fost încântați, iar Poliția a făcut un scandal monstruos. Ștabii de la FBI l-au trezit cu noaptea-n cap pe șeful meu, și i-au cerut să te expedieze acasă. Am reușit să-i liniștim, până la urmă, cu condiția ca amândoi să părăsim imediat orașul. Detaliile legate de plecare au fost deja puse la punct. Nu putem pleca împreună: eu voi lua avionul, iar tu vei veni cu trenul. Notează!

Bond își sprijini receptorul telefonului de umăr și întinse mâna după hârtie și creion.

— Gara Pennsylvania, linia 14, la zece și jumătate, în această dimineață. Vei lua expresul „Silver Phantom”[3] către St. Petersburg, via Washington, Jacksonville și Tampa. Ți-am

[3] Fantoma de argint (*engl.*).

rezervat un compartiment de lux. Vagonul 245, compartimentul H. Vei găsi biletul în tren, la conductor; rezervarea s-a făcut pe numele de Bryce. Nu pierzi timpul prin gară: te duci direct la linia 14, la vagonul tău, îți iei biletul și te închizi în compartiment, până la plecarea trenului. Eu voi pleca peste o oră. Am să iau un avion al companiei Eastern. Din acest moment, rămâi singur. Dacă ai vreo problemă, sună-l pe Dexter. Să nu te miri însă dacă el are să vină cu o falcă-n cer și cu una-n pământ. Trenul tău va ajunge la destinație mâine, în jurul amiezii. Vei lua un taxi și-i vei cere să te ducă la Everglades, bulevardul Golfului, pe plaja Sunset. Toate hotelurile de pe plajă se află într-un cartier numit Treasure Island. De acolo, o alee duce la St. Petersburg. Taximetristul îți va arăta drumul. Eu te voi aștepta acolo. Ți-ai notat? Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă de tine! Vorbesc foarte serios. Mr. Big va face tot posibilul pentru a pune mâna pe tine. O escortă a poliției n-ar face decât să atragă atenția asupra ta. Ia un taxi de la hotel până la gară și încearcă să fii cât mai discret cu putință. Am să-ți trimit un impermeabil și o pălărie nouă. Nota a fost deja achitată la St. Regis. Ai vreo întrebare?

— Totul îmi pare a fi în regulă, răspunse Bond. Am vorbit cu M, iar el va aranja lucrurile cu cei de la Washington, în cazul în care apar complicații. Să fii cu băgare de seamă! mai adăugă el. Ești următorul pe lista lor neagră. Ne vedem mâine. Cu bine!

— Am să mă descurc, îl liniști Leiter. Noroc!

Se făcuse șase și jumătate. Bond trase draperiile și admiră răsăritul soarelui deasupra orașului. Deși străzile erau încă cufundate în întuneric, vârfurile uriașelor stalagmite de beton căpătaseră nuanțe rozalii. Unul după altul, etajele se luminau, reflectând razele soarelui, de parcă o armată întreagă de îngrijitori ar fi coborât, etaj cu etaj, aprinzând luminile.

Medicul poliției își făcu în curând apariția. Următorul sfert de oră nu fu deloc plăcut pentru Bond.

— Fractură curată, declară acesta. Va dura câteva zile până când se va vindeca. Cum s-a întâmplat?

— L-am prins din greșeală la ușă, minți Bond.

— Pe viitor, țineți-vă departe de uși, comentă medicul, cu subînțeles. Ușile astea pot fi ale naibii de primejdioase. Ar trebui să fie interzise prin lege. Noroc că nu v-ați prins gâtul într-o astfel de ușă…

După plecarea doctorului, Bond sfârși de împachetat. Se întrebă cam în cât timp i-ar fi putut aduce cei de la *room service* micul dejun, când soneria telefonului țârâi din nou.

Bond se aștepta să audă glasul furios al unui polițist sau al vreunui om de-al FBI-ului. Când colo, o voce de fată, vorbind repede și pe un ton scăzut, ceru să vorbească cu domnul Bond.

— Cine-i acolo? întrebă Bond, încercând să câștige timp, deși știa prea bine răspunsul.

— Știu că tu ești, rosti glasul, iar Bond realiză că fata vorbea cu buzele lipite de microfon. Sunt Solitaire.

Numele fu rostit în șoaptă.

Bond nu răspunse, încercând să-și imagineze scena ce se petrecea la celălalt capăt al firului. Era singură, oare? Vorbea, fără să se gândească, la un telefon din casă, cu extensii multiple, la care ascultau spionii lui Mr. Big, încântați? Ori se afla în aceeași încăpere cu Mr. Big, care-i dicta tot ceea ce avea de spus, cuvânt cu cuvânt?

— Ascultă-mă, spuse fata. Trebuie să mă grăbesc. Trebuie să ai încredere în mine! Mă aflu într-o prăvălie din cartier, dar va trebui să mă întorc numaidecât în camera mea. Te rog, crede-mă!

Bond își scoase batista și astupă cu ea microfonul, înainte de a vorbi.

— Ce trebuie să-i transmit domnului Bond, în cazul în care îl voi întâlni?

— Oh, la naiba! izbucni fata, cuprinsă de un acces de isterie deloc simulată. Îți jur pe viața mamei mele, pe viețile copiilor mei nenăscuți! Trebuie să plec, și nici tu nu mai poți rămâne aici! Trebuie să mă iei cu tine. Te voi ajuta, cunosc o mulțime dintre secretele sale. Dar te implor, grăbește-te! Îmi risc viața, vorbind cu tine! suspină ea, exasperată, pradă panicii. Pentru numele lui Dumnezeu, ai încredere în mine! Trebuie să mă crezi! Trebuie!

Bond continuă să tacă. Mintea sa lucra însă, cu repeziciune.

— Ascultă-mă! reluă ea, de astă dată cu disperare în glas. Dacă nu vrei să mă iei cu tine, mă voi sinucide. Acum mă crezi? Sau vrei să mă vezi moartă?!

Dacă fata juca teatru, atunci era o actriță de geniu. Deși știa că riscă enorm, Bond se hotărî. Rosti în microfon, cu voce scăzută:

— Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, te voi ucide, Solitaire, chiar de-ar fi acesta ultimul lucru pe care-l voi face. Ai la îndemână ceva de scris?

— Așteaptă o clipă, spuse fata. Da, spune…

Dacă totul nu era decât o cacialma, fata ar fi răspuns fără nicio ezitare, gândi Bond.

— Ne întâlnim în gara Pennsylvania, la zece și douăzeci de minute fix. Expresul „Silver Phantom”, în direcția… Washington, adăugă el, după o scurtă șovăială. Vagonul 245, compartimentul H. Prezintă-te drept doamna Bryce. În cazul în care eu n-am ajuns încă, biletul se află la conductor. Intri în compartiment și mă aștepți. Ai înțeles?

— Da, răspunse fata. Îți mulțumesc din suflet…

— Ai grijă, nu e cazul să fii recunoscută. Poartă o pălărie cu voaletă, sau ceva în genul ăsta…

— Sigur că da, spuse fata. Îți promit că așa voi face. Acum trebuie să plec.

Închise telefonul. Bond contemplă o vreme receptorul mut, apoi îl așeză în furcă.

— Ei bine, am făcut-o și p-asta! rosti el, cu glas tare.

Se ridică și se întinse. Se apropie de fereastră și privi afară, în gol. Gândurile îl năpădiră. Într-un târziu, ridică din umeri și se întoarse lângă telefon. Se uită la ceas. Era șapte și jumătate.

— *Room service,* bună dimineața! rosti o voce plină de amabilitate.

— Aș dori micul dejun, spuse Bond. Un suc de ananas, porție dublă. Fulgi de porumb și frișcă. O omletă mare, cu șuncă. Pâine prăjită și marmeladă. O cafea neagră.

— Desigur, domnule, spuse fata de la celălalt capăt al firului, apoi repetă comanda. Veți fi servit imediat.

— Vă mulțumesc.

— Cu plăcere.

Bond rânji în sinea sa. „Ultimul dejun al condamnatului a fost copios” își spuse el. Se așeză la fereastră și privi cerul senin, cu gândul la viitor.

•

Departe, în Harlem, centrala telefonică redeveni centrul unei activități intense. „Șoaptă” vorbea din nou cu oamenii răspândiți prin oraș, transmițând încă o dată semnalmentele lui Bond, către toți „ochitorii”:

— Cercetați gările și aeroporturile. Nu scăpați din ochi hotelul San Regis, la intersecția Străzii 55 cu Fifth Avenue. Mr. Big spune că nu trebuie să vă scape, chiar de va încerca să fugă pe autostradă. Transmiteți mai departe! Cercetați gările și aeroporturile…

• Capitolul 10: FANTOMA DE ARGINT

Bond își ridică gulerul noului său impermeabil și ieși în pragul magazinului St. Regis, care dădea în Strada 55. Trecuse în prăvălie direct din hotel.

Așteptă în prag până când zări un taxi. Se repezi în stradă, deschise portiera cu degetul mare al mâinii sale rănite și își aruncă înăuntru valiza ușoară. Apoi urcă și el. Taxiul abia dacă încetini o clipă. Negrul care, pe partea cealaltă a drumului, ținea în mână o cutie de colectă purtând inscripția „Pentru veteranii de culoare ai războiului din Coreea”, precum și tovarășul acestuia, așezat la volanul unui automobil decapotabil oprit alături, nu îl băgară în seamă. Rămaseră acolo încă vreo câteva ceasuri, supraveghind intrarea în hotel, până când, mult mai târziu, două sunete scurte și unul lung slobozite din claxonul unui camion care trecu pe stradă, le dădură semnalul încetării supravegherii.

Dar Bond fu imediat depistat, atunci când coborî pe trotuarul din fața gării Pennsylvania. Un negru care se fâțâia de colo-colo prin fața gării, ținând în mână un coș de răchită, se grăbi să intre într-o cabină telefonică. Era ora zece și un sfert.

Deși mai erau numai cincisprezece minute până la plecarea trenului, unul dintre chelnerii de la vagonul-restaurant anunță că nu se simțea bine și fu imediat înlocuit de un individ care, cu câteva minute în urmă, primise instrucțiuni foarte precise prin telefon. Șeful restaurantului protestă, dar câteva cuvinte șoptite la ureche de către noul venit fură de ajuns pentru a-l reduce la tăcere și a-l face să-și pipăie îngrijorat talismanul norocos pe care îl purta la gât.

Bond parcurse grăbit pasarela acoperită și se îndreptă spre peronul liniei 14.

Trenul, lung de aproape o jumătate de kilometru, se întindea în zare, în semiîntunericul stației subterane. Generatoarele de patru mii de cai putere ale locomotivei Diesel duduiau. În lumina albă a becurilor, dungile de purpură și aur și emblema companiei feroviare străluceau pe caroseria locomotivei. Mecanicul și fochistul, ce aveau să conducă uriașul vehicul pe

parcursul primei etape de trei sute douăzeci de kilometri către sud, își vedeau de treabă în cabina de aluminiu aflată la trei metri deasupra solului, pregătindu-se pentru plecare.

În liniștea care domnea în imensa cavernă de beton îngropată sub oraș, fiecare zgomot stârnea ecouri nebănuite.

Pasagerii nu erau foarte numeroși. Cei mai mulți aveau să urce mai târziu, la Newark, Philadelphia, Baltimore și Washington. Bond străbătu aproape o sută de metri de-a lungul peronului, cu pașii răsunându-i asemeni unor împușcături, înainte de a ajunge în dreptul vagonului 245, situat spre coada trenului, însoțitorul de vagon aștepta pe peron, cu plictiseala zugrăvită limpede pe chipul negru, prietenos. Purta ochelari. Dedesubtul ferestrelor vagonului, o inscripție cu litere mari, cafeniu-aurii, informa „Richmond, Fredericksburg and Potomac”, iar sub aceste cuvinte, un nume „Bellesylvania”, numele purtat de acest vagon. Un fuior subțire de aburi se înălța din orificiile de aerisire ale sistemului de încălzire.

— Compartimentul H, spuse Bond.

— Domnul Bryce, nu-i așa? Poftiți, vă rog! Doamna Bryce a sosit adineauri. Compartimentul dumneavoastră se află la capătul culoarului.

Bond urcă în tren și pătrunse în coridorul zugrăvit în verde-măsliniu. Covorul era gros, iar în aer plutea mirosul stătut de fum de țigară, caracteristic trenurilor americane. O plăcuță îi anunța pe călători: „Dacă doriți o pernă în plus sau alte comodități suplimentare, sunați și însoțitorul de bord vă va servi imediat. Numele său este…” Dedesubt, o carte de vizită anexată completă plăcuța: „Samuel D. Baldwin”.

Compartimentul H se afla în cea de-a doua jumătate a vagonului. Cu excepția compartimentului E, ocupat de un cuplu de americani respectabili, restul vagonului era pustiu. Ușa compartimentului H era închisă. Bond apăsă pe clanță. Ușa fusese încuiată pe dinăuntru.

— Cine-i acolo? întrebă un glas îngrijorat de femeie.

— Eu sunt, răspunse Bond.

Ușa se deschise. Bond intră, își așeză bagajul la locul său și închise ușa.

Solitaire era îmbrăcată într-un taior negru. Purta o pălărie de pai cu voaletă, de aceeași culoare. Dincolo de vălul întunecat,

Bond îi zări chipul palid și ochii mari, plini de spaimă. Arăta ca o franțuzoaică get-beget și era din cale-afară de frumoasă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, ai ajuns cu bine, rosti ea, ușurată.

Bond aruncă o privire împrejur, apoi deschise ușa toaletei și se uită înăuntru. Micuța încăpere era goală.

Pe peron, o voce anunță: „Vă rugăm, poftiți în vagoane!” Se auzi un zgomot metalic, atunci când însoțitorul ridică scărița și închise ușa. Apoi trenul se urni lin. Trecură de un semnal luminos, care emise un dangăt monoton, ce se pierdu undeva în urmă. Roțile clănțăniră sec, trecând de un macaz, apoi trenul începu să accelereze. În sfârșit, porniseră.

— Unde preferi să te așezi? întrebă Bond.

— Mi-e totuna, răspunse ea, cu aceeași intonație plină de neliniște. Alege tu!

Bond ridică din umeri și se așeză cu spatele la locomotivă. Prefera să privească înapoi. Ea se așeză în fața lui, pradă unei nervozități cu greu stăpânite. Trenul parcurgea încă lungul tunel care ducea spre ieșirea din oraș.

Fata își scoase pălăria și o așeză alături, pe banchetă. Își desprinse câteva agrafe care îi mențineau părul strâns în coc, și își scutură capul. Pletele negre îi căzură, grele, pe umeri. Avea cearcăne, și Bond deduse că nici ea nu apucase să închidă ochii în noaptea trecută.

Între ei se afla o măsuță. Deodată, ea întinse mâna, aplecându-se peste masă, și-i cuprinse mâna dreaptă. I-o ținu strâns, cu ambele mâini, și o sărută. Bond se încruntă și încercă să-și retragă mâna, dar ea refuză să-și slăbească strânsoarea. Își ridică privirea și ochii ei mari și albaștri se adânciră într-ai lui.

— Mulțumesc, spuse ea. Îți mulțumesc că ai avut încredere în mine. Știu că nu ți-a fost ușor.

Îi eliberă mâna și se lăsă pe spate.

— Mă bucur că am avut încredere în tine, spuse Bond, stânjenit, încercând din răsputeri să pătrundă taina acestei femei.

Căută în buzunar și scoase un pachet de Chesterfield și o brichetă.

Ea întinse mâna și-i luă pachetul. Îl deschise, scoase o țigară, o aprinse și i-o oferi. Bond o luă și trase fumul în piept, zâmbindu-i. Simți pe buze gustul rujului ei.

— Fumez cam trei pachete pe zi. Dacă ai de gând să-mi aprinzi fiecare țigară, vei fi ocupată, nu glumă.

— Te voi ajuta numai atunci când vei începe câte un pachet nou, spuse ea. Nu te teme, n-am de gând să te bat la cap tot drumul, până la St. Petersburg.

Bond o privi pieziș, și zâmbetul îi pieri.

— Doar nu ți-ai închipuit c-am să te cred că ai de gând să mergi doar până la Washington? spuse ea. Nu te-ai grăbit să-mi răspunzi, azi-dimineață. De altfel, Mr. Big este convins că te vei îndrepta spre Florida. L-am auzit vorbind cu oamenii săi de-acolo. I-a telefonat unui tip poreclit „Hoțul”, pe linia interurbană. I-a cerut să țină sub observație aeroportul din Tampa și gările. Poate c-ar trebui să coborâm mai devreme, la Tarpon Springs, ori într-una din stațiile mărunte de pe coastă. Crezi c-ai fost văzut urcând în tren?

— Nu cred, răspunse Bond, iar zâmbetul îi lumină din nou fața. Dar tu? Ți-a fost greu să scapi?

— Aveam programată o lecție de canto. Mr. Big vrea să devin cântăreață, să fac pe solista la „Boneyard”. Unul dintre oamenii lui m-a dus cu mașina la profesorul meu, și urma să vină să mă ia, pe la amiază. N-a fost deloc mirat, auzind că mi-am programat lecția atât de devreme. Iau adesea micul dejun împreună cu profesorul meu de canto; am astfel ocazia să mai scap de Mr. Big, care insistă să luăm toate mesele împreună.

Fata se uită la ceas, iar Bond observă că purta un ceas foarte costisitor, din platină și diamante.

— Nu-mi vor simți lipsa decât peste vreo oră. Am așteptat până când șoferul a plecat, apoi am ieșit și m-am grăbit să te sun, dintr-o prăvălie. Am luat apoi un taxi, până în centru. Mi-am cumpărat o periuță de dinți și alte câteva mărunțișuri. În rest, n-am la mine decât bijuteriile mele și banii pe care am reușit să-i pun deoparte, fără știrea lui. Sunt vreo cinci mii de dolari. Precum vezi, n-am să-ți fiu o povară, din punct de vedere financiar, zâmbi ea. De mult îmi doream să încerc să scap, adăugă apoi, făcând un gest către fereastră. Mi-ai dăruit o viață nouă. Am stat închisă împreună cu el și gangsterii lui negri vreme de aproape un an. Pentru mine, acesta e paradisul.

Trenul străbătea acum șesurile nedesțelenite și mlaștinile care despart New York-ul de Trenton. Peisajul nu era deloc atrăgător. Dacă n-ar fi fost uriașele panouri de reclamă ce

lăudau virtuțile teatrelor de pe Broadway și cimitirele de mașini ce se zăreau din loc în loc, Bond ar fi putut să jure că se afla în Trans-Siberian, înainte de război.

— Sper c-ai să găsești ceva mai bun, drept paradis, spuse el, zâmbind. Dar nu trebuie să-mi mulțumești. Acum suntem chit. Noaptea trecută, tu ai fost cea care mi-a salvat viața. Asta, dacă într-adevăr ai puterea de a citi gândurile, adăugă el.

— Da, am această putere, spuse ea. Sau, oricum, una asemănătoare. Adesea, pot să prevăd ce anume urmează să li se întâmple celorlalți. Desigur, când locuiam în Haiti, nu-mi era greu să brodez pe seama viziunilor mele, așa încât reprezentațiile mele de cabaret aveau un succes nebun. Localnicii cred în voodoo și în tot soiul de superstiții, ceea ce i-a determinat să mă creadă vrăjitoare. Îți jur însă că, încă din clipa în care te-am văzut, am știut că mă vei salva. Am văzut... tot soiul de lucruri, adăugă fata, îmbujorându-se.

— Ce fel de lucruri?

— Mă rog... tot felul de lucruri, spuse ea evaziv, clipind des. Vom vedea. Nu ne va fi deloc ușor, să știi, va fi periculos pentru amândoi, urmă ea, pe un ton serios. Îmi promiți că vei avea grijă și de mine?

— Mă voi strădui din răsputeri, promise Bond. În primul rând, cred că amândurora ne-ar prinde bine un pui de somn. Ce-ar fi să bem ceva și să mâncăm niște sandvișuri cu pui? Apoi îl vom chema pe însoțitorul de bord, să ne aranjeze paturile. Nu trebuie să te simți stânjenită, se grăbi el să adauge, văzând expresia de pe chipul fetei. Vrem, nu vrem, de-acum înainte suntem împreună. Va trebui să petrecem douăzeci și patru de ore în același compartiment, și n-are niciun rost să ne formalizăm în fond, de-acum ești doamna Bryce, rânji el. Trebuie să te comporți ca atare, cel puțin până la un anumit punct.

Ea izbucni în râs. Ochii îi străluceau. Apăsă pe butonul de lângă fereastră.

Conductorul sosi o dată cu însoțitorul de bord. Bond comandă câte un whisky, sandvișuri cu pui și cafea decofeinizată, astfel încât să poată adormi liniștiți.

— Va trebui să-mi plătiți încă un bilet, domnule Bryce, spuse conductorul.

— Desigur, răspunse Bond.

Sesizând faptul că Solitaire întinsese mâna spre a-și lua poșeta, se grăbi să adauge:

— Iubito, sper că n-ai uitat că mi-ai dat mie banii tăi, înainte de a pleca de acasă?

— Doamna va avea nevoie de o grămadă de bani, pentru a-și completa garderoba de vară, spuse conductorul. Magazinele din St. Pete sunt destul de costisitoare, iar clima e îndeajuns de fierbinte, pe-acolo. Ați mai fost în Florida?

— Mergem acolo în fiecare an, în acest anotimp, răspunse Bond.

— Vă doresc o călătorie plăcută, le ură conductorul.

Când ușa se închise în urma lui, Solitaire izbucni în râs, încântată.

— Nu vei reuși să mă faci să mă simt stânjenită, spuse ea. Am să mă gândesc și-am să te prind și eu la strâmtoare, ai să vezi! Pentru început însă, cred c-am să intru acolo, să mă aranjez puțin, continuă ea, arătând spre ușa din spatele lui Bond. Cred că arăt înfiorător!

— Du-te, iubito, du-te! râse Bond, iar ea dispăru dincolo de ușă.

Bond își întoarse privirea spre fereastră și admiră căsuțele cochete de la intrarea în Trenton. Îi plăcea să călătorească cu trenul, și se aștepta ca restul călătoriei să fie o adevărată încântare.

Trenul își încetini fuga. Trecură pe lângă șiruri lungi de vagoane de marfă goale, purtând numele pitorești ale stațiilor de origine: Lackawanna, Chesapeake, Ohio, Lehigh Valley, Acheson, Topeka și Santa Fe, nume ce îl duceau cu gândul la vremurile romantice ale construirii căilor ferate americane.

Bond oftă și își îndreptă din nou gândurile spre prezent.

De voie, de nevoie, se hotărâse să o accepte pe Solitaire și să profite la maximum de prezența ei. Avea de pus multe întrebări, dar fiecare avea să fie pusă la timpul potrivit. Mai important i se părea faptul că îi mai administrase încă o lovitură lui Mr. Big, acolo unde avea să-l doară mai tare: în amorul său propriu.

Cât despre tânăra sa însoțitoare, avea să stea de vorbă cu ea pe parcursul călătoriei. Se bucura că trecuseră hotarul către prietenie, și că între ei se instalase chiar un soi de intimitate.

Să fi fost oare adevărat ce spusese Mr. Big, că fata nu voia să aibă de-a face cu bărbații? Se îndoia. Solitaire părea deschisă

spre dragoste și dorință. Cel puțin, așa se purtase, până în prezent, față de el. Abia aștepta ca ea să se întoarcă și să se așeze iar în fața lui, iar el să o poată admira și descoperi, pas cu pas. Solitaire... Avea un nume atrăgător. Nu era de mirare că aceia care o întâlniseră în barurile sordide din Port au Prince o botezaseră astfel. Chiar și lui, deși îi fusese dat să cunoască latura amicală a fetei, personalitatea ei îi părea misterioasă, ascunsă. Bănuia, în trecutul ei, o copilărie singuratică, petrecută pe o plantație în decădere, într-un conac plin de ecouri, ce se cufunda treptat în ruină, în arșița umedă a tropicelor. Părinții îi muriseră, iar proprietatea fusese vândută. Fata fusese crescută, probabil, de vreun servitor credincios, într-o casă cu chirie din capitală. Frumusețea îi fusese singura avere, și avusese de înfruntat propunerile dubioase de a deveni „guvernantă”, „secretară” sau vreo altă denumire voalată echivalând cu prostituția respectabilă. Pe cine știe ce căi îndoielnice, fata ajunsese apoi în lumea spectacolului. Reprezentațiile sale misterioase în vreun club de noapte îi îndepărtaseră pe mulți dintre cei care o râvniseră, în acea lume dominată de magie, făcând-o de temut. Și apoi, într-o seară, la una dintre mese se așezase uriașul cu chip cenușiu, care îi promisese că avea să o facă faimoasă, iar spectacolul ei avea să ajungă pe Broadway. Șansa unei vieți noi, posibilitatea unei evadări din arșiță și noroi o determinaseră să accepte propunerea necunoscutului.

Bond își întoarse privirea de la fereastră. Poate că povestea pe care o imaginase suferea puțin de romantism, dar nici nu putea fi prea departe de adevăr.

Auzi ușa deschizându-se. Fata își reluă locul în fața sa. Părea veselă și plină de prospețime. Îl scrută cu atenție.

— Ți-ai pus tot felul de întrebări despre mine, spuse ea. Am simțit asta. Dar nu-ți face griji. Nu am nimic rău de ascuns. Poate că, într-o bună zi, când vom avea timp destul, am să-ți povestesc totul. Acum însă, vreau să uit tot ce ține de trecut. Îți voi spune doar adevăratul meu nume. Mă cheamă Simone Latrelle, dar poți să-mi spui cum îți vine la îndemână. Am douăzeci și cinci de ani și, în aceste clipe, sunt fericită. Începerea asta micuță îmi place la nebunie. Dar mi-e foame și mi-e somn. Care pat îl alegi?

Auzind întrebarea, Bond zâmbi. Se gândi o clipă, iar apoi îi răspunse:

— Nu e foarte elegant din partea mea, dar cred că ar fi mai bine să dorm eu în patul de jos. Prefer să mă știu cât mai aproape de podea, în cazul în care... Nu cred că avem vreun motiv să ne facem griji, se grăbi el să completeze, văzând privirea încruntată a fetei. Mr. Big pare însă a avea un braț foarte lung, mai ales în rândul negrilor. Iar asta se referă și la angajații căilor ferate. Te deranjează alegerea mea?

— Bineînțeles că nu, spuse fata. Chiar voiam să-ți propun și eu același lucru. Oricum, cu mâna ta rănită, n-ai fi putut urca prea ușor.

Le fu adus prânzul, de către un chelner de culoare. Părea foarte nerăbdător să fie plătit și să se întoarcă la ale lui.

Sfârșiră de mâncat, și Bond apăsă butonul soneriei, chemându-l pe însoțitorul de bord. Și acesta păru distrat și evită să-l privească în ochi pe Bond. Se moșmondi fără rost, fără a se grăbi deloc să monteze paturile celor doi. Consumă o gestică enormă, încercând să dea ostentativ de înțeles că nu avea destul loc în compartiment spre a-și desfășura în liniște activitatea. Într-un târziu, prinse curaj și deschise gura.

— Poate că doamna Bryce va avea amabilitatea de a aștepta în compartimentul de alături, până când voi pregăti paturile, spuse el, privind dincolo de umărul lui Bond. Cușeta aia va rămâne liberă până-n St. Pete.

Scoase din buzunar o cheie și deschise ușa care lega cele două compartimente, fără a mai aștepta replica lui Bond.

Bond îi făcu un semn de încuviințare lui Solitaire. Aceasta înțelese aluzia și intră în compartimentul alăturat. O auzi zăvorând ușa care dădea pe culoar. Negrul închise ușa de legătură.

Bond așteptă câteva clipe. Își aminti apoi de numele însoțitorului de bord.

— Te frământă ceva, Baldwin? îl întrebă.

Ușurat, acesta îndrăzni în sfârșit să-l privească în ochi.

— Sigur că da, dom’le Bryce, rosti el, și odată pornit, torentul cuvintelor nu mai putu fi zăgăzuit. N-ar trebui să vă spun asta, dom’le Bryce, dar se pare că voiajul ăsta n-are să fie prea liniștit. Aveți un dușman în trenu’ ăsta, dom’le Bryce. Am auzit o seamă de chestii care nu mi-au plăcut deloc. Nu pot spune mai mult, c-aș intra într-o grămadă mare de rahat. Da’ v-aș recomanda să fiți cu băgare de seamă. Da, dom’le! Cineva v-a

arătat cu degetul, iar omul ăla nu glumește. Ar fi bine să luați astea, adăugă el, și scoase din buzunar două icuri de lemn, folosite de obicei pentru blocarea ferestrelor. Puneți-le sub ușă! recomandă el. Mai mult de-atât, nu vă pot ajuta, că m-aleg cu gâtu' tăiat. Da' nu-mi place ca vreunu' să le pună gând rău călătorilor din vagonu' meu. Nu, dom'le!

Bond luă icurile și vru să spună ceva:

— Dar… începu el.

— Mai mult nu pot face, dom'le Bryce, spuse negrul, pe un ton fatalist, rezemându-se de ușă. Dacă veți suna după mine deseară, am să v-aduc cina. Da' să nu lăsați pe nime' altcineva să vă intre-n cușetă.

Luă bancnota de douăzeci de dolari pe care i-o întinsese Bond, o mototoli și o băgă în buzunar.

— Voi face tot ce mi-a sta-n putință, dom'le Bryce, făcu el, îndatoritor. Da' dacă nu bag de seamă, au să mă dibuie și-au să-mi ia gâtu', zău așa!

Fără alte comentarii, ieși și închise ușa în urma sa.

Bond rămase câteva clipe pe gânduri, apoi deschise ușa care dădea în compartimentul vecin. Solitaire citea.

— În sfârșit, a reușit să ne desfacă paturile, îi spuse el. A durat atâta fiindcă se apucase să-mi spună povestea vieții lui, și nu se mai sătura de povestit. Am să aștept aici, până când tu te vei fi pregătit de culcare. Cheamă-mă, când vei fi gata.

Se așeză pe locul pe care fata tocmai îl părăsise și privi afară. Suburbiile posomorâte ale Philadelphiei își exhibau mizeria, asemeni unor cerșetori. N-avea niciun rost să o înspăimânte pe fată mai devreme decât era cazul. Noua amenințare se ivise însă mai devreme decât s-ar fi așteptat. Iar, în cazul în care iscoada din tren avea să descopere identitatea fetei, primejdia ce avea să planeze asupra ei avea să fie la fel de mare precum cea care-l pândea pe Bond.

Ea îl chemă din compartimentul vecin.

Mica încăpere era cufundată în întuneric, cu excepția luminii de veghe de la patul lui, pe care ea o lăsase aprinsă.

— Somn ușor, îi ură ea.

Bond își dezbrăcă sacoul și, pe tăcute, strecură icurile sub ambele uși. Apoi se întinse în patul confortabil și, fără să se gândească deloc la viitor, căzu într-un somn adânc, legănat de hurducăturile trenului.

•

La câteva vagoane distanță, un chelner negru reciti ceea ce își notase în grabă pe un formular pentru telegrame și aștepta următoarea oprire, la Philadelphia, ce-avea să dureze zece minute.

• Capitolul 11: ISPITA

Trenul străbătea mugind câmpia, în după-amiaza însorită, mereu spre sud. Lăsaseră în urmă Pennsylvania și Maryland. Poposiseră îndelung la Washington, unde Bond auzise, ca prin vis, dangătul clopotelor de avertizare ale locomotivelor ce făceau manevre și anunțurile cu voce blândă, nazalizată, transmise la stația de amplificare. Acum străbăteau Virginia. Aici, clima era deja mai blândă, iar amurgul, la doar cinci ore distanță de gerul New York-ului, purta parcă în sine mireasma primăverii.

Departe, pe câmp, întorcându-se de la muncă, câte un grup de negri întorcea capul, auzind uruitul îndepărtat și scârțâitul șinelor argintii. „E Fantoma, s-a făcut ora șase!”, spunea câte unul. „Chiar așa, uite că nu mi s-a oprit ceasul”, răspundea altul, privind luminile vagoanelor colorate din urma locomotivei Diesel ce gonea spre Carolina de Nord.

Se treziră aproape de ora șapte, smulși din amorțeală de clinchetul strident al semnalului de avertizare de la o barieră aflată în suburbiile orașului Raleigh. Bond deblocă ușile, înainte de a aprinde lumina, și apăsă pe butonul soneriei care îl chema pe însoțitorul de bord.

Comandă două sticluțe de Martini. Fură serviți foarte repede, dar stewardul le aduse două sticluțe atât de mici, însoțite de pahare și gheață, încât Bond știu imediat că nu avea să fie de ajuns, și mai comandă încă patru astfel de sticluțe.

Conversară îndelung, în contradictoriu, studiind meniul. Peștele era descris ca fiind gătit din „fileuri dezosate”, iar puiul era, se pare „rumen-auriu, servit fără oase”; cel puțin așa specifica meniul.

— Vor să ne ia ochii! decretă Bond și, în cele din urmă, comandă omletă cu șuncă și cârnați, o salată și câte o porție din minunatul Camembert de casă care constituie surpriza cea mai plăcută a meniurilor americane.

Pe la ora nouă, Baldwin se întoarse, pentru a strânge masa. Îi întrebă dacă mai doreau ceva anume.

Bond apucase să reflecteze.

— La ce oră ajunge trenul la Jacksonville? întrebă el.

— În jurul orei cinci, mâine dimineață, domnule.

— Pe peron există vreun pasaj subteran?

— Da, domnule. Vagonul acesta oprește chiar în dreptul rampei.

— Ai putea să deschizi ușa și să pregătești scara îndeajuns de repede?

Negrul zâmbi.

— Da, dom'le! Puteți fi liniștit, se va face!

Bond îi strecură în buzunar o bancnotă de zece dolari.

— N-aș vrea să uit de asta, când vom ajunge la St. Petersburg, explică el.

Negrul rânji.

— Apreciez bunătatea dumneavoastră, domnule. Noapte bună, domnule. Noapte bună, doamnă.

Ieși, închizând ușa.

Bond se ridică imediat și așeză icurile sub ușă, blocând-o din nou.

— Aha! făcu Solitaire. Deci, așa stau lucrurile…

— Mda, mi-e teamă că da, încuviință Bond, apoi îi povesti despre avertismentul lui Baldwin.

— Nu mă surprinde deloc, spuse fata, după ce el sfârși de povestit. Probabil te-au reperat la intrarea în gară. Mr. Big are o echipă întreagă de spioni, numiți „ochitori". Când se pun pe urmele cuiva, e aproape imposibil să le scapi. Sunt curioasă care dintre ei se află în tren. Poți să fii sigur că e vorba de un negru; fie e vreun însoțitor de bord, fie vreunul dintre angajații de la vagonul-restaurant. Are puterea de a-i determina pe acești oameni să facă tot ce-i place lui.

— Așa se pare, constată Bond. Dar cum reușește una ca asta? De ce-i sunt toți atât de credincioși?

Ea privi afară, pe geam, în bezna prin care trenul își croia drum cu o viteză amețitoare. Apoi își întoarse din nou capul, privind adânc în ochii mari, albastru-cenușii ai agentului englez. Cum i-ar fi putut explica așa ceva lui, care se născuse și trăise în încăperi încălzite și luminate, și nu purtase în viața lui decât haine elegante? Cum să-i explice aceste lucruri cuiva care nu trăise niciodată în inima tropicelor, în voia urii, otrăvurilor și amenințărilor acestora; cuiva care nu auzise niciodată bubuitul misterios al tobelor în junglă, cuiva care nu văzuse magia

neagră în acțiune și nu cunoscuse spaimele ucigașe pe care aceasta le provoacă? Ce știa el despre catalepsie, despre citirea gândurilor și despre cel de-al șaselea simț al peștilor, păsărilor și negrilor; despre semnificația mortală a unei pene albe, a unor bețe încrucișate în mijlocul drumului, a săculeților de piele plini cu oase și ierburi? Despre umbre, despre moartea prin înec, despre fatalele rătăciri?

O trecu un fior, și un roi de amintiri întunecate o năpădi. Își amintea, mai bine ca oricând, de coliba tainică în care, în copilărie, fusese dusă de doica sa negresă. „Nu te teme, coniță! Astea-s vrăji puternice și-o să te apere cât îi trăi!” Bătrânul acela dezgustător și băutura oribilă pe care acesta i-o dăduse... Doica o obligase să-și țină gura deschisă și i-o turnase pe gât, până la ultima picătură. Vreme de o săptămână, se trezise în fiecare noapte, țipând. Doica se îngrijorase, până când, într-o noapte, dormi adânc, fără să mai aibă coșmaruri. Câteva săptămâni mai târziu, lăsându-și capul pe pernă, simțise ceva tare înlăuntrul acesteia. Băgase mâna și scosese la iveală un ghemotoc murdar de bălegar uscat. Îl aruncase pe fereastră, dar când, a doua zi dimineața, îl căutase, nu mai era acolo. Somnul îi rămăsese pe mai departe lin, și știu că doica găsise ghemotocul și-l ascunsese undeva în cameră, sub scândurile podelei.

Câțiva ani mai târziu, aflase ce conținea băutura dată de bătrânul vraci voodoo: era un amestec de rom, praf de pușcă, pământ luat dintr-un mormânt și sânge omenesc. Chiar și acum, amintindu-și gustul acela înfiorător, îl simțea parcă din nou pe buze și-i venea să vomite.

Omul din fața ei habar n-avea de nimic din toate astea, și nu știa că, în oarecare măsură, și ea mai credea în aceste superstiții. Ridică ochii și întâlni privirea întrebătoare a lui Bond.

— Crezi că eu nu pot să înțeleg asemenea lucruri, spuse el. Până la un punct, ai dreptate. Știu însă câtă spaimă pot trezi ele în sufletul oamenilor, și știu că spaima are multe chipuri. Am citit multe cărți despre voodoo și știu cât de eficientă poate fi magia sa. Mă îndoiesc însă că ea ar putea avea putere asupră-mi, căci am încetat să mă mai tem de întuneric de când eram copil; n-am fost niciodată un subiect potrivit în ședințele de sugestie și hipnotism. Cunosc însă jargonul acestui cult, și nu trebuie să-ți fie teamă că voi râde de tine. Oamenii de știință

care au scris acele cărți și-au luat foarte în serios obiectul cercetării.

Solitaire zâmbi.

— Fie, încuviință ea. Atunci e de-ajuns să-și spun că oamenii săi cred că Mr. Big e zombi-ul lui Baron Samedi. Zombii sunt îndeajuns de răi ei înșiși. Sunt cadavre vii, trezite din morminte, care ascultă ordinele celui care i-a invocat. Baron Samedi e cel mai temut dintre spiritele cultului voodoo. E întruchiparea întunericului și a morții. Posibilitatea ca el să-și controleze propriul zombi e, așadar, înspăimântătoare. Știi, de acum, cum arată Mr. Big. E un uriaș cenușiu, ce dispune de enorme puteri psihice. Pentru un negru, nu-i deloc greu să și-l închipuie zombi, și încă unul foarte rău. De aici, și până la a-l crede întruchiparea lui Baron Samedi nu e decât un pas. Mr. Big încurajează această credință, păstrând la dreapta sa fetișul lui Baron Samedi. L-ai văzut și tu, în încăperea aceea.

Șovăi o clipă, apoi urmă, cu răsuflarea tăiată:

— Poți să mă crezi pe cuvânt, stratagema lui funcționează de minune. Nu cred că vreunul dintre negrii care l-au văzut și știu zvonurile care circulă despre el nu le-a dat crezare. Se tem cu toții de el, iar prezența lui le provoacă o groază fără margini. Și au dreptate să se teamă, adăugă ea. Și tu te-ai teme, de-ai ști ce li se întâmplă celor care nu-l ascultă fără crâcnire, cum sunt aceștia torturați și uciși...

— Și ce caută Moscova în toate astea? întrebă Bond. E adevărat că e un agent al SMERȘ-ului?

— Nu știu ce înseamnă SMERȘ, spuse fata. Știu însă că lucrează pentru ruși. L-am auzit vorbind rusește cu unii dintre cei care veneau să-l viziteze. Părea a spune adevărul, deși nu le înțelegeam spusele. Să nu uiți însă că eu nu-l cunosc decât de un an, iar el e teribil de secretos. Dacă Moscova a reușit să îl racoleze, a pus mâna pe unul dintre cei mai puternici oameni din America. Poate să afle aproape orice își pune în gând, iar dacă nu reușește să obțină ceea ce își dorește, cineva sfârșește prin a plăti cu viața.

— De ce nu-l ucide nimeni?

— Nu poate fi ucis, răspunse ea. E deja mort, e un zombi.

— Înțeleg, rosti Bond, încet. E un aranjament foarte convenabil. Tu ai îndrăzni să încerci să îl ucizi?

Ea întoarse privirea spre geam, apoi din nou spre el.

— Dacă n-aș avea de ales, da, admise ea, șovăitoare. Dar nu uita, vin din Haiti. Deși mintea îmi spune că l-aș putea ucide, instinctul îmi șoptește că n-aș reuși... adăugă ea, cu un gest de neputință. Îi zâmbi, vinovată. Probabil mă crezi o proastă iremediabilă, spuse ea.

Bond căzu pe gânduri.

— Nu, după ce-am citit toate acele cărți, recunoscu el, într-un târziu. Luă mâna fetei într-a sa. Când va veni vremea, voi scrijeli pe glonțul meu o cruce, spuse el, zâmbind. Era un mijloc de protecție îndeajuns de eficace, în vremurile de demult.

Ea ridică ochii, împovărată de gânduri:

— Cred că, dacă cineva îl poate ucide, acela ești tu, rosti ea, serioasă. L-ai lovit destul de tare, noaptea trecută, în schimbul a ceea ce ți-a făcut. Acum însă, spune-mi ce trebuie să fac, își schimbă ea tonul, apucându-i mâinile.

— La culcare! spuse Bond.

Își privi ceasul. Se făcuse zece.

— Ar fi bine să tragem un pui de somn, cât mai avem timp. Vom coborî pe furiș din tren la Jacksonville și va trebui să ne străduim să trecem neobservați. Vom încerca să ajungem pe coastă pe o altă cale.

Se ridicară în picioare. Rămaseră locului, față în față, clătinându-se o dată cu legănările trenului.

Deodată, Bond întinse mâna dreaptă și o cuprinse. Brațele ei îi înconjurară gâtul, iar buzele li se uniră într-un sărut pătimaș. El o țintui de perete, iar ea îi cuprinse obrajii în palme. O strălucire fierbinte se aprinse în ochii fetei. Buzele li se întâlniră din nou, de astă dată ea fiind cea care inițiase lasciva atingere, ca și cum ea ar fi fost bărbatul, iar el, femeia.

Bond își blestemă mâna rănită, care îl împiedica să-i exploreze și să-i posede trupul. Își eliberă mâna dreaptă și îi atinse sânii tari, mângâindu-i sfârcurile ce purtau stigmatul dorinței. Apoi mâna îi alunecă de-a lungul șirei spinării, oprindu-se deasupra feselor. O trase către sine, strângând-o la piept, până când lungul sărut se sfârși.

Ea își desprinse brațele din jurul gâtului lui și-l împinse deoparte.

— Am sperat dintotdeauna ca, într-o bună zi, să pot săruta astfel un bărbat, spuse ea. Și, de cum te-am văzut, am știut că tu vei fi acela.

Își coborî mâinile pe lângă trup, rămânând nemișcată, dăruindu-se, gata să-l primească.

— Ești foarte frumoasă, spuse el. Săruți mai bine decât oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut vreodată. La naiba cu brațul ăsta! blestemă el, privindu-și bandajul incomod de pe mâna stângă. Din pricina lui, nu te pot cuprinde în brațe și nici nu pot face dragoste cu tine. Mă doare prea tare. Iată încă un motiv pentru care Mr. Big va trebui să plătească.

Ea izbucni în râs.

Scoase din poșetă o batistă și își șterse rujul de pe buze. Apoi își dădu la o parte părul de pe frunte și îl sărută iar, tandru și mai calm, fără patimă.

— E bine și așa, spuse ea. Avem și așa destulă bătaie de cap...

O zgâlțâire a trenului o expedie din nou în brațele lui. El îi cuprinse în palmă sânul stâng și îi sărută gâtul alb, apoi, din nou, buzele. Simți cum inima își încetinea ritmul nebunesc. O luă de mână și o conduse în centrul micuței încăperi. Zâmbi:

— Poate că ai dreptate. Când va veni vremea, vreau să fim doar noi doi, având la dispoziție tot timpul din lume. Însă, în noaptea asta, știm sigur că vom fi deranjați cel puțin de un om. De altfel, va trebui să ne trezim la patru dimineața. Se pare că, pur și simplu, nu e acum momentul pentru a face dragoste. Pregătește-te de culcare. Apoi, voi urca la tine pentru a te săruta și a-ți spune noapte bună.

Se mai sărutară o dată, îndelung, apoi el se retrase din îmbrățișare.

— Cred că ar fi cazul să vedem dacă nu cumva avem vreun tovarăș de călătorie alături.

Pe tăcute, scoase icul de sub ușa care dădea în compartimentul vecin și trase zăvorul. Își scoase revolverul Beretta din teacă și deblocă siguranța, apoi îi făcu semn fetei să deschidă ușa, astfel încât să rămână la adăpostul acesteia. La un semn, fata smuci clanța, deschizând ușa cu o mișcare iute. Compartimentul alăturat era gol.

Bond îi zâmbi fetei și ridică din umeri.

— Cheamă-mă când ești gata, îi spuse, și intră în compartimentul vecin.

Ușa care dădea spre culoar era zăvorită. Încăperea era identică cu a lor. Bond o inspectă atent, căutând punctele

vulnerabile. Singura deschizătură din plafon era cea a instalației de aer condiționat și, după o scurtă reflecție, Bond elimină posibilitatea folosirii de gaze asfixiante pentru a-i lichida. O atare modalitate de acțiune i-ar fi ucis pe toți ocupanții vagonului. Mai rămâneau doar țevile de evacuare din micul cabinet de toaletă. Acestea ar fi putut, desigur, să fie folosite pentru introducerea în cabină a unui gaz mortal, dar pentru un astfel de atac, asasinul ar fi trebuit să fie un acrobat din cale-afară de îndrăzneț și de experimentat, pentru a se cățăra pe sub vagon, între roțile trenului aflat în mers. Pereții care dădeau spre culoar nu permiteau nicio abordare de acest gen.

Bond ridică din umeri. Dacă vor fi atacați, agresorul nu avea decât o singură cale de acces: ușile. Singura măsură de siguranță necesară în aceste condiții era să rămână treaz.

Solitaire îl chemă. Compartimentul mirosea a „Vent Vert” de Balmain. Fata stătea întinsă în patul de deasupra, rezemată într-un cot, și îl privea.

Cearșaful îi era drapat în jurul umerilor, iar Bond ghici că, pe dedesubt, era goală. Părul îi cădea pe umeri într-o cascadă neagră. În lumina slabă a veiozei aflată în spatele ei, chipul îi rămânea ascuns în umbră. Bond urcă scărița de aluminiu și se aplecă asupră-i. Ea întinse mâinile spre el, iar mișcarea bruscă făcu să-i cadă cearșaful de pe umăr.

— La naiba, îi scăpă lui Bond. Ești…

Ea îi acoperi buzele cu palma.

— Ispititoare e cuvântul potrivit, de astă dată, surâse ea. E grozav de plăcut să poți aștâța un bărbat puternic și tăcut. Simt în tine o ardoare furioasă, dar acesta e singurul joc pe care-l putem juca acum și, crede-mă, n-aș fi în stare să-ți țin piept prea multă vreme. Câte zile vor trece până când mâna îți va fi vindecată?

Bond mușcă mâna care îi acoperea buzele, iar ea țipă, surprinsă.

— Nu multe, îi răspunse Bond. Într-o zi, în vreme ce-ți vei juca micul tău joc nevinovat, te vei trezi înțepată precum un fluture într-un insectar.

Ea îl îmbrățișă și se sărutară, îndelung și pătimaș. Într-un târziu, își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

— Grăbește-te să te vindeci, îi spuse ea. Am început să mă plictisesc deja de acest joc…

Bond coborî scara și trase draperia.

— Încearcă să adormi cât mai repede, o sfătui. Mâine ne așteaptă o zi grea.

Ea murmură ceva, în semn de răspuns, apoi se întoarse pe cealaltă parte și stinse lumina.

Bond se asigură că icurile erau bine fixate sub uși. Apoi își scoase haina și se întinse, îmbrăcat, pe patul de jos. Stinse lampa de veghe și își lăsă gândurile în voia lor, dar ele reveneau mereu în același punct: Solitaire. Ascultă galopul monoton al roților și trosnetul răzleț al lambriurilor de lemn ale vagonului, acele zgomote familiare care aduc atât de repede somnul, într-un tren de noapte.

Era ora unsprezece, iar trenul parcurgea acum lunga distanță ce despărțea Columbia de Savannah, în Georgia. Mai erau vreo șase ore până când avea să ajungă la Jacksonville, șase ore de întuneric, timp în care omul de încredere al lui Mr. Big fusese, cu siguranță, instruit să acționeze, câtă vreme toți pasagerii dormeau și avea să se poată mișca în voie pe coridoare, fără să fie văzut.

Trenul șerpuia acum prin beznă, înghițind kilometru după kilometru, peste câmpiile pustii ale Georgiei, „Statul Piersicii”. Din când în când, vaierul furios al fluierului se pierdea în imensitatea savanei, iar farul puternic al locomotivei sfâșia o potecă de lumină în labirintul nopții.

Bond își aprinse din nou lampa de veghe și încercă să citească. Gândurile nu voiau însă să-i dea pace, așa încât se lăsă păgubaș foarte curând și stinse iar lumina. Se gândi la Solitaire și la viitor, apoi mintea sa abordă perspectiva mai apropiată a sosirii la Jacksonville, a drumului spre St. Petersburg și a apropiatei reîntâlniri cu Leiter.

Mult mai târziu, către ora unu, ațipise și n-ar fi lipsit mult până să se cufunde într-un somn adânc, când un ușor zgomot metalic îl făcu să tresară și să se ridice în capul oaselor, cu arma în mână.

Cineva încerca să deschidă ușa dinspre culoar.

Bond sări din pat desculț și scoase icul de sub ușa ce dădea în compartimentul vecin. Trase apoi zăvorul și deschise ușa. Trecu alături și, străduindu-se să nu facă zgomot, trase încet zăvorul.

Un clinchet asurzitor se făcu auzit atunci când zăvorul cedă și ușa se deschise. Bond năvăli pe culoar, dar apucă să mai vadă doar o siluetă dispărând la capătul vagonului.

Dacă s-ar fi putut folosi de ambele mâini, ar fi reușit, probabil, să-l împuște pe individ. În condițiile date însă, fusese nevoit să-și pună revolverul la cingătoare pentru a trage zăvorul. Bond știa că o urmărire ar fi fost lipsită de sens. De-a lungul trenului, erau destule compartimente libere în care omul lui Mr. Big s-ar fi putut ascunde. Se gândise dinainte la această posibilitate, și ajunsese la concluzia că singura sa șansă era aceea de a-l lua pe agresor prin surprindere, fie împușcându-l, fie obligându-l să se predea.

Parcurse înapoi cei câțiva pași care-l despărțeau de compartimentul H. Colțul unei bucățele de hârtie se ițea de sub ușă.

Se întoarse înapoi în compartiment, închizând și zăvorând ușile în urma sa. Își aprinse veioza. Solitaire dormea liniștită. Bucata de hârtie ce fusese strecurată pe sub ușă zăcea pe mochetă. O culese de jos și se așeză pe marginea patului.

Era o foaie cu linii, ruptă dintr-un carnețel ieftin, acoperită de un scris dezordonat, cu litere mari de tipar, trasate cu cerneală roșie. Bond o mânui cu grijă, fără să spere însă prea mult că o examinare atentă avea să scoată la iveală niscaiva amprente. Oamenii aceștia nu obișnuiau să lase urme. Iată ce citi:

Oh, Mare Vrăjitoare, cruță-mă,
Nu mă ucide. Al lui fie cadavrul.

Divinul toboșar jurat-a
Că o dată cu venirea zorilor
Va face să răsune tobele sale pentru TINE,
În zori, devreme, devreme, devreme, devreme.
Oh, Mare Vrăjitoare, care ucizi copiii oamenilor
Înainte cad să fi crescut
Oh, Mare Vrăjitoare, care ucizi copiii oamenilor
Înainte ca ei să fi crescut
Divinul toboșar jurat-a
Că o dată cu venirea zorilor
Va face să răsune tobele sale pentru TINE.
ȚIE ne rugăm

Iar TU vei înțelege.

Bond se întinse, reflectând la ceea ce citise.

Apoi împături bucata de hârtie și o strecură între paginile agendei sale.

Privi în gol, întins pe spate, așteptând să se crape de ziuă.

• Capitolul 12: ȚINUTURILE MLĂȘTINOASE

Era în jur de ora cinci dimineața atunci când coborâtă pe furiș din tren.

Era încă întuneric, iar peroanele pustii ale celui mai mare nod de cale ferată din Florida erau luminate doar ici și colo. Intrarea în pasajul subteran se găsea la numai câțiva metri de vagonul 245, iar în trenul adormit nu se zărea niciun semn de viață atunci când coborâră treptele. Bond îi ceruse însoțitorului de bord să încuie ușa compartimentului și să lase draperiile trase la geam, după plecarea lor, așa încât nimeni nu avea să le simtă, probabil, lipsa până la St. Petersburg.

Din pasaj, urcară în sala principală a gării. Bond se convinse că următorul tren către St. Petersburg era „Silver Meteor”, perechea lui „Phantom”, care avea să plece în jurul orei nouă. Rezervă două locuri la clasa întâi, apoi o luă de braț pe Solitaire și, împreună, ieșiră din clădirea gării în aerul călduț al străzii întunecate.

Aveau la dispoziție două sau trei localuri deschise peste noapte. Îl aleseră pe cel a cărui firmă strălucitoare de neon anunța „Mâncăruri bune”. Era însă obișnuitul bufet jegos ce poate fi întâlnit în preajma gărilor: două chelnerițe obosite, în spatele unei tejghele acoperită cu tablă zincată, plină de țigări, bomboane, reviste de benzi desenate și cărți ieftine. Dincolo de tejghea se aflau un aragaz cu multe ochiuri și un automat uriaș de cafea. O ușă purtând inscripția „Toaletă” își ascundea oribilele secrete alături de o alta pe care scria „Accesul persoanelor străine interzis” – probabil, ieșirea de serviciu. Câțiva bărbați îmbrăcați în salopete, ce ocupau una dintre cele douăsprezece mese uzate și pline de pete, ridicară privirile, îi cercetară câteva clipe, apoi își văzură pe mai departe de conversația lor dusă pe un ton scăzut. Mecanici de locomotivă ce se pregăteau să intre în schimb, presupuse Bond.

La dreapta intrării se aflau patru separeuri înguste, iar Bond și Solitaire se strecurară într-unul dintre ele. Fără prea mari speranțe, cercetară meniul plin de pete de grăsime.

După un timp, una din chelnerițe catadicsi să se apropie. Se opri în dreptul separeului lor, cercetând cu priviri blazate îmbrăcămintea lui Solitaire.

— De două ori suc de portocale, cafea și omletă, enunță Bond, sumar.

— S-a notat, răspunse fata, și se îndepărtă, târșâindu-și picioarele încălțate în pantofi cu tocuri scâlciate pe podeaua nu tocmai curată.

— În omletă vor pune lapte, dar ouăle fierte făcute în America nu pot fi mâncate, spuse Bond. Sunt de-a dreptul dezgustătoare, fiind servite fără coajă, amestecate într-o cană. Dumnezeu știe de unde-au învățat să le servească așa! Probabil de la nemți. Cât despre cafeaua americană de proastă calitate, e mai groaznică chiar și decât cafeaua englezească de același fel. Cu sucurile de portocale însă, sper să avem noroc. În fond, suntem în Florida, de-acum.

Îl cuprinse deprimarea, la gândul că mai aveau de stat încă patru ore în atmosfera aceasta împuțită.

— În America de azi nu-i greu să câștigi bani de pe urma mușteriilor, comentă Solitaire. Cu toții nu vor decât să câștige câțiva dolari de pe urma clientului, ca apoi să-l azvârle în stradă. Dar stai să vezi când vom ajunge pe coastă! În această perioadă a anului, Florida nu e decât o imensă capcană pentru fraieri. Pe Coasta de Est, milionarii sunt cei vânați de toată lumea. Acolo unde mergem însă, toți se înghesuie să jupoaie omul de rând. Pornesc de la ideea că, oricum, respectivul om de rând s-a dus acolo ca să moară și, deci, nu-și va lua averea în mormânt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încotro ne îndreptăm? exclamă Bond, îngrozit.

— La St. Petersburg, mai toți sunt cu un picior în groapă, îi explică Solitaire. Acolo se află Marele Cimitir al Americii. Atunci când funcționarul de bancă, lucrătorul de la oficiul poștal ori mecanicul de locomotivă atinge vârsta de șaizeci de ani, își încasează pensia cuvenită pentru anii lucrați și se retrage la St. Petersburg, ca să mai apuce câțiva ani de viață în bătaia soarelui, înainte de a muri. Orașului i se mai spune și „Orașul Razelor de Soare”. Vremea e mereu atât de frumoasă, încât cei de la ziarul local, *The Independent,* scot câte o ediție gratuită în fiecare zi în care soarele nu s-a arătat pe cer până la ora ieșirii de sub tipar. Asta se întâmplă doar de trei sau patru ori pe an, și

constituie o ocazie excelentă pentru reclamă. Acolo, toată lumea merge la culcare pe la ora nouă. Peste zi, bătrânii joacă table sau bridge. Există două echipe de baseball, „Kids” și „Kubs”, ambele formate din jucători de peste șaptezeci și cinci de ani. Se mai joacă și popice însă, în majoritatea timpului, bătrânii stau la taclale sau moțăie pe băncile aliniate de-a lungul trotuarelor și în parcuri. E o priveliște cumplită, toți acei oameni în vârstă, blindați cu aparate auditive, dinți falși și ochelari cât fundurile de pahar…

— Sună dezolant, într-adevăr, recunoscu Bond. De ce naiba și-a ales Mr. Big tocmai un asemenea teren pentru operațiunile sale?

— Locul e perfect pentru ceea ce face el, răspunse Solitaire, cu seriozitate. Singurul delict întâlnit acolo e, practic, măsluirea cărților la bridge sau canastă. În consecință, efectivele poliției sunt extrem de reduse. Desigur, există o unitate mare a Pazei de Coastă, dar ea se ocupă numai cu urmărirea contrabandiștilor ce fac naveta între Tampa și Cuba, și a pescuitorilor de bureți care se avântă în larg în afara sezonului, la Tarpon Springs. Nu știu exact ce fel de afaceri învârte Mr. Big acolo. Știu doar că omul lui e un tip poreclit „Hoțul”, adăugă ea, căzând pe gânduri. Probabil are de-a face cu comuniștii și Cuba. Cubanezii se infiltrează în Harlem și dirijează rețelele răspândite în toată Marea Caraibilor.

Cert este că St. Petersburg este, probabil, orașul cel mai nevinovat din America, urmă ea. Totul e „popular” și „drăguț”. E drept, există și un sanatoriu pentru alcoolici. Bănuiesc însă că aceștia sunt atât de bătrâni încât au trecut de vârsta la care ar putea face vreun rău cuiva, râse ea. Are să-ți placă, sunt convinsă, adăugă apoi, ridicându-și privirea malițioasă spre Bond. Probabil că vei ajunge și tu să îți dorești să te stabilești acolo pentru restul vieții, devenind, la rândul tău, un „babalâc”. Ăsta e cuvântul cel mai des utilizat prin partea locului: „babalâc”…

— Ferească Dumnezeu! izbucni Bond, cu convingere. Din câte îmi spui, orașul ăsta e un soi de Bornemouth sau Torquay, însă e de-un milion de ori mai groaznic. Sper să nu fie cazul să punem la cale vreun schimb de împușcături cu „Hoțul”, căci tare mi-e teamă că, în felul acesta, am trimite vreo sută de „babalâci” la

cimitir, pe scurtătură, răpuși de câte un atac de cord. Dar chiar nu-i niciun tânăr pe-aici?

— Ba da, sunt destui, râse Solitaire. Toți localnicii, de pildă, care trăiesc de pe urma „babalâcilor”. Cei ce administrează motelurile și parcările de rulote. Ai putea câștiga o grămadă de bani aici, deschizându-ți o sală de bingo. Iar eu îți voi fi „lătrătoare”, fata care stă la ușă și atrage fraierii. Ce zici, domnule Bond, vrei să ne stabilim la St. Petersburg și să îmbătrânim împreună, frumos?

Bond o privi chiorâș.

— Prefer o viață plină de destrăbălare, alături de tine, rânji el. Probabil că la așa ceva mă pricep mai bine. Însă îmi convine de minune faptul că toată lumea se culcă la ora nouă.

Ochii ei îi surâseră. Îl luă de mână. Între timp, le fu adus micul dejun comandat.

— Da. Sunt de acord! Tu te vei duce la culcare la ora nouă, iar eu mă voi furișa pe ușa din dos și mă voi duce să-mi fac de cap cu „băieții” care joacă baseball…

Micul dejun era așa cum profețise Bond: groaznic.

Plătiră și se îndreptară spre sala de așteptare a gării.

Soarele răsărise și se strecura prin crăpăturile ferestrei prăfuite în încăperea vastă și pustie. Se așezară într-un colț și, până la sosirea lui „Silver Meteor”, Bond o descusu despre Mr. Big, încercând să afle tot ce știa fata despre acțiunile acestuia.

Solitaire își amintea câte un nume sau o dată concretă, însă prea puțin față de ceea ce Bond știa deja. În anul care trecuse, locuise într-un apartament situat în același bloc cu cartierul general al lui Mr. Big, fiind, practic, prizoniera acestuia. Două negrese solide îi ținuseră companie, și nu-i fusese niciodată îngăduit să iasă neînsoțită. Din când în când, Mr. Big o convoca în încăperea în care îl întâlnise pentru întâia oară pe Bond. I se cerea să ghicească dacă bărbatul sau femeia din fața ei, care erau, de cele mai multe ori, legați de scaun, spuneau adevărul sau nu. Își adapta răspunsurile în funcție de ceea ce simțea, dacă prizonierii erau buni sau răi. Știa că verdictul ei constituia adesea o condamnare la moarte, dar soarta celor pe care îi simțea a fi răi o lăsa indiferentă. Puțini prizonieri erau albi.

Bond își notă date și detalii despre toate întâlnirile de care fata reuși să-și amintească. Tot ceea ce-i spunea ea întregea

portretul unui om foarte puternic și activ, nemilos și crud, care controla o rețea imensă de operațiuni.

În legătură cu monedele de aur, fata nu-i putu spune decât că, în repetate rânduri, i se ceruse să deducă dacă oamenii lui Mr. Big spuneau adevărul despre cantitatea de aur vândut și prețurile obținute. Cel mai adesea, aceștia mințeau în ambele privințe.

Bond se feri să-i divulge fetei oricât de puțin din ceea ce aflase sau dedusese el însuși. Sentimentele pe care le nutrea față de fată sau dorința crescândă pe care i-o inspira trupul ei nu aveau nimic în comun cu latura profesională a vieții sale.

„Silver Meteor” sosi la timp; amândoi răsuflară ușurați, bucuroși că părăseau lumea sordidă a marelui nod de cale ferată.

Trenul gonea acum prin inima statului Florida, străbătând mlaștini și crânguri năpădite de mușchi spaniol. Ici și colo, câte o pădurice de lămâi mai înviora oarecum peisajul.

Centrul statului, unde mușchiul era vegetația dominantă, căpăta aspectul straniu al unui ținut pradă morții. Chiar și târgușoarele răzlețe prin care treceau purtau amprenta spectrală, casele de lemn având zugrăveala scorojită, de sub care se ițea scândura uscată. Doar crângurile verzi de lămâi ce dădeau în pârg păreau vii. În rest, totul părea copt de arșița veșnică.

Privind pădurile pustii, Bond își spuse că, în mod sigur, în acestea nu trăiau decât lilieci și scorpioni, broaște cu corn și păianjeni din specia văduvei-negre.

Se aflau în vagonul-restaurant, luându-și prânzul, când peisajul suferi o modificare radicală. Înaintau acum de-a lungul Golfului Mexic, prin mlaștini de mangrove și plantații de palmieri, șiruri nesfârșite de moteluri și parcări pentru rulote. Bond avu impresia că simte, în sfârșit, aroma celeilalte Floride, cea din reclame, cea a concursurilor de tip „Miss Floare de Portocal 1954”.

Coborâră din tren la Clearwater, cu o stație înainte de St. Petersburg. Bond chemă un taxi și îi dădu adresa Insulei Comorilor, aflată la o distanță de o jumătate de oră de mers cu mașina.

Era ora două, iar soarele strălucea alb, pe cerul fără pată. Solitaire insistă să-și scoată pălăria cu voaletă.

— Voalul mi se lipește de față, argumentă ea. Și-apoi, cine m-ar putea recunoaște aici?

•

Un negru solid, cu fața ciupită de vărsat, pierdea vremea la volanul taxiului său, în momentul în care mașina în care se aflau cei doi trecu de intersecția dintre Park Street și Bulevardul Central, ce se continua cu aleea Insulei Comorilor, mărginită de apele limpezi ale golfului Boca Ciega.

Văzând din profil chipul lui Solitaire, negrul rămase cu gura căscată. Sări din mașină și se repezi într-o prăvălie, în căutarea unui telefon. Formă un număr din St. Petersburg.

— Mi-s Poxy, se prezentă el, răsuflând greu în receptor. Dă-mi-l pe Hoț, da' repede! Tu ești, Hoțule? Ascultă, omule, Mr. Big trebe că-i în oraș. Cum adică tocmai ce-ai vorbit cu el la New York? Numa' ce-i zării gagica într-un taxi al companiei Stassen din Clearwater. A luat-o pe alee. Să-mi sară ochii dacă te mint! Nu-i ușor să uiți o mutrișoară ca aia. Era cu-n tip îmbrăcat în țoale albastre, cu pălărie gri. Parc-avea ș-o cicatrice pe față... Cum adică, să-i urmăresc? Nu po' să cred ce-mi spui, că Mr. Big nu-i aci, dacă ea e aci. Trebuia să te sun, să mă lămurești. E-n regulă, am înțeles. Găsesc eu mașina, ori când s-o-ntoarce, ori în Clearwater. E-n regulă, nu te ambala, n-am făcut încă nicio boacănă!

Cinci minute mai târziu, bărbatul poreclit Hoțul lua legătura cu New York-ul. Fusese avertizat în legătură cu sosirea lui Bond, dar nu reușea să priceapă ce căuta Solitaire în toată afacerea. Nici când sfârși de vorbit cu Mr. Big nu știa mai multe, dar instrucțiunile fuseseră cum nu se poate mai limpezi.

Închise telefonul și căzu pe gânduri, bătând darabana pe tăblia mesei. Zece miare pentru ceea ce i se ceruse să facă. Îi trebuiau încă două ajutoare. În felul acesta, aveau să-i rămână opt miare, numai pentru el. Își linse buzele, încântat, apoi formă numărul unui salon de biliard din centrul orașului Tampa.

•

Bond plăti cursa și coborâră din mașină la Everglades, un grup de căsuțe de lemn zugrăvite în galben și alb și așezate în careu pe trei laturi în jurul unui petic de iarbă verde, mărginit pe cea de-a patra latură de o plajă albă ce sfârșea în mare. Golful Mexic se întindea cât vedeai cu ochii, de un calm plat, unindu-se la orizontul tremurat de arșiță cu cerul fără nori.

După Londra, New York și sordidul Jacksonville, schimbarea de peisaj era bine venită.

Bond intră pe ușa pe care scria „Birou”, urmat îndeaproape de Solitaire. Apăsă pe butonul soneriei sub care scria „Administrator, D-na Stuyvesant”, și o așchie de femeie cu părul alb proaspăt coafat își făcu apariția, etalând un zâmbet subțire.

— Poftiți?

— Domnul Leiter?

— Ahaa, sunteți domnul Bryce. Cabana Numărul Unu, chiar lângă plajă. Domnul Leiter vă așteaptă de la prânz. Dar doamna...? începu bătrâna, făcând semn cu *pince-nez*-ul către Solitaire.

— Doamna Bryce, răspunse Bond.

— Da, desigur, răspunse doamna Stuyvesant, cam neîncrezătoare. Am să vă rog să semnați în registru, sunt sigur că și doamna Bryce și dumneavoastră abia așteptați să vă refaceți după oboseala călătoriei. Treceți, vă rog, adresa completă. Vă mulțumesc.

Îi conduse afară, de-a lungul potecii de beton care ducea la ultima cabană de pe latura stângă. Bătu la ușă, iar Leiter își făcu apariția. Bond se așteptase la o primire călduroasă dar, văzându-l, Leiter păru uimit. Rămase, literalmente, cu gura căscată. Părul său de culoarea paiului, care mai purta încă urme întunecate la rădăcină, era zburlit, precum o claie de fin.

— Nu cred că ai avut ocazia să-mi cunoști soția, spuse Bond.

— Nu, nu, adică ba da, cum să nu?! Ce mai faceți?

Era, în chip evident, depășit de evenimente. Uitând de Solitaire, îl apucă pe Bond de mânecă și-l trase înăuntru. În ultima clipă, își aminti de fată și o luă și pe ea de mână, târând-o înăuntru. Apoi împinse ușa cu călcâiul, retezând urarea de „ședere plăcută” a doamnei Stuyvesant.

Odată rămași singuri, Leiter tot nu reuși să-și recapete cumpătul. Încremenise locului și-și plimba ochii holbați de la unul la altul.

Bond lăsă să-i cadă din mână valiza pe pardoseala micului hol de la intrare. De aici, se deschideau două uși. Bond deschise una dintre acestea și o invită pe Solitaire să intre. Era o cameră de zi spațioasă, ce ocupa întreaga lățime a cabanei. Mobilierul din lemn de bambus era cochet, iar în centrul fiecărui perete zugrăvit în culoarea oului de rață se zărea câte o împletitură de

flori tropicale prinsă într-un cadru de bambus. În centrul încăperii se afla o masă latră, din același lemn de bambus, pe a cărei tăblie de sticlă se afla un telefon alb și o vază cu flori. Ferestrele largi și o ușă de sticlă dădeau spre plajă, iar jaluzelele de plastic alb erau lăsate până la jumătate, pentru a mai atenua strălucirea albă a nisipului.

Bond și Solitaire se așezară în fotolii. Bond își aprinse o țigară și aruncă pachetul și bricheta pe masă.

Zbârnâitul telefonului îi făcu să tresară. Leiter se dezmetici, se apropie de masă și ridică receptorul.

— La telefon, rosti el. Dă-mi-l pe locotenent. Domnul locotenent? A sosit. Tocmai a intrat. Nu, e teafăr.

Ascultă câteva clipe, apoi se întoarse spre Bond.

— Unde-ai coborât din tren? îl întrebă, iar Bond îi răspunse.

— La Jacksonville, rosti, Leiter în receptor. Da, așa zic și eu. Desigur. Voi afla detaliile și-am să vă sun ca să vă pun la curent. Sunteți amabil să-i anunțați pe cei de la Omucideri? V-aș fi recunoscător... și New York-ul, desigur. Vă rămân îndatorat, domnule locotenent. Orlando 9000. E-n regulă. Mulțumesc, încă o dată. La revedere!

Așeză receptorul în furcă. Își șterse sudoarea de pe frunte și se așeză în fața lui Bond.

Deodată, își întoarse privirea spre Solitaire și îi zâmbi, cerându-și scuze.

— Presupun că tu ești Solitaire, spuse el. Îmi cer scuze pentru primirea deloc protocolară. Am avut însă o zi grea. Pentru a doua oară, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, nu mă mai așteptam să-l văd vreodată pe omul ăsta.

Se întoarse spre Bond.

— Putem continua?

— Da, îi răspunse Bond. Solitaire e de-acum de partea noastră.

— Asta-i o veste bună, zâmbi Leiter. Presupun că n-ați ascultat știrile la radio și nici n-ați avut ocazia să citiți ziarele, așa că am să vă fac un scurt rezumat al celor întâmplate. „Fantoma” a fost oprită la scurt timp după plecarea din Jacksonville, între Waldo și Ocala. Compartimentul vostru a fost atacat cu rafale de mitralieră și apoi aruncat în aer. N-a mai rămas nimic din el. Însoțitorul de tren, aflat pe culoar la momentul respectiv, a fost și el ucis. N-au fost alte victime, dar

pasagerii au tras o sperietură pe cinste. Cine-a făcut-o? Cine erau domnul și doamna Bryce? Unde se aflau aceștia în momentul exploziei? Bineînțeles, ne-am gândit că fuseserăți răpiți. Poliția din Orlando a preluat cazul. Au cercetat rezervările de la New York și au aflat că FBI-ul fusese cel care reținuse locurile. Toate s-au prăvălit asupra mea. Și, într-un târziu, apari tu, la braț cu o tânără frumoasă, fericit ca un cocoș!

Leiter izbucni în râs.

— Doamne! Ar fi trebuit să-i auzi pe cei de la Washington, adineauri… Urlau la mine, de parcă eu aș fi fost cel ce-a aruncat în aer trenul ăla blestemat!

Își luă o țigară din pachetul lui Bond și și-o aprinse.

— Ei bine, cam ăsta-i rezumatul. Îți voi povesti totul în amănunt, după ce-mi vei fi dezvăluit sfârșitul. Dă-i drumul!

Bond îi istorisi în detaliu tot ce se petrecuse de la ultima lor convorbire telefonică, la hotelul St. Regis. Când ajunse la partea petrecută în tren, scoase din agendă bucățica de hârtie găsită sub ușă și i-o întinse lui Leiter. Acesta fluieră uimit.

— Voodoo, declară el. Biletul acesta a fost menit să fie găsit asupra unui cadavru. În felul acesta, moartea ta ar fi fost cauzată de un asasinat ritual, pus la cale de prietenii celor pe care i-ai ucis în Harlem, pentru a le răzbuna moartea. Orice bănuială care ar fi putut duce la Mr. Big ar fi fost astfel, înlăturată. Oamenii ăștia se gândesc la toate! Vom încerca să punem mâna pe omul lor care a acționat în tren. Cel care a încercat să-ți deschidă compartimentul a fost, probabil, unul din ajutoarele de la bucătărie. Sfârșește de povestit, iar apoi îți voi spune cum anume a acționat.

— Vreau să văd și eu, spuse Solitaire, și întinse mâna după bilet.

Îl citi și încuviință încet din cap, apoi spuse, cu glas șoptit.

— Da… E o *ouanga,* un descântec voodoo, o invocație a Vrăjitoarei Tobelor. E folosită de triburile Ashanti din Africa, atunci când doresc moartea cuiva. Ceva asemănător se folosește și în Haiti.

Îi înapoie hârtia lui Bond.

— Noroc că nu mi-ai arătat-o atunci, rosti ea, foarte serios. Cred că isteria ce m-ar fi cuprins nu mi-ar fi trecut încă.

— În ceea ce mă privește, nu i-am dat prea mare atenție, spuse Bond. Am bănuit însă că nu ascundea nimic bun. Ce noroc că am coborât la Jacksonville! Bietul Baldwin, îi datorăm viața…

Sfârși de povestit restul călătoriei.

— V-a văzut cineva coborând din tren? întrebă Leiter.

— N-aș crede, îi răspunse Bond. Ar fi însă de preferat s-o ținem pe Solitaire la adăpost, până când vom reuși să o scoatem din țară. Mă gândeam că mâine am putea s-o trimitem în Jamaica, cu un avion. Aș putea găsi pe cineva acolo care să-i poarte de grijă până la sosirea noastră.

— Desigur, încuviință Leiter. Îi vom rezerva un loc la o cursă charter, în Tampa. Mâine la prânz vom merge, la Miami, și ea va putea să plece cu unul din zborurile de după amiază, fie cu KLM, fie cu PanAm. La ora cinei va fi în siguranță, în Jamaica. E prea târziu să mai rezolvăm toate acestea în după-masa asta.

— Ești de acord, Solitaire? întrebă Bond.

Fata privea pe fereastră. În ochii ei se putea citi aceeași expresie pierdută, pe care Bond mai avusese prilejul să o vadă.

Auzindu-i întrebarea, tresări. Își întoarse privirea spre Bond, întinse mâna și-i mângâie brațul.

— Da, rosti ea, cu glas șovăitor. Da, cred că da…

• Capitolul 13: MOARTEA UNUI PELICAN

Solitaire se ridică.

— Am să mă duc să mă schimb, spuse ea. Cred că aveți o mulțime de lucruri de discutat.

— Sigur că da, îi răspunse Leiter, sărind în picioare. Necioplitul de mine! Cred că ești frântă de oboseală. Bănuiesc că ai putea lua tu camera lui James, iar noi doi ne vom înghesui într-a mea.

Solitaire îl urmă de-a lungul micului hol, iar Bond îl auzi pe Leiter explicându-i aranjamentul camerelor. Câteva clipe mai târziu, Leiter se întoarse, aducând cu sine o sticlă de whisky și o carafă plină cu cuburi de gheață.

— Am uitat ce-nseamnă bunele maniere, se scuză el. Amândurora ne-ar prinde bine o dușcă de tărie. Lângă baie avem un băruleț pe care am avut grijă să-l umplu cu tot ce ne-ar putea trece prin minte.

Turnă în pahare, deschise și o sticlă de apă minerală și amândoi sorbiră îndelung din licoarea de foc.

— Haide să lămurim detaliile, propuse Bond, așezându-se în fotoliu într-o poziție relaxată. Se pare că acțiunea inamicului a fost foarte bine organizată.

— Chiar așa, fu de acord Leiter. Numai rezultatele n-au fost pe măsură.

Își ridică picioarele pe masă și-și aprinse o țigară.

— „Fantoma” a plecat din Jacksonville pe la cinci, începu el. A sosit la Waldo cu puțin înainte de șase. Imediat după plecarea din Waldo, cel puțin așa presupun că s-a întâmplat, omul lui Mr. Big s-a dus în vagonul vostru, a intrat în compartimentul de lângă cel rezervat de voi și a agățat un prosop între draperii și sticla geamului, ceea ce însemna, se pare, că, geamul de la dreapta acestuia este cel al compartimentului cu pricina. Bănuiesc că așa fusese instruit la telefon de către superiorii săi, cărora le telefonase pe parcurs. Între Waldo și Ocala, linia ferată înaintează lin, fără niciun ocol, traversând păduri și ținuturi mlăștinoase, urmă Leiter. În paralel cu aceasta se află și șoseaua. La vreo douăzeci de minute după plecarea din Waldo,

bang!, mecanicul locomotivei aude un semnal de avertizare de parcurs. Încetinește înaintarea locomotivei până la șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Bang! și iarăși, bang! Trei semnale consecutive! Codul de urgență! Oprire imediată! Omul oprește trenul, întrebându-se ce naiba s-a întâmplat. Drumul era drept, ultimul semafor îi arătase cale liberă. Nu vede nimic deosebit înainte. E cam șase și un sfert, iar afară a început să se lumineze. În dreptul vagonului din mijlocul trenului, pe autostradă așteaptă, cu motorul mergând și farurile stinse, o limuzină gri – credem că a fost vorba de un Buick. Marfă împrumutată. (Bond ridică întrebător din sprâncene, iar Leiter se grăbi să-i explice: împrumutată, adică furată.) Trei indivizi coboară din mașină. Negri. Înaintează de-a lungul liniei ferate, pe spațiul acoperit cu iarbă care o separă de asfaltul șoselei. Doi dintre ei au în mâini „lătrătoare”, adică mitraliere. Cel din mijloc are și el ceva în mână. Cu toții parcurg vreo douăzeci de metri și se opresc în dreptul vagonului 245. Indivizii înarmați slobozesc o rafală scurtă asupra geamului vostru. „Ananasul” are astfel cale liberă. Cel de-al treilea aruncă „ananasul” înăuntru, apoi o iau cu toții la fugă spre mașină. Trec două secunde. De-abia au ajuns cei trei la mașină, când BUUUM! Compartimentul H e făcut praf și, o dată cu el, se pare, și domnul și doamna Bryce. De fapt, singurul care a fost făcut praf a fost Baldwin al vostru, care a năvălit pe culoar deîndată ce a văzut că oamenii din mașină se îndreptau spre vagonul pe care-l păstorea. N-au fost alte victime. Doar o sperietură cumplită și numeroase cazuri de isterie și șocuri nervoase printre pasageri. Mașina se îndepărtează către naiba-n praznic, unde se află și acum și unde, mai mult ca sigur, va rămâne. O clipă de liniște, apoi țipete și tropăituri pe culoare. Oamenii aleargă care încotro, fără noimă. Trenul se târăște anevoie până în Ocala, unde vagonul 245 este desprins de restul garniturii, căreia, trei ore mai târziu, i se permite să plece mai departe. Scena a doua. Leiter stă singur în cabana lui, sperând că prietenul său James nu a plecat dintre cei vii supărat pe el, și întrebându-se cum anume îl va găti domnul Hoover pentru cina din acea seară. Asta-i tot, amice!

Bond izbucni în râs.

— Dumnezeule, ce sincronizare perfectă! exclamă el. Sunt convins că alibiurile și acoperirile tuturor oamenilor lui Mr. Big

sunt perfect valabile. Ce om, Doamne, ce om! Pare a avea întreaga țară la degetul mic. Asta dovedește că democrația și drepturile omului pot fi interpretate în mai multe feluri. Mă bucur că nu-l avem pe Mr. Big în Anglia. Cu rigiditatea caracteristică alor noștri, ar pune stăpânire pe tot ce mișcă, cât ai zice pește! Iată însă că, spre norocul meu, am reușit să-i scap și a treia oară. Ritmul ăsta începe să mă cam obosească.

— Ai dreptate, îl aprobă Leiter, gânditor. Pe de altă parte, până la sosirea ta, Mr. Big n-a comis mai mult de o greșeală. Acum însă, a ratat de trei ori, consecutiv. Nu cred că-i place prea mult chestia asta. Va trebui să-l pocnim acum, cât mai e încă ametit, iar apoi s-o ștergem fără să privim înapoi. Să-ți spun ce mi-a trecut prin minte... Nu avem nicio îndoială în privința faptului că aurul intră în State pe aici. Am urmărit în repetate rânduri iahtul *Secatur,* și de fiecare dată a venit din Jamaica direct la St. Petersburg, acostând în docurile firmei aceleia care se ocupă de livrarea momelilor – Rubberus, sau cum naiba s-o fi numind...

— Ourobouros, îl corectă Bond. Marele Vierme al mitologiei. E un nume potrivit pentru o întreprindere ce se ocupă cu momeala pentru pescuit.

Deodată, o idee năucitoare îi veni în minte. Izbi în tăblia de sticlă a mesei.

— Felix! Sigur că da! Ourobouros – Hoțul („The Robber”)... Te-ai prins? Omul lui Mr. Big de la fața locului... El trebuie să fie!

Leiter se lumină la chip.

— Doamne Sfinte! exclamă el. Sigur că el e acela! Grecoteiul care e proprietarul firmei, tipul din Tarpon Springs ce figura în rapoartele pe care ni le-a arătat polițaiul din New York, Binswanger e doar omul de fațadă. Probabil că nici măcar nu știe că e ceva putred la mijloc. Noi va trebui să punem mâna pe patronul său, pe cel ce-și zice „Hoțul”. Sigur că el e acela!

Leiter sări în picioare.

— Hai, să-i dăm bice! Vom merge direct la fața locului, să aruncăm o privire. Oricum aveam de gând să o facem, de când am aflat că nava *Secatur* acostează de fiecare dată acolo. Apropo, iahtul e în Cuba acum, adăugă el. Mai exact, la Havana. A plecat de-aici acum o săptămână. Cei de la Paza de Coastă l-au scotocit amănunțit, atât la sosire, cât și la plecare. Bineînțeles, n-au găsit nimic. Le-a trecut prin minte chiar că ar

putea avea o chilă dublă. Au fost la un pas de a desface nava în bucățele. A trebuit să stea o săptămână la reparat, înainte de plecare. Nimic, însă. Nici urmă de monede de aur! Oricum, vom merge acolo și vom adulmeca și noi prin preajmă. Să vedem, poate reușim să dăm de urma prietenului nostru, Hoțul. Mai înainte însă, va trebui să telefonez la Washington și Orlando, să le spun tot ce știm. Vor trebui să pună mâna pe omul din tren al lui Mr. Big, dacă nu cumva e deja prea târziu. Până atunci, du-te și vezi cum se descurcă Solitaire. Spune-i să nu iasă din casă până când ne-ntoarcem. O vom închide înăuntru. Spune-i că deseară e invitata noastră la cel mai bun restaurant de pe coastă. E un local cubanez din Tampa, numit, „Los Novedades”. Ne vom opri în drum și-i vom rezerva un loc la zborul de mâine după-masă.

Leiter întinse mâna spre telefon și ceru să i se facă legătura pentru o convorbire interurbană. Bond îl lăsă să-și vadă de treburi.

Zece minute mai târziu, erau pe drum.

Solitaire refuzase să rămână singură. Se agățase de Bond.

— Vreau să plec de-aici, îl implorase ea, cu ochii plini de lacrimi. Am o presimțire ciudată…

Nu-și sfârși propoziția. Bond o sărutase și încercase să o liniștească:

— Nu-ți face griji. Ne întoarcem în cel mult un ceas. Aici nu ți se poate întâmpla nimic. Iar după aceea, nu ne vom despărți, până în clipa în care vei urca în avion. Dacă vrei, putem rămâne în Tampa peste noapte, urmând să-ți rezervăm bilete la primul zbor, mâine în zori.

— Da, te rog, spusese Solitaire, îngrijorată. Ar fi mai bine așa. Aici, mi-e teamă. Simt că sunt în pericol.

Îl îmbrățișă strâns.

— Nu vreau să mă crezi isterică, îi șopti, sărutându-l. Du-te! Abia aștept să te întorci…

Leiter îl chemase, iar Bond ieșise, încuind ușa în urma sa. Îl urmă pe Leiter până în parcare, chinuit de o neliniște nedefinită. Nu-și putea închipui că fetei i s-ar fi putut întâmpla ceva rău, în locul acesta fermecător. Mr. Big nu avea cum să le fi dat de urmă atât de repede, aici, la Everglades, care nu era decât unul din sutele de hoteluri de acest fel de pe Insula Comorilor.

Învățase însă să respecte formidabilele intuiții ale fetei, iar micuța ei criză de nervi îl pusese pe gânduri.

La vederea mașinii lui Leiter, dădu uitării toate grijile. Bond adora mașinile iuți, și le conducea cu plăcere. Majoritatea mașinilor fabricate de americani îi displăceau. Le lipsea personalitatea și patina individualității, atât de vizibile la mașinile europene. Automobilele americane erau doar niște vehicule oarecare, asemănătoare ca formă, culori, ba chiar și în tonalitățile claxoanelor lor. Erau proiectate pentru a fi folosite un an de zile, iar apoi schimbate, la jumătate din preț, pentru modelul cel mai recent. Tot farmecul conducerii lor se risipise, o dată cu introducerea schimbătoarelor de viteze automate, a servodirecției și suspensiilor de tip nou. Orice urmă de efort din partea șoferului era ștearsă, și astfel dispăruse și contactul nemijlocit cu mașina și drumul, care, împreună cu îndemânarea, oferă atâta încântare șoferului european. Pentru Bond, toate mașinile americane erau la fel: niște gândaci uriași, construiți pentru a fi conduși cu o mână pe volan, cu radioul dat la maximum și cu geamurile ridicate pentru a-l feri pe șofer de curent.

Leiter avea însă un Cord, una din puținele mașini americane care posedau o personalitate proprie. Bond fu în culmea extazului atunci când, urcând în monstrul de metal, auzi duduitul motorului și tonalitatea virilă a eșapamentului larg. Deși avea cincisprezece ani, mașina aceasta continua să arate asemeni celor mai moderne modele existente pe piață, își spuse Bond.

Țâșniră pe șosea, de-a lungul întinderii nesfârșite de apă. Parcurseră cei treizeci și doi de kilometri, lungimea insulei, și traversară podul care o unea cu peninsula îngustă la al cărei capăt se aflau St. Petersburg și suburbiile sale.

Odată intrați în oraș, de-abia cotiră, pătrunzând pe Bulevardul Central și îndreptându-se spre portul de agrement și zona marilor hoteluri, când lui Bond îi fu dat să guste din atmosfera acestui uriaș „Azil de bătrâni al Americii”. Toți cei ce umpleau trotuarele aveau părul alb, zburlit ori proaspăt coafat. Faimoasele bănci despre care îi vorbise Solitaire erau la fel de pline de bătrâni precum Trafalgar Square de porumbei.

Bond sesiză gurile smochinite ale femeilor și strălucirea soarelui ce se reflecta în *pince-nez*-urile acestora. Bărbații își

etalau la soare brațele scheletice și piepturile scofâlcite, fiind mai toți îmbrăcați în cămăși scurte deschise până la brâu. Podoaba capilară firavă, dar coafată, a bătrânelor doamne scotea la iveală lucirea rozalie a scalpului. Pretutindeni, țestele pleșuve se ofereau vederii, aproape indecente. Un aer general de familiaritate, un zvon perpetuu de bârfe și pălăvrăgeli, sute de partide de table ori bridge, mii de scrisori de la copii și nepoți, date din mână-n mână, citite și răscitite, nesfârșite comentarii privind prețurile din prăvălii ori de la moteluri, toate acestea întregeau dezolantul peisaj.

Nu era nevoie să fii în mijlocul lor, pentru a auzi toate acestea. Era de-ajuns să-i vezi dând din capetele lipsite de păr și gesticulând cu mâinile lor tremurânde.

— Îți vine să te bagi singur în mormânt și să tragi capacul sicriului cât mai repede, comentă Leiter, auzind exclamațiile îngrozite ale lui Bond. Așteaptă însă până când vom coborî în mijlocul lor. Umbra ta va fi de-ajuns pentru a-i face să sară repede în lături, de parc-ai fi casierul de la bancă ce-ar vrea să le privească peste umăr în vreme ce-și completează cecurile. E de-a dreptul grețos. Asta-mi aduce aminte de acel conțopist de la bancă, ce s-a dus acasă la amiază, pe neașteptate, și și-a găsit nevasta în pat cu președintele băncii. S-a întors la ghișeul lui și le-a povestit totul colegilor săi, spunând: „Doamne, era cât pe ce să mă prindă!”

Bond izbucni într-un râs sănătos.

— Mi se pare că le-aud ceasurile de aur ticăindu-le din buzunare, urmă Leiter. Pe-aici roiesc escrocii și negustorii de mărunțișuri. Le bagă pe gât de toate bieților bătrâni: ceasuri de aur, inele masonice și peruci. Numai gândindu-mă, mă trec fiori. Dar asta-i floare la ureche! Așteaptă până când vom ajunge la localul Mătușii Milly, și-ai să-i vezi, ciorchini în jurul meselor, îndopându-se cu cheeseburgeri și chiftele și sperând că vor apuca să trăiască până la nouăzeci de ani. Îți vine să-ți iei câmpii! Dar nu-s chiar toți bătrâni, pe-aici. Ia uită-te la panoul ăla!

Îi arătă un panou publicitar înălțat pe un teren viran de pe marginea drumului. Făcea reclamă unui magazin cu haine pentru copii. „STUTZHEIMER & BLOCK. NOU! NOU! NOU! PENTRU NOU-NĂSCUȚI ȘI COPIII MAI MĂRICEI, HAINE PENTRU TOATE GUSTURILE”.

Bond gemu a lehamite.

— Hai să-i dăm drumul mai departe. Nu sunt plătit pentru a mă holba la toate minunile astea.

Ajunseră pe țărm, iar apoi cotiră la dreapta. Se aflau pe chei, în dreptul cazărmii Pazei de Coastă. Pe străzi nu se mai zărea niciun bătrân. „Azilul de bătrâni” se preschimbase într-un port ca oricare altul: docuri, depozite, bărci întoarse cu chila-n sus, plase de pescuit întinse la uscat, țipătul pescărușilor și mirosul fetid al algelor putrede, adus din larg de briza ușoară. O firmă arsă de soare amintea de o altă lume, veselă și plină de viață: „La irlandezul zâmbăreț. Pat Grady – Mașini uzate”.

— Ar fi de preferat s-o luăm pe jos, propuse Leiter. Haznaua Hoțului se află la numai un cvartal de-aici.

Parcară mașina pe o stradă lăturalnică. Trecură de un depozit de cherestea și de o serie de cisterne de petrol. Apoi o cotiră din nou la stânga, cu fața către larg.

Străduța se sfârșea pe chei, iar în prelungirea ei se afla un debarcader din scânduri albite de intemperii, ce înainta vreo douăzeci de metri în apele liniștite ale golfului. Alături, în dreapta, se afla un hangar uriaș cu pereți din tablă ondulată. Deasupra ușilor mari atârna o inscripție, scrisă, cu negru pe fondul alb: „Ouroboros Inc. Momeală vie, corali, scoici și pești exotici. Numai vânzări en-gros”. Una din uriașele uși culisante avea și o portiță mai mică, zăvorâtă cu o broască strălucitoare, de yale. Portița avea și ea o inscripție, cu litere de tipar: „Proprietate privată. Accesul persoanelor străine interzis”.

Așezat pe un scaun de bucătărie, cu spatele rezemat de ușa de metal, stătea un bărbat. Își curăța pușca, un Remington 30, din câte-și putu da seama Bond. Ținea o scobitoare în colțul gurii, iar pe cap avea o caschetă de baseball murdară. Purta un maiou alb murdar, ce lăsa să i se vadă tufele de păr negru de la subțiori, o pereche de pantaloni șifonați din doc, iar în picioare, teniși de cauciuc. Părea să aibă vreo patruzeci de ani, dar chipul îi era noduros și ars de soare, asemeni butucilor de amaraj ce jalonau cheiul. Avea o față îngustă, iar buzele subțiri îi erau congestionate. Tenul îi era de culoarea prafului de tutun, un fel de cafeniu gălbui. Impresia generală era aceea a unui individ crud și cinic, în genul răilor din filmele cu partide de pocher și mine de aur.

Bond și Leiter trecură pe lângă el și înaintară pe debarcader. Tipul își văzu mai departe de pușca lui, dar Bond îi simți privirile urmărindu-i.

— Dacă ăsta nu-i Hoțul, e cu siguranță vreo rudă apropiată de-a lui, îngână Leiter.

Un pelican cenușiu cu creștetul de un galben palid, moțăia la soare, cățărat pe unul din butucii de amaraj de la capătul debarcaderului. Îi lăsă să se apropie îndeajuns de mult, apoi, cu o fâlfâire din aripile-i greoaie, decolă, planând razant deasupra apei. Pe neașteptate, plonjă. Ieși aproape imediat la suprafață, ținând în cioc un peștișor, pe care se grăbi să-l înghită. Apoi, uriașa zburătoare își văzu mai departe de pescuit, zburând cel mai adesea înspre soare, astfel încât umbra lui masivă să nu alunge prada. Leiter și Bond se întoarseră și porniră spre chei, iar pelicanul renunță la îndeletnicirea aducătoare de hrană și se întoarse în locul de unde pornise, văzându-și mai departe de moțăială.

Individul de pe chei se ocupa în continuare de pușcă, frecându-i mecanismul cu o cârpă îmbibată în ulei.

— Bună, i se adresă Leiter. Dumneavoastră sunteți proprietarul?

— Îhî, mârâi bărbatul, fără să ridice privirea.

— Mă întrebam dacă ne-ați lăsa să ne amarăm barca la pontonul dumneavoastră. Portul e cam aglomerat.

— Nu.

Leiter își scoase portofelul.

— Un pol ajunge?

— Nu.

Tipul își drese glasul, emițând un horcăit dezgustător, apoi scuipă gros, între Leiter și Bond.

— Hei, ai grijă cum te porți! îl avertiză Leiter.

Tipul stătu pe gânduri o clipă, apoi ridică privirea. Avea ochii mici și apropiați, în care se putea citi sadismul unui dentist.

— Cum îi zice bărcii voastre?

— *Sybil,* răspunse Leiter.

— Nu-i nicio barcă-n port cu numele ăsta, zise individul.

Închise cu un clinchet răsunător chiulasa armei. Țeava pușții era îndreptată, neglijent, spre capătul îndepărtat al clădirii din spatele său.

— Mata ești chior, dom’le? făcu Leiter. Stă în port de-o săptămână încheiată. E un iaht de optsprezece metri, vopsit în alb cu o dungă verde și echipat pentru pescuit.

Pușca prinse a se mișca încet descriind un arc de cerc. Mâna stângă a bărbatului se odihnea în dreptul trăgaciului, în vreme ce dreapta imprima mișcarea de rotație lentă a armei.

Rămaseră cu toții nemișcați, păstrând tăcerea. Tipul privea cu lehamite înspre încărcător, cu scaunul rezemat în continuare de ușa depozitului.

Țeava puștii trecu încet prin dreptul stomacului lui Leiter, apoi prin dreptul lui Bond. Cei doi încremeniseră, ca două statui, neîndrăznind să-și miște nici măcar mâinile. Mișcarea armei încetă. Țeava era acum îndreptată spre capătul debarcaderului. Hoțul ridică o clipă privirea, miji ochii și apăsă pe trăgaci. Pelicanul țipă scurt, și cei doi îi auziră trupul masiv prăbușindu-se, cu un plescăit sonor, în apa liniștită. Ecoul împușcăturii bubui îndelung pe deasupra portului.

— De ce dracu’ ai făcut una ca asta? izbucni Bond, furios.

— Antrenament, enunță celălalt, împingând încă un glonte pe țeavă.

— Bănuiesc că există o filială a Asociației de Protecție a Animalelor și aici în oraș. Ce-ar fi să mergem și să-l reclamăm pe omul ăsta? sugeră Leiter.

— Vreți să fiți arestați pentru încălcarea unei proprietăți private? întrebă Hoțul, ridicându-se alene în picioare, cu arma la subțioară. Asta-i o proprietate particulară! Și-acu’, cărați-vă dracu’ de-aici! răcni el, scuipând cuvintele.

Se întoarse și azvârli scaunul deoparte din fața ușii, apoi scoase din buzunar o cheie și o descuie. Cu un picior în prag, se întoarse spre cei doi.

— Aveți arme, amândoi, rosti el. Le-am mirosit. Dacă îndrăzniți să mai călcați vreodată pe-aici, vă fac sită și-apoi spun c-am făcut-o în legitimă apărare. M-am săturat de puțulicii de teapa voastră care n-au altă treabă decât să-mi sufle mie-n ceafă! *Sybil*... Căcat!

Trecu pragul cu pași hotărâți și trânti ușa în urma sa, atât de tare încât pereții de tablă vibrară.

Cei doi schimbară priviri amuzate. Leiter ridică din umeri, rânji și decretă:

— Runda-ntâi s-a încheiat cu victoria Hoțului.

Porniră înapoi, pe cheiul prăfuit. Soarele apunea, umplând apele mării de sânge. Ajungând la strada mare, Bond se opri și privi în urmă. Deasupra intrării în depozit se aprinsese un bec ce dădea o lumină puternică, alungind umbra din împrejurimi.

— N-ar avea niciun rost să încercăm o pătrundere frontală, fu de părere Bond. Pe de altă parte, n-am mai văzut până acum niciun depozit care să aibă doar o singură intrare…

— Așa m-am gândit și eu, îl aprobă Leiter. Vom hotărî pe moment ce avem de făcut, la următoarea vizită.

Urcară în mașină și porniră spre casă, înaintând fără grabă de-a lungul Bulevardului Central.

Pe drum, Leiter îl interogă pe Bond în privința lui Solitaire. Într-un târziu, adăugă, într-o doară:

— Apropo, sper că ești de acord cu repartiția camerelor.

— E cum nu se poate mai bine! admise Bond, vesel.

— Mă bucur, spuse Leiter. Mi-a trecut prin minte că, poate, voi doi ați fi preferat să stați împreună…

— Citești prea multe romane de duzină, comentă Bond.

— De fapt, am acționat delicat, în propriul meu interes, explică Leiter. Nu uita, pereții sunt subțiri în cabanele astea, iar eu îmi folosesc urechile pentru auzit, iar nu pentru a colecta rujul domnișoarelor.

Bond se apucă să-și scotocească buzunarele în căutarea unei batiste.

— Ticălosule! scrâșni el.

Leiter îl urmări cu coada ochiului cum își freca de zor urechile, apoi se miră, cu falsă inocență:

— Ce faci? N-am vrut nicio clipă să insinuez că roșul urechilor tale n-ar fi natural. Mă rog însă, tu știi mai bine…

Ultimele sale cuvinte se voiau încărcate de semnificații.

— Dacă la noapte te vei trezi cumva mort, vei ști cine-a făcut-o! râse Bond.

Continuară să se tachineze, până când ajunseră la Everglades, și încă mai râdeau, atunci când ursuza doamnă Stuyvesant le ieși în întâmpinare, pe gazonul din fața recepției.

— Scuzați-mă, domnule Leiter, începu ea. Mă tem însă că nu putem îngădui oaspeților noștri să asculte muzică la volum ridicat. N-am vrea să avem plângeri din partea colocatarilor.

O priviră amândoi, uimiți.

— Iertați-mă, doamnă Stuyvesant, dar mi-e teamă că nu înțeleg…, spuse Leiter.

— Mă refer la combina muzicală pe care ați comandat-o și care v-a fost livrată adineauri, îl lămuri doamna Stuyvesant. Cărăușii abia au reușit să scoată ambalajele pe ușă, la plecare.

• Capitolul 14: „S-A LUAT LA HARȚĂ CU CEVA CARE L-A MÂNCAT”

Fata nu apucase să opună rezistență.

Când Leiter și Bond, lăsând-o pe administratoare cu gura căscată în mijlocul peluzei, năvăliră în cabana de la margine, găsiră camera neatinsă, iar așternutul de pe patul fetei doar ușor șifonat.

Broasca de la ușa camerei sale fusese forțată cu un obiect ascuțit, apoi doi bărbați înarmați se arătaseră în prag.

„Dă-i drumul, cucoană! Îmbracă-te, dar nu încerca să faci vreo șmecherie, că-ți găurim burtica!”

Apoi, fie că o loviseră, făcând-o să-și piardă cunoștința, fie îi puseseră un căluș în gură și o legaseră. În spatele cabanei, se zăreau urmele pneurilor unui camion. Ocupând o bună parte din holul de intrare, combina muzicală era un model antic. Cumpărată cu siguranță la mâna a doua, costase cel mult cincizeci de dolari.

Bond își închipui expresia de teroare oarbă ce se zugrăvise pe chipul fetei, în clipa răpirii. Blestemă amarnic momentul în care consimțise să o lase singură. Habar nu avea că urma le fusese luată atât de repede. Era încă un exemplu al eficacității uriașului mecanism controlat de Mr. Big.

Leiter vorbea la telefon cu sediul FBI-ului din Tampa.

— Blocați aeroporturile, gările și șoselele, spunea acesta. Veți primi ordine în acest sens de la cei din Washington, deîndată ce voi reuși să dau de ei. Vă pot garanta că întreaga operațiune se va bucura de cel mai înalt nivel de prioritate. Mulțumesc mult. Vă rămân dator. Știți unde mă găsiți, nu-i așa? E-n regulă.

Puse receptorul în furcă.

— Slavă Domnului, au fost de acord să coopereze, îi spuse el lui Bond, care rămăsese cu privirea ațintită în gol, spre larg. Au trimis încoace doi oameni și vor întinde plasa, poate reușesc să prindă ceva. Cât timp îi voi pune la curent pe cei din New York și Washington, încearcă să afli tot ce poți de la băbătie: momentul exact al plecării răpitorilor, o descriere exactă etc. E de preferat

să prezinți totul ca pe un jaf organizat și să pretinzi că Solitaire era complicea hoților. Baba va înțelege mult mai ușor așa ceva și, în felul acesta, întreaga afacere va rămâne la nivelul obișnuitelor infracțiuni ce se petrec prin hoteluri. Spune-i că poliția se află pe drum, dar că tu nu ai de gând să aduci niciun fel de acuzații administrației hotelului. Baba va face orice ca să evite un scandal. Spune-i că și noi suntem dispuși să facem același lucru.

Bond încuviință.

— Solitaire, complice?...

Nimic nu era imposibil; însă, în sinea lui, Bond nu putea să creadă una ca asta. Se întoarse în camera lui Solitaire și o cercetă amănunțit. Mirosul ei mai plutea încă în încăpere, aroma aceea de „Vent Vert” care îi amintea de călătoria făcută împreună. Pălăria cu voaletă a fetei era așezată frumos pe noptieră, iar cele câteva articole de toaletă erau rânduite pe polița din baie. Curând îi găsi și poșeta și știu că avusese dreptate, acordându-i prezumția de nevinovăție. Geanta fusese împinsă sub pat. Fusese, probabil, o opțiune conștientă a fetei, în momentul în care răpitorii năvăliseră în încăpere. Goli poșeta pe pat și-i pipăi căptușeala. Scoase din buzunar un briceag și făcu o fantă în țesătura fină. Luă dinăuntru cei cinci mii de dolari și și-i strecură în buzunar, unde aveau să fie în siguranță. Dacă Mr. Big o va ucide pe fată, avea să îi cheltuiască până la ultimul bănuț pentru a o răzbuna. Acoperi căptușeala sfâșiată cum putu mai bine, umplu la loc geanta și îi făcu vânt înapoi sub pat. Apoi se îndreptă spre biroul administratoarei.

Se făcuse ora opt atunci când terminară cu toate operațiunile de rutină. Băură împreună un pahar de tărie, apoi se prezentară în sala de mese, unde restul oaspeților hotelului tocmai sfârșeau de luat cina. Cu toții îi priviră curioși, cu un amestec de teamă și respect. Ce căutau aici acești doi tineri cu o înfățișare atât de fioroasă? și unde era femeia care îi însoțise la sosire? A cui soție fusese aceasta? Ce însemnaseră oare toate câte se întâmplaseră în cursul după-amiezii? Sărmana doamnă Stuyvesant alergase întruna de colo-colo, vădit preocupată de ceva. Iar oamenii ăștia nu știau că masa se servea la ora șapte? Personalul de la bucătărie se pregătea să plece acasă. Cum să-i servească așa cum se cuvenea, când mâncarea se răcise deja? Tinerii ăștia ar fi trebuit să se gândească și la cei din jur.

Doamna Stuyvesant își împărtășise bănuiala că tinerii ar fi fost, de fapt, oamenii guvernului de la Washington. Care era rostul prezenței lor aici?

Ceilalți oaspeți ajunseră la o opinie unanimă: cei doi nu prevesteau nimic bun, iar venirea lor era o ofensă adusă clientelei selecte de la Everglades!

Bond și Leiter fură conduși la cea mai proastă masă, lângă intrarea de serviciu. Meniul anunțat cuprindea un amestec de denumiri pompoase în engleză și într-o franceză de baltă. Când fură serviți, constatară că era vorba, de fapt, de un suc de roșii, pește fiert cu sos alb, o felie de curcan afumat și o budincă de lămâie cu un moț de frișcă. Mestecară ursuzi cina frugală, în vreme ce sala de mese se golea de babalâci, iar lămpile de pe mese erau stinse una după alta. În final, meniul le fu încununat de două boluri cu apă pentru clătitul degetelor, în care plutea câte o singură petală de hibiscus.

Bond nu scoase niciun cuvânt în tot acest timp. Când terminară de mâncat, Leiter făcu un efort vizibil pentru a-l înveseli:

— Hai să ne facem criță, propuse el. E sfârșitul cel mai potrivit pentru o zi dezastruoasă ca aceasta. Ori poate preferi să joci o partidă de bingo cu babalâcii? Am înțeles că în seara asta organizează un turneu de bingo în club…

Bond ridică din umeri. Se întoarseră în camera de zi a cabanei lor și, o vreme, băură cu îndârjire, tăcuți, privind absenți nisipul alb în lumina lunii și întinderea nesfârșită de întuneric a mării.

Când Bond se convinse că băuse îndeajuns de mult pentru a-și îneca amarul, se ridică, îi ură noapte bună prietenului său și intră în dormitorul lui Solitaire, pe care îl luase în stăpânire, acum, când ea nu mai era aici. Se strecură sub cearșaful în care se tăvălise și trupul ei cald și, înainte de a cădea pradă somnului, se hotărî. De cum avea să se lumineze, îi va face o vizită Hoțului și îl va constrânge să spună adevărul. Mintea îi fusese prea ocupată, în ceasurile din urmă, și nu mai apucase să stea de vorbă cu Leiter despre acest subiect. Era însă convins că Hoțul era amestecat în răpirea lui Solitaire. Îi veniră în minte ochii mici și cruzi, buzele subțiri ale acestuia, și grumazul osos ce se înălța din maioul soios precum cel al unei broaște țestoase. Mușchii i se încordară, reliefându-se sub cearșaf, ca

niște frânghii. Apoi, somnul îl năpădi, iar mușchii i se relaxară în vreme ce adormea.

Dormi până la opt dimineața. Văzând cât de mult dormise, înjură zdravăn. Se vârî sub duș, ținându-și ochii deschiși în bătaia jetului de apă rece, până când nu-și mai simți pleoapele grele de somn. Apoi, înfășurându-și un prosop în jurul taliei, intră în camera lui Leiter. Jaluzelele erau coborâte, dar în încăpere pătrundea suficientă lumină, încât observă imediat că nimeni nu dormise ta pat, în acea noapte.

Zâmbi, gândindu-se că Leiter dăduse gata sticla de whisky pe care o începuseră împreună și adormise pe canapeaua din camera de zi. Trecu dincolo, dar și această încăpere era pustie. Sticla de whisky, încă pe jumătate plină, era acolo unde o lăsase, în mijlocul mesei, lângă scrumiera plină ochi cu mucuri de țigară.

Se îndreptă spre fereastră, trase jaluzelele și o deschise. Aruncă o privire spre cerul limpede ce prevestea o dimineață superbă și se întoarse în cameră. Atunci văzu plicul. Se afla pe un scaun, lângă ușă. Îl luă și îl deschise. Conținea un bilețel scris de mână, cu stiloul.

M-am tot gândit, și n-am reușit să adorm. E ora cinci dimineața. Dau o fugă până la depozitul de momeală vie. Am rămas aceeași pasăre de noapte. Mi se pare ciudat că șmecherul ăla stătea acolo, de parcă ne-ar fi așteptat, în vreme ce S. era răpită. Părea că știe că-l vom căuta și era gata să se dea la noi, în cazul în care lovitura nu ar fi reușit așa cum plănuise. Dacă nu mă întorc până la zece, cheamă ajutoare, la numărul de telefon Tampa 88.

FELIX

Bond nu așteptă nicio clipă. În vreme ce se îmbrăca și se rădea, ceru să-i fie adusă o cafea și un corn și chemă un taxi. Zece minute mai târziu, taxiul sosi. Bond apucase să mănânce și să se întremeze bându-și cafeaua. Tocmai părăsea cabana, când auzi telefonul zbârnâind în camera de zi. Se întoarse în fugă.

— Domnul Bryce? Sunt doctorul Roberts, de la camera de gardă a spitalului Mound Park. Se află internat la noi un anume domn Leiter, care ar vrea să vă vorbească. Puteți veni până aici?

— Isuse! exclamă Bond, înspăimântat. Ce-a pățit? E grav?

— Nu cred că e cazul să vă îngrijorați, îi răspunse vocea de la celălalt capăt al firului. A fost un accident rutier. Șoferul vinovat a fugit de la locul accidentului. Domnul Leiter a suferit doar o ușoară comoție și s-a ales cu câteva vânătăi. Puteți veni încoace? Domnul Leiter ține neapărat să vă vorbească.

— Sigur că da, încuviință Bond, ușurat. Sosesc îndată.

Ce naiba s-a petrecut, de astă dată? se întrebă în sinea sa, în vreme ce traversa grăbit peluza. Probabil că fusese bătut și lăsat să zacă în mijlocul drumului. Bine că nu era ceva și mai rău!

În vreme ce taxiul cotea pe aleea Insulei Comorilor, trecu pe lângă ei o ambulanță cu sirena urlând.

Necazuri, iar necazuri! gândi Bond. Se pare că ghinionul se ținea scai de ei.

Traversară St. Petersburg-ul pe Bulevardul Central și o apucară la dreapta, exact pe strada pe care, în seara precedentă, trecuse împreună cu Leiter. Bănuielile lui Bond păreau a se confirma, atunci când acesta descoperi că spitalul se afla la numai câteva cvartale distanță de „Ourobouros Inc.”

Bond îi plăti taximetristului cursa și urcă în fugă treptele masivei clădiri. În holul spațios de la intrare se afla un birou de recepție. O asistentă drăguță stătea pe un scaun dincolo de aceasta și citea anunțurile publicitare din *St. Petersburg Times.*

— Aș vrea să vorbesc cu doctorul Roberts, ceru Bond.

— Care doctor? se miră fata, privindu-l uimită.

— Doctorul Roberts, medicul de la camera de gardă, repetă Bond, nerăbdător. Aveți un pacient pe nume Leiter, Felix Leiter. A fost internat azi-dimineață.

— Aici nu lucrează niciun doctor Roberts, îi răspunse fata, în vreme ce urmărea cu degetul pe o listă cu numele doctorilor. Nu avem niciun pacient pe nume Leiter. Dacă așteptați o clipă, pot telefona la camera de gardă de la Urgențe. Cum spuneați că vă numiți?

— Bryce, răspunse Bond. John Bryce.

Deși în holul imens era răcoare, transpirația i se adunase pe frunte în broboane grele. Își șterse mâinile umede de pantaloni, încercând să nu se lase cuprins de panică. Fata de la recepție vorbea aiurea. Nu-și cunoștea meseria. Era prea drăguță pentru meseria de infirmieră. Aici, la recepție, ar fi fost nevoie de

cineva mai priceput. Scrâșni din dinți, în vreme ce fata turuia plină de voie bună la telefon. Într-un târziu, puse receptorul în furcă.

— Îmi pare rău, domnule Bryce, îi spuse ea. Probabil e vorba de o confuzie. Peste noapte nu s-au făcut internări, iar cei de la camera de gardă n-au auzit niciodată nici de doctorul Roberts, nici de domnul Leiter. Sunteți sigur că e vorba despre spitalul nostru?

Bond îi întoarse spatele, fără să se mai ostenească să-i răspundă. Ștergându-și sudoarea de pe frunte, se îndreptă spre ieșire.

Fata se strâmbă, intrigată, apoi își reluă lectura întreruptă.

Din fericire, un taxi tocmai oprea în fața spitalului, aducând niște vizitatori. Bond urcă în mașină și-i ceru șoferului să-l ducă, cât mai repede, înapoi la Everglades. Acum era sigur că Leiter căzuse în mâinile adversarului, care voia să-l îndepărteze pe Bond de cabană. Nu reușea să-și dea seama care fusese scopul acestei diversiuni, dar devenise conștient de faptul că, dintr-o dată, toate mergeau cum nu se poate mai prost pentru ei și că inițiativa îi aparținea din nou lui Mr. Big și oamenilor acestuia.

Doamna Stuyvesant se grăbi să-i iasă în întâmpinare, deîndată ce-l văzu coborând din mașină.

— Sărmanul dumneavoastră prieten, spuse ea, plină de compătimire. Ar fi trebuit să fie mai atent…

— Desigur, doamnă Stuyvesant. Ce s-a întâmplat? o întrebă Bond, nerăbdător să se întoarcă în cabană.

— Ambulanța a sosit imediat după plecarea dumneavoastră, îi spuse bătrâna, cu ochii înlăcrimați. Se pare că domnul Leiter a avut un accident de mașină. A fost dus la cabana domniei sale, purtat pe o targă. Brancardierul, un negru foarte drăguț, mi-a spus că domnul Leiter își va reveni, dar acum nu trebuie să fie deranjat de nimeni. Bietul de el! Avea fața acoperită de bandaje. Brancardierul mi-a spus că îl vor așeza confortabil în pat, iar mai târziu va veni un doctor, să-l consulte. Dacă pot să vă ajut cu ceva…

Bond nu mai așteptă să audă ultimele cuvinte amabile ale bătrânei. Traversă în fugă peluza în direcția cabanei și năvăli în hol, iar de acolo în camera lui Leiter.

Pe pat era întinsă o siluetă cu formă omenească. Un cearșaf o acoperea. În dreptul feței, cearșaful nu părea a se mișca.

Scrâșnind din dinți, Bond se aplecă deasupra patului. I se păruse oare, sau chiar văzuse o ușoară tresărire a cearșafului în dreptul gurii? Smuci deoparte giulgiul, descoperind un soi de cuib de viespi alb, un ghemotoc înfășurat în bandaje murdare.

Trase încet cearșaful de pe restul corpului. Din nou bandaje, și mai grosolan înfășurate și îmbibate cu sânge. Partea de jos a trupului era acoperită cu un sac. Totul era scăldat în sânge.

Dintr-o deschizătură lăsată în dreptul gurii se ițea o bucată de hârtie. Bond o scoase de acolo și se aplecă. Simți pe obraz boarea abia perceptibilă a răsuflării lui Leiter. Se repezi la telefon, dar avu nevoie de câteva minute pentru a se face înțeles de către cei din Tampa. Într-un târziu, reuși să îi convingă că era vorba de o urgență. Aveau să sosească în cel mult douăzeci de minute.

Așează receptorul în furcă și aruncă o privire asupra biletului. Era o bucată de hârtie albă de împachetat, mototolită. Cu un stilou, cineva mâzgălise următoarele cuvinte, cu litere mari de tipar:

S-A LUAT LA HARȚĂ CU CEVA CARE L-A MÂNCAT.

Dedesubt, autorul mai adăugase:

(*P.S.*: *MAI ȘTIM O GRĂMADĂ DE GLUME LA FEL DE HAIOASE CA ȘI ASTA*).

Cu gesturile unui somnambul, Bond așează bucata de hârtie pe noptieră. Apoi se întoarse la căpătâiul trupului neînsuflețit întins pe pat. Nu îndrăznea să-l atingă, de teamă ca nu cumva răsuflarea abia simțită să înceteze. Dar nu putea sta cu mâinile-n sân. Degetele sale desfăcură, cu delicatețe bandajele din jurul capului. Reuși să scoată la iveală câteva șuvițe de păr. Părul era umed. Își duse degetele la buze și simți gustul sărat al apei de mare. Smulse câteva fire de păr și le privi cu atenție. Nu încăpea nicio urmă de îndoială.

Revăzu în gând șuvița rebelă de culoarea paiului ce atârna mereu deasupra ochiului drept, chipul acvilin, mereu surâzător, al texanului alături de care îi fusese dat să trăiască atâtea aventuri. Îl revăzu limpede, așa cum fusese. Apoi, netezind șuvița de păr, se așeză pe marginea patului și veghe la

căpătâiul prietenului său, întrebându-se dacă și în ce măsură acesta avea să mai poată fi salvat.

La sosirea celor doi detectivi însoțiți de medicul poliției, le povesti totul pe îndelete, cu un glas lipsit de orice intonație aparte. Bizuindu-se pe ceea ce Bond apucase să le spună la telefon, trimiseseră deja un echipaj la firma Hoțului. Așteptară împreună vești de la acesta, în vreme ce medicul își făcea meseria în încăperea de alături.

Medicul își termină treaba înainte ca raportul să fi sosit. Intră în camera de zi, cu chipul marcat de îngrijorare. Bond sări în picioare. Medicul se lăsă să cadă într-un fotoliu și privi în sus, către Bond.

— Cred că va supraviețui, spuse el. Are o șansă din două să scape. Dar știu că l-au lucrat cum se cuvine! Bietul de el! Va rămâne fără o mână și fără jumătate din piciorul stâng. Fața îi e harcea-parcea, dar rănile sunt superficiale. Al naibii să fiu dacă-mi dau seama cine și cum i-a făcut una ca asta! Rănile par a fi fost făcute de un animal sau de un pește uriaș. A fost efectiv sfâșiat! Voi putea să mă pronunț mai exact când vom ajunge la spital și-am să cercetez eventualele urme de dinți. Ambulanța trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Așteptară în tăcere. Telefonul sună de câteva ori. New York-ul, Washington-ul... Departamentul Poliției din St. Petersburg vru să afle ce naiba se petrecea la debarcader, dar li se spuse să-și vadă de treabă. Era treaba celor de la FBI. Într-un târziu, de la un telefon public, fură sunați de locotenentul care conducea echipajul ce fusese trimis pe chei.

Cercetaseră depozitul Hoțului centimetru cu centimetru. Nu găsiseră decât uriașele rezervoare cu pești și momeală vie și lăzi pline de corali și scoici. Hoțul și cei doi angajați ai acestuia ce se ocupau cu menținerea temperaturii apei din rezervoare și cu întreținerea pompelor fuseseră reținuți și interogați vreme de o oră. Alibiurile lor se dovediseră a fi tari ca betonul. Hoțul ceruse insistent să-i fie chemat avocatul, iar la sosirea acestuia, cei trei fuseseră eliberați. Nu existau probe împotriva lor pentru a-i pune sub acuzare. Nu se descoperise nicio pistă demnă de urmat. Mașina lui Leiter fusese găsită de cealaltă parte a portului de agrement, la un kilometru și jumătate distanță de debarcaderul Hoțului. Fuseseră prelevate o mulțime de amprente, dar niciuna nu se potrivise cu cele ale suspecților.

Exista vreo propunere privind procedura de urmat în continuare?

— Fiți cu ochii pe ei, ordonă cel mai vârstnic dintre detectivi, cel care se recomandase a fi căpitanul Franks. Nu-i slăbiți nicio clipă. Washington-ul ne-a ordonat să-i încolțim, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l vom face. Doi agenți de elită vor sosi la noapte, cu avionul. E timpul să cerem sprijinul poliției locale. Le voi sugera să-și pună informatorii la treabă. Afacerea asta nu e o simplă răfuială locală. Hai noroc!

Se făcuse ora trei. Ambulanța poliției sosi și plecă aproape imediat, luându-l la bord pe medic și trupul celui ce se zbătea între viață și moarte. Cei doi detectivi plecară și ei. Promiseră că aveau să îl țină pe Bond la curent. Voiau să știe ce anume avea de gând acesta. Bond le răspunse evaziv. Trebuia să ceară instrucțiuni și informații suplimentare de la Washington. Putea să păstreze mașina lui Leiter? Desigur, avea să-i fie adusă deîndată ce polițiștii de la registratură aveau să sfârșească de prelevat amprentele.

După plecarea detectivilor, Bond își îngădui un răgaz de gândire. Cei doi îi pregătiseră câteva sandvișuri, folosindu-se de proviziile aflate în frigider. Bond mâncă și bău un pahar de tărie.

Telefonul zbârnâi din nou. Era o convorbire interurbană. Bond se trezi vorbind cu șeful secției de la CIA în a cărui subordine se afla Leiter. Culmea, acesta îi spuse că, în momentul de față, cel mai bine ar fi fost ca Bond să plece imediat spre Jamaica. Era o rugăminte politicoasă, dar nu mai puțin imperativă. Vorbiseră deja cu Londra, care își dăduse acordul. Cei de la Londra doreau să afle când anume avea Bond să sosească în Jamaica.

Bond știa că a doua zi exista o cursă a companiei Transcarib prin Nassau. Îi spuse omului de la CIA că avea să plece cu acea cursă. Existau și alte noutăți? Da, desigur, îi spuse omul de la CIA. Domnul din Harlem și prietena sa plecaseră noaptea trecută cu avionul în Cuba, la Havana. Închiriaseră un avion într-o stațiune de pe Coasta de Est, numită Vero Beach. Toate documentele lor fuseseră în ordine, iar compania care efectuase zborul era atât de mică, încât FBI-ul nu se mai obosise să o treacă pe lista celor aflate sub supraveghere. Sosirea celor doi în Cuba fusese raportată de rezidentul CIA de la fața locului. Da, era păcat. Da, iahtul *Secatur* se afla încă acolo. Nu, nu își anunțase încă data plecării. Sărmanul Leiter! Era un om valoros,

sperau că avea să-și revină. Așadar, Bond avea să ajungă în Jamaica mâine? În regulă. Regretau enorm întorsătura pe care o luaseră lucrurile. La revedere!

Bond se gândi puțin, apoi ridică din nou telefonul. Formă numărul Acvariului Eastern Garden și ceru lămuriri unuia dintre angajați: dorea să cumpere un rechin viu, pentru o lagună ornamentală. Cine anume îi putea furniza așa ceva?

— Singurul loc unde veți găsi așa ceva, domnule Bryce, se află la doi pași de dumneavoastră, îi spuse interlocutorul său, foarte îndatoritor. E o firmă numită „Ourobouros. Viermi și momeală vie”. Ei au rechini. Chiar și din cei mari de tot. Fac afaceri cu tot soiul de grădini zoologice. Au rechini albi, rechini-tigru și chiar rechini-ciocan. Vor fi încântați să vă ajute. Să știți însă că nu-i deloc ieftin să hrănești un rechin! Mi-a făcut plăcere să vă ajut. Oricând, vă stăm la dispoziție. La revedere!

Bond își scoase pistolul și îl curăță pe îndelete, așteptând venirea nopții.

• Capitolul 15: MIEZ DE NOAPTE PRINTRE VIERMI

În jurul orei șase, Bond își făcu bagajele și achită nota de plată. Doamna Stuyvesant se simți ușurată aflând că îl vedea pentru ultima oară. Hotelul Everglades nu cunoscuse o asemenea agitație de la ultimul uragan încoace.

Mașina lui Leiter era parcată la ieșirea pe bulevard. Urcă și conduse spre centrul orașului. Opri la un magazin de scule și cumpără tot ceea ce consideră necesar. Apoi poposi într-un local întunecos și foarte plăcut, numit „Pete's", și comandă cel mai mare grătar pe care-l mâncase vreodată, cu o porție dublă de cartofi prăjiți. Bău un pahar de whisky și două cafele tari, fără zahăr. În cele din urmă, toate acestea reușiră să-l facă să se simtă întremat.

Zăbovi în restaurant, savurându-și cina pe îndelete, până la ora nouă. Apoi cercetă atent o hartă a orașului. Urcă în mașină și, făcând un ocol larg, parcă la un cvartal distanță spre sud de depozitul Hoțului.

Luna strălucea puternic pe cerul nopții, dând o nuanță indigo umbrelor uriașe ale halelor. Zona părea pustie. Nu se auzea decât clipocitul valurilor mici ce se loveau de pilonii debarcaderelor goale. Coama digului scund avea o lățime de aproape un metru. Era cufundată în umbră, de-a lungul celor o sută de metri care îl despărțeau de silueta întunecată a depozitului „Ourobouros".

Bond porni înainte, cu băgare de seamă, străbătând distanța care îl despărțea de clădire. Pe măsură ce se apropia, un țiuit strident se auzea din ce în ce mai tare. Când ajunse în parcarea betonată din spatele depozitului, țiuitul se preschimbase într-un țipăt înăbușit. Bond se așteptase să audă ceva de soiul acesta. Zgomotul provenea de la pompele și sistemele de încălzire menite să mențină temperatura și calitatea apei din rezervoare, de-a lungul nopților răcoroase. Contase și pe faptul că acoperișul unui astfel de depozit nu putea fi decât din sticlă,

pentru a permite accesul razelor soarelui, peste zi. Era convins, de asemenea, că depozitul era bine aerisit.

Odată ajuns la fața locului, nu fu dezamăgit. Toată partea dinspre sud a depozitului, începând cu un nivel situat la înălțimea capului său, era într-adevăr din sticlă și, prin transparența acestui perete, constată că lumina lunii pătrundea prin acoperiș, cale de vreo sută de metri. Sus de tot, aproape de acoperiș, două ferestre largi erau deschise, permițând o bună circulație a aerului. Așa cum presupuseseră cu o zi mai devreme, împreună cu Leiter, descoperi și o ușă scundă. Aceasta era însă închisă cu un lacăt greu. În dreptul balamalelor, descoperi firele de contact ale unui sistem antifurt.

Dar ușa nu îl interesa deloc pe Bond. Bizuindu-se pe justețea intuiției sale, venise echipat pentru a pătrunde printr-un perete de sticlă. Căută din priviri ceva ce l-ar fi putut ajuta să se ridice la vreo jumătate de metru deasupra solului. În această țară, unde gunoiul și ambalajele aruncate la întâmplare constituiau o parte a peisajului, găsi repede ceea ce căuta. Era o anvelopă uzată de tractor. O rostogoli până lângă perete și o rezemă de acesta, blocând-o cu niște cărămizi, ca nu cumva să-i fugă de sub picioare. Apoi se descălță.

Se cățără pe anvelopă. Vaierul continuu al pompelor avea să acopere zarva pe care avea să o facă, văzându-și de ale sale. Se apucă pe dată de treabă, folosind un diamant pentru tăiat sticlă, pe care, împreună cu o ventuză, îl cumpărase de la magazinul de scule, în drum spre localul unde cinase. După ce tăie cele două laturi verticale ale panoului de sticlă cu latura de aproape un metru, plasă ventuza în centrul acestuia și apăsă pe un buton, care o fixă numaidecât pe suprafața netedă. Continuă apoi să taie sticla, de astă dată pe laturile orizontale.

În vreme ce trudea, aruncă o privire în interiorul uriașului depozit, luminat de razele lunii. Șiruri nesfârșite de rezervoare se odihneau pe suporți de lemn, despărțite fiind doar de culoare înguste. Culoarul central era mai larg. Sub rezervoarele ridicate pe piloni se zărea o altă înșiruire; de astă dată, era vorba de bazine îngropate pe jumătate în pământ. Chiar sub el se înălțau rafturi lungi, ticsite cu scoici. Cele mai multe bazine și rezervoare erau cufundate în întuneric; câteva erau iluminate spectral, lumina becurilor reflectându-se, jucăușă, în gheizerele de bule ce se înălțau de pe fundul bazinelor, din dispozitivele de

aerisire camuflate de nisip și alge. Deasupra fiecărui rezervor, din tavan atârna o pasarelă îngustă. Bond deduse că fiecare rezervor putea fi ridicat și transferat spre ieșire, pentru livrare sau pentru izolarea peștilor bolnavi. Era o priveliște stranie a unui negoț la fel de straniu. Miile de viermi, țipari și pești ce se zvârcoleau în întuneric, nenumărații crabi, ce-și fluturau antenele, transmițând fel de fel de semnale spre centrii nervoși, toate acestea erau de natură a-i trezi fiori.

După un sfert de oră de trudă meticuloasă, se auzi un pârâit, iar panoul de sticlă se desprinse, rămânând atașat de ventuza aflată în mâna sa.

Coborî cu grijă de pe anvelopă și așeză geamul desprins într-un loc ferit. Apoi, Bond își vârî pantofii în sân. Având doar o mână validă, aceștia s-ar fi putut dovedi mai târziu o armă utilă. Ascultă cu atenție, dar nu auzi decât vaierul constant al pompelor. Ridică privirea, sperând că avea să descopere vreun pâlc de nori gata să asalteze luna. Cerul era însă perfect senin, plin de roiuri de stele. Se cățără din nou pe anvelopă și, dintr-o mișcare, își trecu jumătatea superioară a corpului în interior.

Se întoarse și se prinse cu mâinile de rama metalică a geamului. Încordându-și mușchii, se ridică prin forța brațelor și își lăsă picioarele să atârne la câțiva centimetri de polițele pline de scoici. Se lăsă puțin în jos, până când vârfurile picioarelor atinseră cochiliile. Cu degetele de la picioare, le împinse deoparte, creând un spațiu îndeajuns de mare pentru a-i permite coborârea. Se lăsă și mai jos, apăsând cu toată greutatea corpului asupra poliței de lemn. Aceasta rezistă și, o clipă mai târziu, Bond se afla la loc sigur, pe pardoseală, pândind cu toate simțurile vreun zgomot neobișnuit, în afara vuietului acut al mașinăriilor. Nu auzi nimic și înaintă încet, cu o lanternă-creion în mână.

Se afla în sectorul rezervat peștilor exotici. Examinând etichetele, zări sclipiri colorate zbătându-se în rezervoarele adânci, cu pereți de sticlă groasă. Când și când, câte o bijuterie vie se materializa la suprafață, holbându-se la el, înainte de a dispărea în adâncuri.

Erau de toate felurile: Coadă-de-Rândunică, Guppy, Terra, pești-neon, ciclizi, pești-labirint și pești-paradis, precum și toate soiurile cunoscute de peștișori aurii exotici. Dedesubtul acestor rezervoare, în cutii acoperite cu plasă subțire de sârmă, se aflau

tăvi late, pline de viermi folosiți drept momeală: viermi albi, micro-viermi, dafinii, viermi necrofori și alții, groși, de bălegar. Din bazinele de sub tăvi, păduri de ochi ai peștișorilor minusculi se ridicau din bezna apei, la apariția razelor de lumină ale lanternei sale.

Puțea cumplit a putregai, ca într-o mlaștină de mangrove. Era cald și, foarte curând, începând să asude din abundență, Bond tânji după aerul răcoros al nopții.

Înaintase mult pe aleea centrală, înainte de a găsi rezervoarele cu pești otrăvitori, care constituiau unul din obiectivele sale prestabilite. Atunci când citise despre ei, în dosarul întocmit de cei de la poliția din New York, își propusese să afle mai multe despre această latură a ciudatului obiect de activitate al firmei „Ourobouros Inc.”

În acest sector, rezervoarele de sticlă erau mai mici și conțineau, în general, doar câte un singur exemplar din speciile respective. Aici, privirile curioase îndreptate de pești spre vizitatorul nepoftit erau mai reci, pline de cruzime, iar lumina lanternei dezvăluia când și când fie o spinare țepoasă, fie un colț ascuțit.

Fiecare acvariu purta însemne cu un cap de mort și două oase încrucișate și etichete care avertizau: PERICOL DE MOARTE și NU ATINGEȚI!

Se aflau aici cel puțin o sută de acvarii de diferite dimensiuni, de la cele uriașe, rezervate peștilor-torpilă sau sinistrilor pești-chitară, la cele mai mici, conținând țipari ucigași, pești-de-mâl din Pacific sau monstruoșii pești-scorpion din vestul Oceanului Indian, ale căror țepușe otrăvitoare erau alimentate de săculeți de venin la fel de puternic precum cel al șarpelui cu clopoței.

Bond constată cu uimire că, în majoritatea acvariilor periculoase, nisipul sau mâlul de pe fund acoperea aproape jumătate din volumul acvariului.

Se opri în dreptul unui acvariu în care înota un pește-scorpion lung de un cot. Cunoștea câte ceva despre obiceiurile acestor specii ucigașe. Știa că nu ucideau prin mușcătură, ci un simplu contact putea fi fatal.

Muchia rezervorului se afla la nivelul pieptului său. Scoase din buzunar briceagul multi-funcțional cumpărat mai devreme și desfăcu lama cea mai lungă. Apoi se aplecă deasupra rezervorului de sticlă și, suflecându-și mâneca, înțepă oglinda

apei, cu vârful lamei ațintit spre capul bombat al peștelui, într-un punct situat între ochii bulbucați. În clipa în care mâna sa străpungea suprafața apei, coama de țepi albi de pe spinarea peștelui se învârtoșă, amenințătoare, iar trupul dungat își schimbă culoarea într-un maroniu uniform.

Bond își mișcă lent mâna, corectându-și poziția în funcție de unghiul de refracție. Țintui capul bombat, înfigând cuțitul între ochi. În momentul împunsăturii, peștele începu să se zbată cu sălbăticie, izbind cu coada în dreapta și în stânga. Îl trase încet, cu băgare de seamă, spre sine, și cu o mișcare rapidă, îl azvârli peste buza acvariului și sări într-o parte. Peștele, deși avea țeasta sfărâmată, se zbătu îndelung înainte de a-și da duhul.

Bond se aplecă peste acvariu și scotoci adânc în amestecul de mâl și nisip.

Da, erau acolo. Bănuiala sa în privința peștilor otrăvitori se adeverise. Degetele sale pipăiau fișicurile de monezi așezate într-o cutie compartimentată îngropată sub un strat gros de mâl. Scoase o monedă și o clăti în apa ceva mai limpede de la suprafață. Își îndreptă lumina lanternei asupra ei. Avea diametrul unei monede de cinci șilingi, dar era mai groasă și era din aur. Purta stema Spaniei pe o parte și efigia lui Filip al II-lea pe revers.

Măsură din priviri acvariul. Înăuntru se aflau cel puțin o mie de monede, pe care niciun ofițer vamal n-ar fi avut curajul să le descopere. Valorau între zece și douăzeci de mii de dolari și erau păzite de un Cerber cu colți otrăviți. Aceasta era, se pare, încărcătura adusă de iahtul *Secatur* la ultima sa escală, în urmă cu o săptămână. O sută de acvarii. Între o sută și o sută cincizeci de mii de dolari în aur, într-un singur transport. Curând, rezervoarele aveau să fie încărcate în camioane și duse într-un loc ferit. Oameni înarmați cu mănuși groase de cauciuc vor scoate peștii ucigași și-i vor azvârli în ocean sau îi vor ucide. După îndepărtarea apei și a mâlului, monedele spălate vor fi puse în saci care urmau să fie distribuiți agenților, iar monedele aveau să se scurgă discret pe piață, câștigul fiind încasat de organizația bine pusă la punct a lui Mr. Big.

Era un plan eficient, potrivit cu filosofia lui Mr. Big și aproape fără cusur.

Plin de admirație, Bond se aplecă și înfipse din nou lama cuțitului în burta peștelui-scorpion. Îl ridică și-l azvârli înapoi în

rezervor. N-avea niciun rost să divulge inamicului faptul că reușise să-i descopere secretul.

Tocmai întorsese spatele acvariului, când, deodată, toate luminile din depozit se aprinseră și un glas tăios rosti pe un ton autoritar:

— Rămâi unde ești și ridică mâinile!

În timp ce se rostogolea sub acvariu, Bond îl văzu pe Hoț care, cu pușca în mână, își făcuse apariția la intrarea principală, aflată la mai puțin de douăzeci de metri distanță. Aruncându-se lateral, Bond se ruga în sinea sa ca Hoțul să-și greșească ținta, dar și ca bazinul de dedesubt să fie unul dintre cele acoperite. Așa și era. Ceva se zbătu în bazinul acoperit cu plasă de sârmă, stropind din abundență în jur, atunci când Bond se prăvăli pe deasupra. În aceeași clipă, Hoțul trase, și acvariul peștelui-scorpion se sparse, revărsând torente de apă mâloasă.

Bond o luă la fugă pe aleea paralelă, în direcția singurei căi de retragere posibilă. De-abia apucă să treacă de colțul primului acvariu, când acesta explodă asemeni unei bombe.

Se afla acum la capătul depozitului, în vreme ce Hoțul rămăsese lângă intrare. Îi despărțeau mai puțin de cincizeci de metri. Nu avea nicio șansă să poată trece prin geamul aflat de cealaltă parte a aleii centrale. Se opri câteva clipe, pentru a-și trage răsuflarea și a se gândi. Realiză că, stând la capătul unui șir de rezervoare, era protejat doar de la genunchi în sus. Pe culoarele înguste, ar fi oferit o țintă perfectă. Nu putea însă să rămână pe loc. Hoțul ținu să-i reamintească acest lucru: trase din nou, printre picioarele lui Bond, iar glontele se înfipse într-o grămadă de scoici. Schijele ca de porțelan îi vâjâiră pe la urechi. Alergă spre dreapta și o nouă împușcătură se făcu auzită, ținta fiind din nou picioarele sale. Glontele despică un sac, din care se revărsă o maree de stridii. Bond o luă la fugă în sens opus, în salturi largi. Apucase să-și scoată revolverul Beretta și, traversând aleea centrală, slobozi două focuri în direcția inamicului. Hoțul se aruncă într-o parte, în vreme ce, deasupra capului său, un acvariu era făcut țăndări.

Bond rânji, auzindu-i țipătul, repede acoperit de zarva apei ce se revărsa și de contactul cioburilor cu pardoseala.

Se lăsă în genunchi și trase două focuri, țintind picioarele Hoțului, dar cincizeci de metri era, totuși, prea mult pentru calibrul mic al revolverului său. Auzi un alt acvariu sfărâmându-

se, dar cel de-al doilea glonte se izbi departe, în ușile de metal de la celălalt capăt al clădirii.

Apoi Hoțul trase din nou, iar lui Bond nu-i rămase decât să se adăpostească încoace și-ncolo printre lăzi, așteptându-se în orice clipă ca o lovitură bine țintită să-i sfărâme genunchii. Din când în când, mai trăgea și el, pentru a-l determina pe Hoț să păstreze distanța, dar își dădea seama că bătălia era pierdută. Adversarul său părea că dispune de rezerve nelimitate de muniție. În ceea ce-l privea, mai avea doar două gloanțe în încărcător, și doar un încărcător plin în buzunar.

Alergând la întâmplare, aluneca pe trupurile peștilor ce se zbăteau sălbatic pe pardoseala de beton. La un moment dat, se opri și începu să arunce cu cochilii uriașe în direcția adversarului său. În câteva rânduri, nimeri acvariile din jurul Hoțului, sporind și mai mult zgomotul infernal, mult amplificat de pereții de tablă ondulată ai depozitului. Dar aceste aruncări nu erau cine știe ce, la capitolul eficiență. La un moment dat, îi trecu prin minte să tragă în becurile ce luminau hala. Erau însă cel puțin douăzeci, dispuse pe două rânduri.

În cele din urmă, Bond se hotărî să abandoneze lupta. Mai avea un atu neștiut în mânecă, iar o schimbare de tactică părea mult mai profitabilă decât ideea de a-și epuiza forțele într-o confruntare fără sorți de izbândă.

Trecând prin dreptul unui rând de acvarii, din care cel mai apropiat fusese spart, se opri și, opintindu-se, îl împinse deoparte, răsturnându-l pe pardoseală. În acvariu mai rămăseseră destui dintre costisitorii pești-luptători siamezi care îl ocupaseră până nu demult, iar Bond resimți o satisfacție perversă văzându-i cum se zvârcoleau, în agonie, printre cioburi. Suportul de lemn eliberat prin înlăturarea acvariului era asemeni unei mese. Își luă avânt și urcă pe aceasta.

Hoțul nemaiavând nicio țintă disponibilă, tăcerea învălui pentru câteva clipe depozitul. Se auzeau doar țiuitul pompelor, sarabanda picăturilor ce se scurgeau din acvariile sparte și plescăiturile umede ale peștilor aflați în agonie. Profitând de acest răgaz, Bond își încălță pantofii și își legă strâns șireturile.

— Hei, englezule! îl strigă Hoțul, pe un ton răbdător. Ieși, sau am să mă văd nevoit să-mi folosesc „ananașii”. Mă așteptam la vizita ta, și mi-am pregătit din timp, așa cum se cuvine, muniția.

— Cred c-am să fiu nevoit să mă predau, îi răspunse Bond, ținând mâinile pâlnie la gură. Dar n-o fac decât fiindcă ai reușit să-mi faci praf glezna.

— Nu voi trage, promise Hoțul. Aruncă-ți arma și ieși pe culoarul central, cu mâinile sus. Vreau să stăm de vorbă în liniște.

— Bănuiesc că n-am de ales, spuse Bond, strecurând o nuanță disperată în glas. Își aruncă revolverul Beretta pe pardoseala de ciment. Scoase din buzunar moneda de aur și o strânse în mâna stângă, protejată de bandaj.

Atingând solul cu piciorul stâng, Bond gemu adânc. Își târî piciorul stâng, șchiopătând greoi de-a lungul aleii centrale, cu mâinile ridicate. Se opri când ajunse la jumătatea culoarului.

Hoțul înaintă încet spre el, adus de spate, cu țeava armei îndreptată spre stomacul lui Bond. Acesta observă cu mulțumire că dușmanul era ud ciuciulete și avea arcada stângă spartă.

Hoțul înaintă, pe partea stângă a culoarului. Ajungând la vreo nouă metri de Bond, se opri, odihnindu-și piciorul pe o proeminență a pardoselii de beton. Făcu un semn, cu țeava armei.

— Mâinile sus, am spus! lătră el, aspru.

Bond gemu din nou și-și ridică mâinile câțiva centimetri, de parcă ar fi vrut să-ți apere fața.

Printre degete, îl văzu pe Hoț izbind violent cu vârful piciorului în proeminența ce se ivea din pardoseală. Se auzi un zgomot metalic, de zăvor tras. Bond clipi des și-și încleșta fălcile. Știa acum ce i se întâmplase lui Leiter.

Hoțul înaintă, mascând cu silueta sa solidă locul în care poposise mai devreme.

— Isuse, gemu Bond. Trebuie să mă așez, piciorul meu nu mai rezistă.

Hoțul se oprise la un metru de el.

— Va rezista îndeajuns cât să-mi răspunzi la câteva întrebări, englezule, rânji el, dezvelindu-și dantura îngălbenită de tutun. Curând, vei sta întins pentru vecie.

Hoțul îl măsură din cap până-n picioare. Bond se prefăcu a fi gata să cadă. În spatele chipului ce mima înfrângerea, mintea îi lucra cu repeziciune, măsurând distanțe.

— Ticălos obraznic…, începu Hoțul.

În clipa aceea, Bond aruncă moneda ascunsă în pumnul stâng. Bănuțul izbi betonul cu un clinchet și porni de-a dura.

În fracțiunea de secundă în care Hoțul își plecă privirea, surprins, piciorul încălțat în pantoful cu vârful întărit al lui Bond zvâcni și aproape că-i zbură arma din mână adversarului său. În aceeași clipă, Hoțul apăsă pe trăgaci, dar glonțul se pierdu, inofensiv, undeva sus, în acoperișul de sticlă. Bond se aruncă înainte, țintind cu capul burta celuilalt.

Mâinile lui izbiră ceva moale, provocând un urlet agonic. Durerea din mâna stângă a lui Bond deveni insuportabilă, iar acesteia i se adăugă izbitura dată cu patul armei pe care o încasă în șira spinării. Icni, dar ignoră durerea și lovi din nou, cu pumnii strânși și cu capul plecat, dezechilibrându-l pe Hoț și determinându-l să dea înapoi. Simțindu-i dezechilibrul, Bond se îndreptă și lovi iar cu redutabilul vârf al pantofului, în genunchiul Hoțului. Acesta urlă și scăpă din mână pușca, încercând să se întoarcă și să o ia la fugă. Pumnul lui Bond îl prinse din zbor, aruncându-l încă un metru mai încolo.

Hoțul se prăbuși în centrul culoarului, chiar lângă zăvorul pe care îl deschisese ceva mai devreme. Când atinse pământul, o secțiune a podelei pivotă, făcând loc unei trape largi.

Simțind că solul cedează sub greutatea sa, Hoțul scoase un țipăt ascuțit, dând din mâini și încercând să se agațe de ceva. Reuși să se prindă de muchia trapei, dar trupul îi dispăru dincolo de aceasta. Panoul de beton dislocat, având latura de doi metri, se roti și rămase suspendat în pivotul central, dezvăluind de ambele părți, câte un abis dreptunghiular întunecat.

Gâfâind, Bond se apropie de muchia din dreapta a hăului și privi în jos.

Spânzurat în mâini, cu chipul schimonosit de groază, cu ochii holbați și gura căscată într-un urlet, Hoțul îl privea.

Dedesubt, Bond nu reuși să distingă nimic în bezna adâncă, dar auzi clipocitul apei ce scălda fundațiile clădirii și zări o urmă vagă de luminescență în partea dinspre mare. Deduse că acolo se afla o poartă de comunicare cu marea, închisă cu gratii ori cu plasă de sârmă.

Urletul Hoțului se preschimbă într-un scâncet abia audibil. Trezit de lumină, un monstru marin prinse a se agita sub el. Judecând după reacțiile rapide ale acestuia, Bond deduse că era vorba de un rechin-ciocan sau un rechin-tigru.

— Scoate-mă de-aici, amice. Te implor, trage-mă! Nu știu cât am să mai rezist. Îți spun tot ce vrei să știi.

Glasul Hoțului nu mai era decât o șoaptă răgușită.

— Ce s-a întâmplat cu Solitaire? întrebă Bond, privind țintă în ochii înnebuniți de spaimă.

— Șeful cel mare mi-a ordonat să organizez răpirea ei. Mi-a cerut să contactez doi indivizi, Măcelarul și Viețașul, într-un bar aflat în spatele complexului „Oasis”. N-a pățit nimic, crede-mă! Te rog, scoate-mă de-aici!

— Dar Leiter, americanul?

Chipul schimonosit se strâmbă și mai urât, implorându-l.

— A fost vina lui. M-a sunat azi-dimineață, devreme. Mi-a spus că depozitul a luat foc. Trecuse cu mașina și văzuse incendiul. M-a luat ca din oală și m-a adus aici. Voia să cerceteze locurile. A căzut prin trapa deschisă. A fost un accident. Îți jur, a fost numai vina lui. Am reușit să-l scoatem înainte de-a fi ucis. Are să-și revină, ai să vezi...

Bond privi în jos, la degetele ale căror burice se albiseră, agățându-se cu disperare de muchia ascuțită de beton. Știa că Hoțul mințea, că el fusese cel care trăsese zăvorul trapei și-l împinsese pe Leiter înăuntru. I se păru că aude râsul triumfător al ticălosului răsunând în vasta încăpere cu pereți de metal, atunci când trapa se deschisese. Văzu cu ochii minții rânjetul ce se zugrăvise pe chipul Hoțului, în vreme ce scria biletul și-l îndesa în gura prietenului său, printre bandaje, după ce îi pescuiseră trupul sfâșiat din gura rechinului.

Un acces de furie oarbă îl năpădi pe Bond. Izbi cu sete, de două ori.

Din adânc răsună un țipăt scurt. Se auzi un plescăit, apoi apele de dedesubt începură să fiarbă.

Bond făcu un pas lateral și apăsă pe marginea panoului de beton. Acesta pivotă ușor, în lăcașurile bine unse. Chiar înainte ca muchia trapei să se închidă asupra beznei din adânc, Bond auzi un muget surd, scos parcă de un porc uriaș ce scormonește în noroi. Era sunetul ce-l vestea că rechinul uriaș își deschisese fălcile, pufnind pe nările ieșite la suprafața apei, închizându-le apoi asupra cadavrului care plutea. Se înfioră și izbi cu piciorul în zăvor, închizându-l.

Bond se aplecă și culese de pe podea moneda de aur și revolverul. Se îndreptă apoi spre intrarea principală. Ajuns în

prag, se întoarse, studiind sfărâmăturile ce acopereau câmpul de bătălie.

Ajunse la concluzia că nimic nu putea să dea de înțeles că secretul comorii fusese descoperit. Acvariul peștelui-scorpion ucis de Bond fusese făcut țăndări de o împușcătură. Atunci când, în zori, acoliții Hoțului urmau să descopere dezastrul, nu aveau să se mire găsind peștele mort din acvariu. Vor culege rămășițele Hoțului din bazinul rechinului și îi vor raporta lui Mr. Big că șeful lor fusese ucis, după un schimb de focuri care pricinuise pagube în valoare de atâtea și atâtea mii de dolari. Stricăciunile vor fi reparate înainte de sosirea iahtului *Secator* cu un nou transport. Aveau să descopere gloanțele trase de Bond și, nu peste mult timp vor deduce identitatea celui care provocase dezastrul.

Bond își alungă gândurile negre provocate de oroarea de sub pardoseala depozitului. Stinse luminile și părăsi clădirea, pe ușa din față.

Plătise o parte din ceea ce datora, în numele lui Solitaire și al lui Leiter.

• Capitolul 16: VERSIUNEA JAMAICA

Era ora două noaptea. Bond demară din locul ferit de pe chei unde își parcase mașina și înaintă spre centrul orașului pe Strada 4, cea care ducea spre Tampa.

Hoinări de-a lungul șoselei de beton cu patru benzi, prin labirintul nesfârșit de moteluri, parcări pentru rulote și magazine ce ofereau mobilier pentru plajă, scoici sau pitici de ipsos.

Opri în dreptul unui bar numit „Vânturile Golfului” și comandă un whisky dublu cu gheață. Până să fie servit, se duse la toaletă ca să se spele. Bandajul de pe mâna stângă îi era murdar de noroi, iar durerea acută pulsa chinuitoare, trimițându-i săgeți de foc până în creier. Atela se frânsese atunci când îl lovise pe Hoț în stomac. Nu era însă nimic de făcut, în această privință. Se privi în oglindă. Ochii îi erau injectați, din cauza tensiunii nervoase și a nesomnului. Se întoarse la bar, sorbi whisky-ul și mai comandă încă unul. Barmanul părea a fi un student care alesese să-și petreacă vacanța câștigând niște bani. Avea chef de vorbă, dar Bond nu se simțea în stare să susțină o conversație. Zăbovi îndelung, contemplându-și paharul, cu gândul la Leiter și la Hoț, având impresia că auzea mereu mugetul înfiorător al rechinului flămând și plescăitul fălcilor închizându-se asupra prăzii.

Plăti și ieși. Traversă podul Gandy, iar briza răcoroasă a Golfului îi biciui fața. La capătul podului, coti la stânga, spre aeroport și parcă în dreptul celui dintâi motel la a cărui recepție văzu lumină.

Proprietarii, un cuplu între două vârste, ascultau muzică la un post de radio cubanez, delectându-se cu o sticlă de secărică. Bond născoci o poveste despre o explozie a unui pneu, pe drumul dintre Sarasota și Silver Springs. Cei doi nu păreau însă interesați de explicațiile lui. Se bucurau, pur și simplu, să-l ușureze de zece dolari. Proprietarul îl conduse în dreptul cabanei cu numărul 5, îi deschise ușa și aprinse lumina. Camera conținea un pat dublu, două scaune și un scrin, precum și o cabină de duș. Culorile dominante erau albul și albastrul. Părea a fi curățenie, așa încât Bond își așează bagajul pe podea,

mulțumi proprietarului și-i ură noapte bună. După plecarea acestuia, se dezbrăcă, aruncându-și hainele pe un scaun. Făcu un duș, se spălă pe dinți și își clăti gura cu o soluție dezinfectantă.

Urcă în pat și căzu pe dată într-un somn adânc, fără vise. Era pentru întâia oară, de la sosirea sa în America, când nu-și făcea griji în privința a ceea ce urma să se întâmple a doua zi.

Se trezi pe la amiază, se îmbrăcă și traversă șoseaua spre cafeneaua de vizavi, unde un bucătar priceput îi pregăti un sandviș triplu și o cafea tare. Se întoarse apoi în camera sa și așternu pe hârtie un raport detaliat către agenția FBI din Tampa. Omise însă orice referire la aurul din acvariile cu pești otrăvitori, de teamă ca nu cumva Mr. Big să prindă de veste și să-și sisteze operațiunile din Jamaica. Natura acestora se cerea a fi descoperită. Bond era conștient că stricăciunile pe care reușise să le provoace în mecanismul bine pus la punct al laturii americane a activității lui Mr. Big nu ușura cu nimic povara misiunii sale: descoperirea sursei de aur, confiscarea acestuia și, dacă era posibil, distrugerea lui Mr. Big.

Conduse spre aeroport și sosi aici cu numai câteva minute înainte de decolarea uriașei păsări de argint cu patru motoare. Lăsă mașina lui Leiter în parcare, așa cum, în scrisoarea adresată FBI-ului, anunțase că avea de gând să facă. Realiză că n-ar fi fost nevoie să menționeze acest amănunt, zărind un individ îmbrăcat într-un impermeabil inutil ce se învârtea în jurul magazinului de suveniruri, fără să cumpere nimic. Impermeabilele purtate pe orice vreme păreau a fi însemnul distinctiv al agenților FBI. Doreau să se convingă că Bond avea să plece într-adevăr cu acel avion. Cu siguranță, se simțeau teribil de ușurați văzându-l la aeroport. Pretutindeni pe unde trecuse în America, în urma lui rămăseseră cadavre. Înainte de a urca în avion, telefonă la spitalul din St. Petersburg. Mai bine n-ar fi făcut-o: Leiter nu își recăpătase cunoștința și nu se știa dacă avea să-și mai revină vreodată. Cei de la spital îi promiseră că-l anunță în momentul în care aveau să știe ceva concret.

Era cinci după-amiaza, atunci când avionul parcurse o buclă largă pe deasupra orașului Tampa și purcese spre Est. Soarele cobora spre linia orizontului. Un avion cu reacție venind dinspre Pensacola cobora spre aeroport, lăsând în urmă patru dâre de vapori ce rămaseră atârnate în atmosfera calmă. Curând, din el

aveau să coboare turmele de moșnegi purtând cămăși cu mâneci scurte. Bond se simți reconfortat la gândul că lasă în urmă cumplitul tărâm Eldollarado, îndreptându-se spre plajele năpădite de verdeață ale Jamaicăi.

Avionul trecu în zbor peste mlaștinile și junglele Floridei, lipsite de orice semn al activității umane. Luminile verzi și roșii ale avionului clipeau des, în întunericul ce cobora cu repeziciune. Curând, ajunseră deasupra orașului Miami. Contemplă uriașele dane ale companiei Eastern Seaboard și arterele scăldate în lumina de neon. Autostrada Numărul 1 se zărea ca o panglică de lumină aurie, având de-o parte și de cealaltă nenumărate moteluri, benzinării și prăvălii cu mărunțișuri, prelungindu-se, cale de vreo cinci sute de kilometri, spre Palm Beach, Daytona și Jacksonville. Bond își aminti de micul dejun luat în Jacksonville, cu mai puțin de trei zile în urmă, și de toate câte se întâmplaseră de atunci. Curând, după o scurtă escală la Nassau, aveau să survoleze Cuba, trecând poate și pe deasupra ascunzătorii în care Mr. Big o târâse pe Solitaire. Poate că ea va auzi zgomotul motoarelor avionului, iar instinctele ei extraordinare o vor face să ridice privirea, simțindu-l, pentru câteva clipe, mai aproape.

Bond se întrebă dacă aveau să se mai întâlnească vreodată, pentru a duce la bun sfârșit ceea ce începuseră. Orice s-ar fi întâmplat, întâlnirea lor avea să fie însă mai târziu, după îndeplinirea misiunii, ca o răsplată la capătul periculoasei călătorii ce începuse în urmă cu trei săptămâni, în cețurile Londrei.

După ce bău un cocktail și cină, aterizară la Nassau și petrecură o jumătate de oră pe cea mai bogată insulă din lume, acel petic de pământ nisipos unde o mie de milioane de lire sterline sunt puse în joc în partidele de canastă, iar bungalow-rile înconjurate de crângulețe de pini și casoari își schimbă proprietarii contra a câte cincizeci de mii de lire.

Lăsară în urmă insula de platină și, curând, trecură pe deasupra clipirilor de lumină perlată ale Havanei, a căror modestie pastelată contrastează atât de mult cu strălucirea stridentă și pestriță a orașelor americane, noaptea.

Abia părăsiseră coastele Cubei când, în vreme ce zburau la cinci mii de metri înălțime, întâlniră una dintre acele furtuni tropicale violente ce preschimbă o călătorie confortabilă într-un

coșmar petrecut pe un montagne-russe. Aeronava se cutremură și se cufundă ca într-un abis într-un gol de aer. Carcasa de aluminiu era azvârlită de colo-colo, scrâșnind din nituri, prăbușindu-se în vid sau străpungând ziduri de aer ce păreau a căpăta consistența granitului. Dinspre oficiu se auzi zornăit de veselă și stropi grei de ploaie izbiră hublourile.

Bond își încleștă mâinile pe brațele fotoliului, strângând atât de tare, încât reuși să trezească din nou durerea din brațul stâng. Înjură în gând.

Aruncă o privire spre standul cu reviste oferite spre lectură pasagerilor și gândi: acestea nu-mi vor fi de niciun folos atunci când avionul se va desface în bucăți, la cinci mii de metri înălțime, așa cum nici lama de bărbierit gratuită, apa de colonie de la toaletă sau porțiile dichisite servite de stewardesele drăguțe nu vor izbuti să mă ajute. Cu atât mai puțin centura de siguranță, vestele de salvare, țignalul de semnalizare sau lanternele roșii...

Nu, atunci când tensiunile la care este supus metalul sunt prea mari, atunci când mecanicul de la sol însărcinat cu întreținerea echipamentelor, fie el din Londra, Idlewild, Gander ori Montreal, e cu gândurile aiurea căci îl înșală nevasta, atunci când se întâmplă un asemenea lucru, aparent banal, încăperea elegantă dotată cu elice se preschimbă într-un sicriu ce se prăvale din ceruri, în mare ori peste stânci, mai greu decât aerul, supus greșelii, pradă deșertăciunii. Iar cei patruzeci de pasageri, ei înșiși cu puțin mai grei decât aerul, supuși greșelii, asemeni avionului, pradă deșertăciunii, cad o dată cu pasărea de metal, cufundându-se în mare, plescăind, ori strivindu-se de stânci, cu o bufnitură sinistră. Dar moartea îi pândește oricum, în orice clipă, așa că, la ce bun să-ți faci atâtea griji? Destinul îți este pecetluit de degetele neatente ale mecanicului de la sol din Nassau, așa cum, conducându-ți liniștit mașina spre casă, ești legat întru destin de omulețul neghiob ce confundă roșul semaforului cu verdele și se repede în tine, spre a te întâlni pentru prima și ultima oară. Nu e vina ta și nu te poți împotrivi. Începi să mori încă din clipa în care te naști. Viața îți este dăruită o dată cu certitudinea morții. Așadar, nu-ți pierde cumpătul! Aprinde-ți o țigară și, trăgând cu sete fumul în plămâni, fii recunoscător că încă mai ești în viață. Stelele destinului tău ți-au îngăduit deja să parcurgi o cale îndeajuns de

lungă, din momentul în care, părăsind căldura pântecelui mamei tale, ai tras pentru întâia oară în piept aerul rece al lumii acesteia. Poate că se vor îndura de tine și-ți vor permite să ajungi cu bine în Jamaica, în seara asta. Nu auzi glasurile pline de voie bună din turnul de control, ce-au repetat toată ziua îndemnuri precum: „Aterizare permisă, BOAC!”, „Culoar liber, Panam!”, „Liber la aterizare, KLM!”? Nu auzi cum te cheamă și pe tine la sol: „Aterizare permisă, Transcarib! Aterizare permisă, Transcarib!”? Nu-ți pierde încrederea în stelele sorții tale! Amintește-ți de clipele fierbinți ale nopții trecute, când ai înfruntat moartea scuipată de țeava pușții Hoțului! Ești viu și-acum, nu-i așa? Ei vezi, am și ajuns! Amintește-ți mereu că dacă știi să mânuiești o pușcă nu înseamnă neapărat că ești cu adevărat puternic. Și nu uita! Această aterizare reușită pe Aeroportul Pallisadoes ți-a fost dăruită de stelele tale norocoase. Lor să le mulțumești!

Bond își desprinse centura de siguranță și-și șterse sudoarea de pe frunte.

La naiba cu toate astea! gândi el, coborând scara avionului.

Strangways, agentul-șef al Serviciului Secret responsabil cu activitățile din zona Caraibilor, îl aștepta la intrarea în clădirea aeroportului și îi facilită trecerea de controalele serviciilor vamale, al Imigrației și de controlul financiar obligatoriu.

Era aproape unsprezece seara, o seară liniștită și fierbinte. Din crângurile de cactuși cu siluete falice de pe ambele părți ale șoselei răsuna țârâitul greierilor. Bond se lăsă invadat de sunetul și aromele tropicelor, în vreme ce jeep-ul militar străbătea Kingston-ul, luând-o la deal, printre colinele luminate de lună ce preced pantele mai abrupte ale Munților Albaștri.

Abia dacă schimbară vreo câteva cuvinte, până în momentul în care ajunseră la vila elegantă și albă a lui Strangways, situată pe Junction Road, dincolo de colina Stony Hill.

Se instalară pe verandă, iar gazda îi oferi lui Bond un whisky cu gheață, în vreme ce îl punea în temă în privința detaliilor laturii jamaicane a cazului.

Strangways era un bărbat înalt și slab, la vreo treizeci și cinci de ani, plin de umor, fost locotenent-comandor în Secția Specială a Marinei Regale. Un ochi îi era acoperit de o banderolă neagră, iar chipul acvilin și expresia voluntară te duceau cu gândul la prova unui distrugător. Era bronzat și trăsăturile îi

erau puternic conturate, iar Bond simți din gesturile sale și din felul său de-a vorbi că era din soiul celor iuți la mânie. Era, în mod cert, eficient în acțiunile sale, poseda un simț al umorului deosebit de fin și nu părea deloc deranjat de faptul că un om trimis de la centru îi invada teritoriul. În mod sigur, conlucrarea cu el avea să fie fructuoasă.

Iată ce îi povesti Strangways:

Dintotdeauna, se zvonise că pe Insula Surprizei era ascunsă o comoară, iar ceea ce se cunoștea despre Morgan cel Sângeros părea a confirma acele zvonuri.

Micuța insulă era situată în centrul Golfului Rechinului, un mic port aflat la capătul lui Junction Road, șoseaua ce străbate Jamaica de-a curmezișul, de la Kingston și până pe coasta nordică.

Marele corsar își stabilise cartierul general acolo, pe Insula Surprizei. Locul îi convenea de minune, deoarece astfel întreaga Jamaică îl despărțea de Port Royal, reședința guvernatorului, lăsându-i posibilitatea de a veni și a pleca în voie, fără știrea nimănui. Guvernatorul însuși era mulțumit de această alegere. Coroana era dispusă să închidă ochii la pirateria pe care o practica Morgan, până în momentul când spaniolii urmau să fie izgoniți definitiv din Caraibe și Morgan avea să fie recompensat cu titlul de cavaler și cu funcția de guvernator al Jamaicăi. Până atunci însă, acțiunile sale trebuiau să fie dezaprobate, de ochii lumii, pentru a evita un război cu Spania în Europa.

Așadar, atâta timp cât norocul fusese de partea sa, Morgan utiliza Golful Rechinului drept port de bază. Construi trei conace pe o proprietate învecinată, pe care o botezase Llanrumney, după numele satului său natal din Țara Galilor. Cele trei conace erau numite, simplu „Casa lui Morgan”, „Casa Doctorului” și „Casa Doamnei”. Chiar și în prezent, printre ruinele lor erau descoperite monede sau bijuterii din aur.

Corăbiile lui Morgan aruncau întotdeauna ancora lângă Insula Surprizei, un pinten de coral și calcar ce răsare din apele Golfului Rechinului, în vârful său aflându-se un platou împădurit cu o suprafață de aproximativ un hectar.

Morgan a părăsit Jamaica pentru ultima oară în 1683, fiind arestat și judecat de consiliul Coroanei, pentru păgubirea acesteia. Comoara sa a rămas ascunsă undeva în Jamaica. Vestitul corsar a murit în mizerie, fără a fi dezvăluit secretul

ascunzătorii. Prada tăinuită fusese, cu siguranță, bogată, rod al nenumăratelor raiduri asupra insulei Hispaniola, al capturii unor nave-tezaur venind din La Plata, al jefuirii orașelor Panama și Maracaibo. Și totul dispăruse fără urmă.

Toată lumea presupunea că secretul zace undeva pe Insula Surprizei. Vreme de două sute de ani însă, toate scufundările și săpăturile căutătorilor de comori nu duseseră la niciun rezultat. Apoi, spuse Strangways, cu șase luni în urmă, două evenimente, aparent fără legătură, se produseseră într-un interval de numai câteva săptămâni. Un tânăr pescar din satul situat în Golful Rechinului dispăruse, și nu fusese găsit nici până în prezent. În al doilea rând, o organizație anonimă din New York cumpărase insula, în schimbul sumei de o mie de dolari, plătită actualului proprietar al domeniului Llanrumney, devenit între timp o fermă prosperă ce adăpostea o crescătorie de vite și o plantație de bananieri.

La câteva săptămâni de la încheierea tranzacției, un iaht numit *Secatur* ancoră în Golful Rechinului, chiar pe locul în care, cu aproape trei secole în urmă, obișnuia să ancoreze și flota lui Morgan. Echipajul iahtului era format numai din negri. Aceștia se apucară imediat de treabă și săpară în fațada stâncoasă a insulei o scară de acces. Pe platoul ce domina golful, ei înălțară o serie de barăci în stilul celor din partea locului.

Echipajul iahtului părea a fi aprovizionat cu toate cele necesare, deoarece singurele cumpărături pe care le făceau de la pescarii din golf erau apa și fructele proaspete.

Alcătuiau un grup tăcut și disciplinat, care nu se implica niciodată în scandaluri. Oficialităților vamale, pe care le contactară în Port Maria, le explicară că se aflau aici cu scopul de a prinde diverse specii de pești tropicali, îndeosebi din soiurile veninoase, și pentru a aduna scoici rare, în beneficiul companiei „Ourobouros Inc.” din St. Petersburg. Declarațiile lor fură confirmate la scurtă vreme după aceea, când, după ce lucrările de pe insulă fură încheiate, oamenii de pe *Secatur* începură să achiziționeze mărfurile respective de la pescarii din Port Maria, Golful Rechinului și Oracabesa.

Timp de o săptămână, pe insulă avură loc o serie de explozii, provocate, chipurile, pentru excavarea unui bazin adânc destinat depozitării peștilor prinși sau cumpărați, în așteptarea livrării.

Secatur începu să facă naveta între Jamaica și Golful Mexic, iar cei ce observaseră cu binoclul operațiunile de încărcare raportaseră că, într-adevăr, înaintea plecării, pe iaht erau aduse numeroase rezervoare portabile pentru transportul peștelui. De fiecare dată, după plecarea iahtului, pe insulă rămâneau vreo șase oameni. Bărcile care se apropiau prea mult de insulă erau trimise la plimbare de un individ care stătea de pază, la baza treptelor săpate în stânca falezei înalte. Omul își petrecea timpul pescuind, așezat la capătul unui mic debarcader. Iahtul ancora de fiecare dată în dreptul acestuia, la adăpost de vânturile dominante dinspre nord-est.

Nimeni nu reuși să capete permisiunea de a debarca pe insulă în timpul zilei. După două încercări soldate cu urmări tragice, tentativele nocturne fură, la rândul lor, abandonate.

Cea dintâi astfel de încercare fusese făcută de un pescar din partea locului, stârnit de zvonurile referitoare la comoara îngropată, pe care alibiul cu peștii exotici nu reușise să le risipească. Acesta pornise înot spre insulă într-o noapte fără lună. A doua zi, cadavrul său fusese aruncat de valuri pe țărm. Rechinii și baracudele nu mai lăsaseră mare lucru din el: doar trunchiul și resturile unui șold.

Cam la vremea când pescarul ar fi trebuit să ajungă pe insulă, somnul locuitorilor satului din golf fusese întrerupt de un zgomot asurzitor, un oribil bubuit de tobe. Părea a veni dinlăuntrul Insulei Surprizei. Cu toții identificară ritmurile drept cele care însoțeau ceremoniile adepților cultului voodoo. Bubuitul tobelor începu cu un ritm lent, urmat de un crescendo tunător, care se stinse după vreo cinci minute.

Din clipa aceea, insula deveni tabu, sau *obeah,* cum spun băștinașii din Jamaica, și chiar pe timp de zi, bărcile începură să o ocolească, păstrând o anume distanță respectuoasă.

Tot de atunci, aceste evenimente atraseră atenția lui Strangways, care întocmi un raport și îl trimise la Londra. Începând din 1950, Jamaica devenise o țintă strategică importantă, o dată cu înființarea de către Trustul Metalurgic Reynolds și Corporația Kaiser a unui combinat de extracție și prelucrare primară a zăcămintelor de bauxită recent descoperite. Ipoteza avansată de Strangways în raportul său inițial se referea la posibilitatea ca activitățile de pe Insula Surprizei să fie de fapt camuflajul necesar edificării unei baze

pentru micro-submarine în cazul unui război, cu atât mai mult cu cât Golful Rechinului se afla în drumul urmat de navele Trustului Reynolds către noul port destinat încărcării bauxitei, ce fusese construit la Ocho Rios, la câțiva kilometri distanță, pe coastă.

Londra confruntă raportul primit cu datele furnizate de omologii de la Washington. Astfel, ieși la iveală faptul că organizația newyorkeză care cumpărase insula era, în realitate, controlată integral de către Mr. Big.

Toate acestea se întâmplaseră în urmă cu trei luni. Lui Strangways i se ordonase să pătrundă pe insulă, cu orice preț, și să afle ce se petrecea, de fapt, acolo. Agentul-șef puse la cale o operațiune așa cum scrie la carte. Închiriase o proprietate numită Beau Desert, pe țărmul stâng al Golfului Rechinului. Se aflau aici ruinele conacului uneia dintre marile familii care stăpâniseră Jamaica la începutul veacului nouăsprezece, dar și o vilă modernă, amplasată chiar în dreptul locului de ancorare al iahtului *Secatur,* lângă Insula Surprizei.

Angajase doi scafandri iscusiți de la baza Marinei din Bermude și organizase supravegherea permanentă, prin binoclu, a insulei. Supraveghetorii nu reușiră să depisteze nimic dubios, astfel încât, într-o noapte calmă, fără lună, îi trimise pe cei doi scafandri, cu misiunea de a cerceta împrejurimile subacvatice ale insulei.

Strangways descrise groaza care îl cuprinsese atunci când, la o oră după ce scafandrii porniseră în traversarea celor o sută de metri care îi despărțeau de insulă, teribilul bubuit de tobe răsună din nou, de dincolo de faleză.

Cei doi nu se întoarseră în noaptea aceea.

A doua zi, cadavrele lor fură aruncate de valuri în diferite locuri ale golfului. Sau, mai exact, ceea ce rechinii și baracudele mai lăsaseră din ele...

În acest punct al istorisirii lui Strangways, Bond îl întrerupse:

— Stai puțin! Ce-i povestea asta cu rechinii și baracudele? Din câte știu, în această regiune, aceștia n-au dat niciodată semnele unei agresivități deosebite. De altfel, nici nu se prea găsesc în apele Jamaicăi și, oricum, nu obișnuiesc să se hrănească noaptea. Și apoi, credeam că nu atacă omul decât atunci când acesta sângerează în apă. Eventual, se reped la câte un picior

de alb, din curiozitate. S-a mai întâmplat așa ceva, prin părțile acestea?

— N-au mai existat cazuri, din 1942, când o fată a fost atacată în rada portului Kingston, răspunse Strangways. Stătea pe marginea unei bărci cu motor, jucându-se cu picioarele în apă. Picioarele ei albe li s-au părut, se pare, foarte apetisante. Viteza bărcii nu era prea mare, așa că... Nu ești singurul care mi-a atras atenția în această privință. Oamenii mei erau înarmați cu harpoane și pumnale. Credeam că am făcut tot ce se putea pentru a-i proteja. Oribilă treabă! Cred că-ți dai seama cum m-am simțit... De-atunci, n-am mai întreprins nimic concret, cu excepția demersurilor legale pentru a căpăta acces pe insulă, prin mijlocirea Biroului Colonial și a celor de la Washington. Vezi tu, insula aparține de-acum unui cetățean american. Dar aprobările sunt greu de obținut, întreaga afacere se mișcă într-un ritm incredibil de lent, cu atât mai mult cu cât împotriva acestor oameni nu există nicio dovadă a comiterii vreunei ilegalități. Se pare că au prieteni sus-puși pe la Washington, și niște avocați foarte buni, experți în legislația internațională. Practic, ne-am împotmolit. Cei de la Londra mi-au ordonat să las totul baltă, până la sosirea ta.

Strangways sorbi o înghițitură de whisky, apoi îl privi pe Bond, așteptând reacția acestuia.

— Ce se mai știe despre *Secatur*? întrebă Bond.

— E tot în Cuba. Conform celor de la CIA, ar urma să ridice ancora peste aproximativ o săptămână.

— Câte călătorii a întreprins până acum?

— Vreo douăzeci.

Bond înmulți o sută cincizeci de mii de dolari cu douăzeci. Dacă estimările sale erau corecte, se pare că Mr. Big transportase până în prezent de pe insulă aur în valoare de un milion de lire sterline.

— Mi-am permis să fac câteva aranjamente preliminare în ceea ce te privește, urmă Strangways. Vei avea la dispoziție vila de la Beau Desert. Ți-am făcut rost și de o mașină, un coupé Talbot Sunbeam, cu pneuri nou-nouțe, o mașină rapidă, tocmai potrivită pentru drumurile de pe aici. Un tip de treabă, originar din Insulele Cayman, pe nume Quarrel, îți va servi drept factotum. E grozav de simpatic și plin de haz. În sfârșit, am închiriat pentru tine vila companiei West Indian Citrus de la

Manatee Bay, la celălalt capăt al insulei. Acolo vei putea să te odihnești și să te antrenezi în următoarea săptămână, până la sosirea iahtului *Secatur.* Va trebui să fii în formă atunci când vei încerca să pătrunzi pe Insula Surprizei. Cred sincer că aceasta e singura soluție. Mai ai nevoie de altceva? Bineînțeles, voi fi și eu pe-aici, așa că vom mai avea prilejul să discutăm. Sunt însă nevoit să rămân la Kingston, pentru a-i ține la curent pe cei de la Londra și Washington. Vor vrea să afle imediat tot ce întreprindem. Așadar, de ce anume crezi că vei mai avea nevoie?

Bond apucase să reflecteze.

— Mda… Am să te rog să transmiți celor de la Londra să împrumute de la Amiralitate un costum de scafandru autonom, cu rezervele de aer comprimat aferente, cât mai multe, dacă va fi posibil! O pereche de pușți subacvatice cu harpoane. Cele franțuzești, marca „Champion”, sunt cele mai bune. O lanternă care să funcționeze și sub apă, un pumnal de comando. Aș vrea să-mi faci rost, de la Muzeul de Istorie Naturală, de tot ce au ei mai eficient în materie de otrăvuri pentru baracude și rechini. N-ar strica niște substanțe de tipul celor folosite de americani, în Pacific, pentru a ține la distanță rechinii. Comandă toate astea, și spune-le celor de la Londra să le trimită cu un zbor direct al BOAC.

Bond făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ah, era să uit! Vreau și o chestie din cele folosite de sabotorii noștri împotriva navelor inamice, în timpul războiului. O mină magnetică, prevăzută cu încărcătura explozivă adecvată.

• Capitolul 17: VÂNTUL CIOCLULUI

Papaya cu o felie de lămâie verde, o farfurie plină cu banane roșii, mere purpurii și mandarine, o omletă cu șuncă, cafea Blue Mountain – cea mai bună din lume, marmeladă jamaicană, aproape neagră, și jeleu de guave.

Îmbrăcat numai în șort și în sandale, Bond își lua micul dejun, așezat pe verandă și privind panorama scăldată în soare a Kingston-ului. Se gândea că avusese un noroc fantastic și mulțumea providenței pentru acest moment superb ce compensa din plin întunericul și primejdiile caracteristice profesiunii sale.

Bond cunoștea bine Jamaica. Petrecuse aici o bună bucată de vreme, imediat după război, atunci când comuniștii ce-și aveau cartierul general în Cuba încercaseră să se infiltreze în sindicatele muncitorilor jamaicani. Fusese o misiune confuză și deloc ușoară. În decursul timpului petrecut aici, se îndrăgostise de uriașa insulă plină de verdeață și de localnicii prietenoși și plini de voie bună. Se bucura că i se oferise prilejul să se întoarcă, dar era încântat în mod deosebit de faptul că avea la dispoziție o săptămână întreagă pentru a-și mai trage răsuflarea, înainte de a se înhăma din nou la treabă.

După micul dejun, Strangways își făcu apariția pe verandă, însoțit de un bărbat înalt cu pielea măslinie, îmbrăcat într-o cămașă de un albastru spălăcit și o pereche de pantaloni uzați, închiși la culoare.

Era Quarrel, caymanezul, iar lui Bond, omul îi plăcu imediat. În vinele lui curgea sângele soldaților lui Cromwell și al corsarilor, chipul lui avea trăsături puternice, iar gura îi trăda severitatea. Avea ochi cenușii. Doar nasul teșit și culoarea mai deschisă a podului palmelor îi trădau originea negroidă.

Bond îi strânse mâna.

— Bună dimineața, căpitane, îl salută Quarrel.

Venit din partea unui om aparținând rasei celor mai iscusiți navigatori din lumea întreagă, acest apelativ echivala cu cel mai înalt titlu cunoscut. Glasul său nu conținea însă nici umilință, nici dorința de a plăcea cu orice preț. Vorbea pe șleau, fără să se

ascundă, așa cum un membru al echipajului se adresează căpitanului său.

Acele prime schimburi de replici aveau să definească relația lor ulterioară. O relație asemănătoare celei dintre un nobil scoțian și căpetenia călăuzelor sale, în care autoritatea nu era nevoie să fie rostită și nu încăpea loc pentru lingușeli.

După o trecere în revistă a planurilor, Bond urcă la volanul mașinuței pe care Quarrel o adusese de la Kingston. Porniră înainte pe Junction Road, lăsându-l pe Strangways ocupat cu rezolvarea cererilor lui Bond.

Plecaseră în jurul orei nouă, iar aerul era încă destul de rece atunci când traversară munții ce străbat insula precum spinarea unui crocodil. Șoseaua șerpuia în jos, spre câmpia centrală, în mijlocul unuia dintre cele mai frumoase peisaje din lume, acela al vegetației tropicale ce se transformă o dată cu altitudinea. Flancurile înverzite ale colinelor, acoperite cu penajul crud al bambusului, erau presărate cu pete de un verde mai închis, coroanele arborilor de pâine. Din loc în loc Flăcările Pădurii explodau în extraordinare focuri bengale. Peisajul se modifica, pe măsură ce coborau, pădurile fiind acum alcătuite din esențe precum mahonul, abanosul și balsa. În sfârșit, odată ajunși în câmpia Vale Agualta, se treziră înconjurați de valurile verzi ale trestiei de zahăr și de plantații nesfârșite de bananieri. În depărtare, spre coasta nordică, frunzele palmierilor reflectau razele soarelui, precum tot atâtea explozii de șrapnele.

Quarrel era un tovarăș de drum nemaipomenit și un ghid experimentat. În vreme ce traversau faimoasa grădină de palmieri de la Castleton, îi vorbi lui Bond despre păianjenii tropicali, îi istorisi povestea unei lupte dintre un centiped și un scorpion, la care îi fusese dat să fie martor, îi explică diferențele dintre masculii și femelele diferitelor specii de păsări. Îi descrise apoi efectele plantelor otrăvitoare din pădurea tropicală și lăudă virtuțile curative ale unor ierburi de leac, preciză lungimea limbii păsărilor colibri și îl uimi, informându-l despre felul în care crocodilii își poartă puii în gură, întinși unii peste alții, precum sardelele într-o cutie de conserve.

Descrierile sale erau precise, dar fără a se folosi de un limbaj savant. Utiliza argoul jamaican, în care plantele „se târăsc” ori „scheaună” în vânt, moliile sunt numite „lilieci” iar „a iubi” se folosește în loc de „a plăcea”. Din când în când, își întrerupea

expunerile pentru a face semne cu mâna trecătorilor, care îi răspundeau cu gesturi largi și îl strigau pe nume.

Depășiră un autobuz ticsit, pe al cărui parbriz scria cu litere mari „ROMANȚA”, iar șoferul îi salută, claxonându-i vesel.

— Cunoști o grămadă de oameni pe-aici, remarcă Bond.

— Am supravegheat „Surpriza” vreme de trei luni, timp în care am străbătut drumul ăsta de două ori pe săptămână, căpitane. Cu timpul, jamaicanii ajung să te cunoască. Au ochi buni, asta e!

Pe la zece și jumătate, trecuseră deja de Port Maria și apucară pe micul drum de țară ce ducea în Golful Rechinului. De după o cotitură, golful li se arătă în toată splendoarea sa. Bond opri și amândoi coborâră din mașină.

Golful avea forma unei semiluni, cu un diametru de mai puțin de un kilometru și jumătate. Suprafața sa de un albastru-intens era încrețită de o briză ușoară ce bătea dinspre nord-est, o răbufnire târzie a Vânturilor Negoțului ce se nasc la opt sute de mile distanță, în Golful Mexic, începându-și lunga călătorie în jurul lumii.

La un kilometru și jumătate de locul în care se aflau, linia albă a brizanților marca localizarea recifului care închidea golful, lăsând doar o portiță îngustă de ape liniștite ce îngăduia trecerea vaselor. În centrul semilunii, Insula Surprizei se înălța falnic la treizeci de metri deasupra apei. Un guler de spumă albă îi lingea latura estică, în vreme ce, la adăpostul ei, apele erau liniștite.

Era aproape rotundă, asemeni unui tort cenușiu cu cremă verde, așezat pe o farfurie de porțelan albastru. Poposiseră la vreo treizeci de metri deasupra micuței aglomerări de colibe ale pescarilor, adăpostite îndărătul unei liziere de palmieri. Se aflau cam la nivelul platoului acoperit de verdeață al insulei aflate la vreo opt sute de metri distanță. Quarrel îi arătă acoperișurile plate ale barăcilor pitite într-un crâng, către centrul insulei. Bond cercetă panorama prin binoclul oferit de Quarrel, dar nu zări niciun semn al vreunei activități, cu excepția unui firicel de fum dus de briză.

Jos, apa golfului căpăta o nuanță verzuie în contact cu nisipul alb al plajei. Pe măsură ce se adâncea, devenea tot mai albastră. Un semicerc brun-roșcat vădea amplasarea recifului din interiorul golfului. Dincolo de acesta, apa era din nou

albastru-închis, având ici și colo pete azurii ori ultramarine. Quarrel îi spuse că, la locul de ancorare al iahtului, adâncimea apei atingea zece metri.

În partea stângă a golfului, pe la jumătatea distanței ce îi despărțea de îngemănarea acestuia cu marea, într-un pâlc de arbori ce străjuiau o plajă îngustă, cu nisip alb, se afla viitoarea bază a operațiunilor, Beau Desert. Quarrel îi descrise în amănunt împrejurimile domeniului, iar Bond petrecu zece minute studiind atent fâșia de mare lată de trei sute de metri care despărțea domeniul de locul obișnuit de ancorare al iahtului, la poalele insulei.

În total, Bond își petrecu o oră studiind terenul. Apoi, fără să mai coboare în sat ori la vila de la Beau Desert, făcură cale întoarsă către șoseaua principală care ducea pe coastă.

Străbătură micul port rezervat comerțului cu banane de la Oracabessa și ocoliră Ocho Rios și uriașa uzină de prelucrare a bauxitei ce fusese recent dată în exploatare. Își văzură de drum către țărmul nordic, spre Montego Bay, cale de două ore. Era luna februarie și sezonul era în toi. Satul și salba de hoteluri erau scăldate în ploaia de aur a celor patru luni în care localnicii și întreprinzătorii veniți de pretutindeni câștigau cât să-și ducă viața tot restul anului. Opriră la un restaurant situat de cealaltă parte a vastului golf și luară prânzul. Apoi își continuară drumul în toropeala fierbinte a după-amiezii, către extremitatea vestică a insulei, aflată la o distanță de alte două ore.

Aici, din pricina mlaștinilor de pe coastă, nimic nu se schimbase din ziua în care Columb alesese Manatee Bay drept loc de vremelnic popas. Pescarii jamaicani luaseră locul indienilor Arawak însă, în rest, timpul părea a se fi oprit.

Bond își spuse că avea, probabil, în față cea mai frumoasă plajă din câte îi fusese dat să vadă vreodată: cale de opt kilometri, nisipul alb se cufunda în spuma brizanților, iar palmierii se întindeau, într-o grațioasă dezordine, până la orizont. Dedesubtul acestora, bărcile pescarilor se odihneau printre cochiliile rozalii ale scoicilor uriașe. Colibele acoperite cu frunze de palmier fuseseră construite la umbră, în spațiul dintre plajă și marginea ținuturilor mlăștinoase.

Într-un colț al plajei, îndeajuns de departe de restul colibelor, în mijlocul unei peluze aspre cu iarbă de Bahamas, se afla casa ridicată pe stâlpi în care angajații companiei „West Indian

Citrus” își petreceau sfârșitul de săptămână. Fusese construită pe stâlpi pentru a fi ferită de termite și era blindată cu plasă de sârmă, împotriva țânțarilor și a muștelor de nisip. Bond părăsi drumul neasfaltat și parcă mașina sub casă. În vreme ce Quarrel pregătea cele două camere pe care le alesese, Bond își luă un prosop și se îndreptă spre mare, aflată la douăzeci de metri distanță, dincolo de liziera de palmieri.

Înotă vreme de o oră și se bălăci în apa călduță, gândindu-se la Insula Surprizei și la secretul acesteia, revăzând în memorie imaginea celor trei sute de metri ce o despărțeau de țărm, punându-și întrebări în privința rechinilor, baracudelor și a celorlalte pericole neștiute pe care marea, precum o bibliotecă plină de cărți într-o limbă necunoscută, le pregătește celor ce cutează să o înfrunte.

Întorcându-se la vilișoara de lemn, Bond fu înțepat, pentru întâia oară, de muștele de nisip. Văzând micile umflături ce-i apăruseră pe spinare, Quarrel chicoti. În curând, avea să aibă mâncărimi insuportabile.

— Nu poți face nimic pentru a le ține la distanță, căpitane, îi spuse Quarrel. În schimb, te pot scăpa de mâncărimi. Mai întâi însă, fă un duș, să dai jos sarea. Blestematele astea de muște înțeapă doar vreme de o oră, seara, dar le place să mănânce sărat.

Când Bond ieși de sub duș, Quarrel scoase la iveală o sticluță veche de tinctură și îi unse înțepăturile umflate cu un lichid maroniu ce mirosea a pucioasă.

— În Cayman, avem mai multe muște de nisip și mai mulți țânțari decât sunt oriunde altundeva în lume, dar nu ne pasă de ele, atâta vreme cât avem la noi alifia asta!

Cele zece minute ale amurgului tropical se scurseră cu rapida lor melancolie, apoi stelele și luna aflată în al treilea pătrar se aprinseră pe boltă, iar valurile se liniștiră, devenind o șoaptă. Era scurtul răgaz care însoțește schimbarea direcției vântului în Jamaica. Curând, foșnetul palmierilor se făcu din nou auzit.

Quarrel făcu un semn din cap, spre fereastră.

— E Vântul Cioclului.

— Cum i-ai zis? se miră Bond.

— Briza din și înspre larg, așa-i spun marinarii, răspunse Quarrel. Vântul Cioclului suflă aerul împuțit adunat pe insulă peste zi. Bate toată noaptea, de la șase la șase. Apoi, în fiecare

dimineață, Vântul Doctorului începe să bată dinspre mare, aducând aer proaspăt. Așa le spunem noi, în Jamaica.

Bond ridică privirea amuzată spre Bond.

— Se pare că matale și Vântul Cioclului aveți sarcini asemănătoare, căpitane, spuse el, mai în glumă, mai în serios.

Bond izbucni în râs.

— Noroc că mie nu mi se cere să respect un asemenea orar strict!

Afară, greierii și broaștele arboricole își începuseră concertele, iar fluturii de noapte prinseră a se izbi de plasa de sârmă, atrași de lumina celor două lămpi cu petrol ce atârnau de bârnele tavanului.

Din când în când, câte o pereche de pescari ori vreun grup de fete ce chicoteau întruna treceau prin dreptul ferestrei, îndreptându-se spre cârciumioara aflată la capătul golfului. Niciun localnic nu îndrăznea să se plimbe singur la vreme de noapte, de teama pricolicilor ce s-ar fi putut ascunde printre copaci, ori a balaurului rostogolitor, grețoasa bestie ce își atacă victimele rostogolindu-se, cu picioarele legate în lanțuri și scuipând foc pe nări. Aici, superstițiile erau la ele acasă.

În vreme ce Quarrel pregătea cina suculentă alcătuită din pește, ouă și legume care avea să devină meniul lor obișnuit, Bond se așeză într-un balansoar și începu să răsfoiască volumele împrumutate de Strangways de la Institutul Jamaican. Erau cărți despre mările tropicale și fauna lor, semnate de Beebe, Allyn și alții și interesantul volum al lui Cousteau și Hass despre vânătoarea submarină. Avea să parcurgă cei trei sute de metri care îl despărțeau de Insula Surprizei pe sub apă și era hotărât să facă totul ca la carte, fără a lăsa nimic la voia întâmplării. Ajunsese să cunoască stilul de lucru al lui Mr. Big, și era convins că Insula Surprizei avea să fie strălucit protejată. Precis nu cu arme de rând, puști sau explozibili. Mr. Big nu voia să aibă de-a face cu poliția. Trebuia să se ferească de brațul lung al legii. Bănuia că Mr. Big reușise, într-un fel sau altul, să aducă în slujba sa forțele mării. Iată de ce își concentra eforturile de documentare într-o direcție precisă: cazurile în care rechinii și baracudele, caracatițele sau pisicile de mare atacă omul.

Faptele expuse de naturaliști erau de natură a trezi fiori reci oricărui profan. Experiențele trăite de Cousteau în Mediterană și

de Hass în Marea Roșie și în Caraibe erau însă oarecum mai încurajatoare.

În noaptea aceea, visele lui Bond fură pline de întâlniri terifiante cu pisici de mare și caracatițe uriașe, rechini-ciocan și baracude cu dinți de ferăstrău. Se zvârcoli și gemu în somn, toată noaptea.

A doua zi dimineața, își începu antrenamentele, sub privirea critică și încurajatoare totodată a lui Quarrel. În fiecare dimineață, înota câte un kilometru și jumătate de-a lungul plajei și se întorcea la vilă alergând pe nisipul întărit, tocmai la timp pentru a lua micul dejun. În jur de ora nouă, urcau în barcă, și ridicau vela unică, triunghiulară. Vântul prielnic îi purta cu repeziciune peste ape, în lungul coastei, către Bloody Bay sau Orange Bay, unde nisipul plajei e întrerupt de faleze abrupte, iar reciful e foarte aproape de țărm.

Aici acostau, iar Quarrel scotea la iveală echipamentul: două măști de scafandru, câte o pereche de labe și o pușcă veche subacvatică, aruncătoare de harpoane. Porneau apoi în expediții de vânătoare ce ar fi lăsat pe oricine cu răsuflarea tăiată, simulând astfel condițiile pe care avea să le întâlnească în Golful Rechinului.

Vuiau în tăcere, la o distanță de câțiva metri unul de altul. Quarrel se mișca fără efort în acest element, în care se simțea aproape ca la el acasă.

Curând, Bond învăță și el să nu mai lupte cu marea, ci să se lase purtat de curenți și de vârtejuri, fără a li se opune, adaptând tacticile din judo la vânătoarea subacvatică.

În prima zi, se întoarse acasă plin de tăieturi, otrăvit de corali, și cu o duzină de țepi de la un arici de mare înfipți în spinare. Quarrel rânji și îi tratâ rănile cu tinctură de iod și alcool. Apoi, ca în fiecare seară, îi făcu lui Bond un masaj cu ulei de palmier, vreme de o jumătate de oră, vorbindu-i fără grabă despre peștii pe care îi întâlniseră în expediția din acea zi, explicându-i obiceiurile feluritelor specii de pești de pradă, descriindu-i modalitățile folosite de viețuitoarele acvatice pentru a se ascunde în fața dușmanilor, camuflându-se ori schimbându-și culoarea prin felurite modificări ale fluxului sanguin.

Quarrel îl lămuri că nu auzise niciodată ca vreun pește să fi atacat omul, decât atunci când era disperat, ori respectivul înotător sângera. Peștii din apele tropicale sunt rareori flămânzi

și își folosesc „armele” pentru apărare, nu pentru atac. Singurele excepții, recunoscu el, erau baracudele. „Sunt pești răi”, spuse el. Nu cunoșteau alt inamic decât boala, puteau atinge viteze de până la optzeci de kilometri pe oră, pe distanțe scurte și aveau dinții cei mai ascuțiți dintre toate viețuitoarele marine.

Într-o zi, reușiră să ucidă o baracudă de vreo cinci kilograme, care se tot învârtise în jurul lor, dispărând în răstimpuri în negura apelor și reapărând apoi, nemișcată, tăcută, deasupra lor, holbându-se cu ochii ei de tigru, de la o distanță atât de mică, încât îi vedeau branhiile pulsând și dinții strălucind feroce dintre fălcile deschise.

În cele din urmă, Quarrel luă pușca de la Bond și trimise spre ea un harpon, străpungându-i pântecele. Baracuda se repezi direct spre ei, cu fălcile căscate precum cele ale unui șarpe cu clopoței. Bond se feri și își azvârli cangea spre baracudă, în vreme ce aceasta se avânta spre tovarășul lui. Cangea își rată ținta, dar nimeri între fălcile peștelui. Fălcile apucară vârful oțelit al căngii, smulgând-o din mâinile lui Bond. Quarrel profită de scurtul răgaz pentru a spinteca peștele cu pumnalul, iar acesta parcă înnebuni, zvârcolindu-se prin apă cu harponul înfipt în burtă, într-un vârtej de măruntaie și sânge, strângând în dinți cangea. Quarrel fu pe punctul de a scăpa din mână firul, căci peștele încerca să fugă, cu pântecele sfâșiat de vârful harponului, dar în cele din urmă reuși să se cațăre pe un pinten al recifului și, ajutat de Bond, îl traseră la mal.

Când Quarrel îi tăie gâtul și îi desfăcu maxilarele încleștate, smulgând afară cangea, descoperiră urmele adânci, strălucitoare, lăsate de dinții fiarei în oțelul vârfului.

Tăiară capul peștelui și îi desfăcură fălcile, folosindu-se de o bucată de lemn ca de o pârghie. Maxilarele se desfăcură aproape în unghi drept, dezvăluind un hău fără fund mărginit de o garnitură uimitoare de dinți ascuțiți, atât de mulți încât se încălecau precum țiglele pe un acoperiș. Chiar și pe limbă existau câteva șiruri de dințișori încovoiați și ascuțiți, iar în față, înspăimântătoarea gură mai era înarmată cu doi colți enormi, asemănători cu cei de șarpe.

Deși cântărea doar cu puțin mai mult de cinci kilograme, avea o lungime de mai bine de un metru și forma unui glonte de mușchi și carne tare ca piatra.

— De-acu', nu mai tragem în baracude, spuse Quarrel. Dacă n-ai fi fost matale, la ora asta eram în drum spre spital, unde mă păștea o ședere de cel puțin o lună. Probabil m-ar fi desfigurat. A fost o prostie din partea mea că am atacat-o. Dacă am fi înotat spre ea, ar fi plecat. Așa fac, de obicei. Baracudele, ca toți peștii, de altfel, suferă de lașitate. Să nu-ți faci însă griji, căpitane, adăugă Quarrel, arătând spre fălcile căscate. N-o să mai ai ocazia să întâlnești așa ceva.

— Sper să ai dreptate, spuse Bond. Nu de alta, dar n-am o față de rezervă.

Până la sfârșitul săptămânii, Bond era ars de soare, iar mușchii i se întăriseră. Își redusese porția de țigări la cel mult zece pe zi, și lăsase deoparte orice fel de băutură. Putea să înoate până la trei kilometri fără să obosească defel, mâna i se vindecase pe de-a-ntregul și toate urmele vieții de orășean dispăruseră.

Quarrel era încântat.

— Ești gata de plecare spre Insula Surprizei, căpitane, îi spuse acesta. Și zău că nu mi-ar place să fiu în pielea peștelui ce-ar încerca să te atace!

În seara celei de-a opta zi, întorcându-se acasă, îl găsiră pe Strangways așteptându-i.

— Am câteva vești bune pentru tine: prietenul tău Felix Leiter își va reveni. Mă rog... va supraviețui. Au fost nevoiți să-i amputeze ceea ce mai rămăsese din brațul și piciorul sfâșiat. Chirurgii plasticieni s-au apucat să-i reconstruiască figura. Ieri, m-au sunat cei de la St. Petersburg. Se pare că, de cum și-a venit în fire, prietenul tău a insistat să îți transmită un mesaj. Spune că îi pare rău că nu poate fi alături de tine și te sfătuiește să nu faci greșelile pe care le-a făcut el.

Copleșit, Bond își întoarse privirea spre fereastră.

— Transmite-i urările mele de însănătoșire grabnică, spuse el, cu tulburare în glas. Și spune-i că-i simt lipsa.

Se întoarse din nou spre Strangways.

— Ce se-aude cu echipamentul? S-a rezolvat totul?

— Avem tot ce ne trebuie, îl liniști Strangways. *Secatur* pornește mâine spre Insula Surprizei. Vor face o escală în Port Maria, pentru a rezolva formalitățile vamale și ne așteptăm să ancoreze la locul știut, mâine, înainte de căderea nopții. Mr. Big se află și el la bord. E a doua oară când vine personal aici. Era

să uit, potrivit celor de la CIA, la bord se află și o fată pe nume Solitaire. Știi ceva despre ea?

— Nu mare lucru, răspunse Bond. În schimb, mi-ar plăcea să o știu scăpată din mâinile ticălosului aceluia. Nu face parte din tabăra lui.

— O prințesă în ghearele balaurului, comentă Strangways, cuprins de o inspirație romantică. E bună! Cei de la CIA sunt de părere că dama fentează.

Bond însă nu-l mai asculta. Ieșise pe verandă și se uita la stele. Niciodată în viață, nu mai jucase un joc cu o miză atât de mare: secretul comorii, înfrângerea unui mare criminal, anihilarea unei rețele de spioni comuniști și distrugerea unui tentacul al SMERȘ-ului, cumplita organizație împotriva căreia jurase să lupte până la capăt. Și, mai presus de toate, Solitaire, cea care avea să fie răsplata sa, dacă avea să învingă.

Stelele clipeau enigmatic, iar el nu avea puterea de a le descifra mesajul.

• Capitolul 18: BEAU DESERT

După cină, Strangways se întoarse la Kingston, căzând de acord cu Bond ca el și Quarrel să i se alăture a doua zi, dis-de-dimineață. Strangways îi adusese un teanc gros de cărți și rapoarte despre rechini și baracude, iar Bond le parcurse cu atenție.

Din câte citea, cărțile nu aveau mare lucru de adăugat învățăturilor practice ale lui Quarrel. Autorii erau oameni de știință, iar majoritatea datelor utilizate proveneau de pe plajele Pacificului, un loc unde trupul în mișcare al unui înotător atrage imediat atenția peștilor de pradă.

Părerea generală părea a fi aceeași cu a lui Quarrel: înotătorii de la suprafață riscau mai mult decât scafandrii autonomi. Atacurile puteau să provină, practic, din partea oricărui pește din familia rechinilor, îndeosebi în condițiile în care rechinul respectiv era stimulat și excitat de prezența sângelui în apă, de mirosul înotătorului ori de vibrațiile senzoriale ce se propagau dinspre o persoană rănită aflată în apă. În multe cazuri însă, citi el, rechinii puteau fi alungați ușor de zgomotele puternice, ori chiar înotând în direcția lor.

Cea mai eficientă substanță pentru izgonirea rechinilor, potrivit Laboratorului de Cercetări al Marinei Americane, era un amestec de acetat de cupru și negru de fum. Se părea că, în ultima vreme, toate navele de război americane fuseseră înzestrate cu provizii din această substanță.

Bond îl chemă pe Quarrel dornic să-i împărtășească din cele aflate. Caymanezul pufni neîncrezător, până în momentul în care Bond se apucă să îi citească din raportul asupra cercetărilor întreprinse la sfârșitul războiului de către departamentul specializat al Marinei, „în condiții extreme, asupra unui grup masiv de rechini”: „... Rechinii au fost atrași în siajul unei nave de pescuit, cu ajutorul momelii formate din deșeuri de pește. Rechinii au sosit imediat, în grup compact. Am pregătit un recipient conținând pești netratați, și un alt recipient conținând deșeuri de pește tratate cu substanța de respingere. Cameramanul a început să înregistreze comportamentul haitei

de rechini. Vreme de treizeci de secunde, în apă a fost turnat conținutul recipientului cu pește proaspăt. În mare învălmășeală, împroșcând totul în jur, rechinii s-au repezit la hrană. Apoi am vărsat în mare conținutul recipientului tratat cu substanța de respingere, tot într-un interval de treizeci de secunde. Dacă la prima încercare, rechinii se bătuseră pe peștele aruncat, chiar lângă carena navei, de această dată, după mai puțin de cinci secunde de la aruncarea substanței de respingere în apă, în jurul navei nu se mai afla niciun rechin. Am repetat experiența în aceeași succesiune, după treizeci de minute. Grupul feroce de rechini s-a hrănit cu peștele proaspăt, pe parcursul celor treizeci de secunde, dar s-a făcut nevăzut imediat ce am aruncat în apă peștele tratat. La o a treia încercare, rechinii n-au îndrăznit să se apropie la mai puțin de douăzeci de metri de navă”.

— Ei, ce părere ai? întrebă Bond.

— Nu ți-ar strica nici dumitale puțin din substanța asta, îi răspunse Quarrel, impresionat fără să vrea.

Bond înclina să-i dea dreptate. Washington-ul îl anunțase pe Strangways că substanța de respingere, turnată în calupuri, se afla pe drum, și urma să sosească în cel mult patruzeci și opt de ore. Dar chiar dacă transportul nu avea să sosească la timp, Bond nu-și făcea prea multe griji. Nu-i prea venea să creadă că va avea de înfruntat condiții chiar atât de neprielnice, în apele liniștite din preajma insulei.

Înainte de culcare, Bond ajunsese la concluzia că nu putea să fie atacat decât în cazul în care apa va fi poluată cu sânge, ori dacă îi va da de înțeles peștelui de pradă care l-ar fi amenințat că îi era frică. Cât despre caracatițe, pești-scorpion ori pisici de mare, nu trebuia decât să fie atent pe unde călca. În opinia sa, țepii de șapte-opt centimetri lungime ai aricilor de mare constituiau cea mai gravă amenințare, în condiții normale, la adresa celui ce se avânta în înotul subacvatic la tropice. Dar durerea unei astfel de înțepături, deși deloc plăcută, nu avea cum să-l împiedice să-și ducă la bun sfârșit misiunea.

Plecară înainte de șase dimineața și sosiră la Beau Desert la zece și jumătate.

Domeniul fusese cândva o plantație superbă cu o suprafață de aproximativ o mie de acri. Ruinele conacului dominau priveliștea golfului. Acum, plantația devenise o livadă de citrice,

împrejmuită cu o lizieră de palmieri și copaci cu lemn de esență tare. Istoria acestor locuri urca în timp până în vremea lui Cromwell. Numele romantic al proprietății vădea moda secolului optsprezece, când domeniile jamaicane purtau nume precum Bellair, Bellevue, Boscobel, Harmony sau Nymphenburg, ori se chemau Speranța, Mulțumirea sau Odihna.

O cărare ce nu putea fi văzută de pe insula din centrul golfului ducea, printre copaci, la vilișoara de pe țărm. După o ședere de o săptămână în decorul frust de la Manatee Bay, băile cu apă curentă și mobilierul din răchită îi păreau lui Bond de-a dreptul luxoase, iar carpetele viu colorate la fel de fine precum catifeaua, după opt zile de umblet pe pietrișul amestecat cu scoici.

Printre lamelele jaluzelelor coborâte, Bond admiră grădina plină de flăcările vii ale florilor de trandafir, hibiscus și bougainvillea. Grădina se sfârșea la marginea plajei înguste de nisip alb, pe care palmierii o ascundeau parțial vederii. Bond se așeză pe brațul fotoliului de lângă fereastră și parcurse din priviri, centimetru cu centimetru, întinderea albastră a apei, vârstată cu brunul recifelor, până când întâlni temelia insulei. Jumătatea superioară a falezei se ghicea dincolo de frunzele palmierilor. Ceea ce vedea însă din stânca cenușie, abruptă, era de-ajuns pentru a-i inspira respect.

Quarrel găti prânzul folosindu-se de un primus, ca nu cumva fumul să le trădeze prezența. După-amiază, după un ceas de somn odihnitor, Bond trecu în revistă echipamentul expediat de la Londra, și pe care Strangways avusese grijă să-l trimită aici. Încercă mai întâi costumul de scafandru din cauciuc negru, care îl acoperea din cap până în picioare. Totul, de la casca ajustată după forma capului, la masca de plexiglas și la labele lungi, i se potrivea de minune. Bond binecuvântă eficiența secției „Q” din subordinea lui M.

Ajutat de Quarrel, testară cele două butelii cilindrice. Fiecare dintre ele conținea câte o mie de litri de aer proaspăt, comprimat la o presiune de două sute de atmosfere. Mecanismul de trecere pe sistemul de rezervă și comanda valvei de admisie erau simple, și chiar și un puști de trei ani le-ar fi înțeles deîndată modul de funcționare. La adâncimea la care avea să lucreze, proviziile de aer durau două ore, timp mai mult decât suficient.

Pușca aruncătoare de harpoane marca „Champion” era nouă și fiabilă, iar pumnalul era exact ceea ce își dorise: o baionetă de tipul celor fabricate de Wilkinson în timpul războiului. În sfârșit, într-o cutie acoperită de etichete purtând inscripții de atenționare, se afla mina magnetică pe care o ceruse. Avea formă conică; explozibilul era așezat la baza conului, iar de-aici porneau firele de cupru destinate armării. Era puternic magnetizată, făcută să adere imediat la orice suprafață metalică. Cei de la Londra trimiseseră și o duzină de detonatoare având forma unor stilouri din sticlă și metal. Erau programate să explodeze în intervale cuprinse între zece minute și opt ore, iar instrucțiunile erau limpede redactate. Îi trimiseseră chiar și un flacon cu tablete de benzedrină, menite să îi sporească acuitatea percepției în timpul acțiunii, și un bogat sortiment de lanterne subacvatice, inclusiv una al cărei fascicul nu era mai gros decât un creion.

Bond și Quarrel cercetară cu atenție fiecare piesă a echipamentului, testând valve și contacte, până când se declarară, de comun acord, mulțumiți de treaba făcută. Apoi, Bond coborî printre copaci până la marginea plajei unde, pitit lângă trunchiul unui arbore, cercetă îndelung apele golfului, evaluând adâncimi, trasând itinerarii prin relieful accidentat al recifelor și estimând traiectoria lunii, care avea să fie unicul său punct de reper în dificila traversare.

La ora cinci, Strangways reveni, aducând vești proaspete despre *Secatur.*

— Au plecat din Port Maria, le spuse acesta. Vor ajunge în cel mult zece minute la intrarea în golf. Mr. Big a prezentat vameșilor un pașaport pe numele de Gallia, iar fata se numea, cică, Latrelle, Simone Latrelle. Ea n-a ieșit din cabină, fiind pasămite doborâtă la pat de răul de mare, potrivit negrului ce s-a prezentat drept căpitan al iahtului. La bord se aflau o grămadă de acvarii-rezervor, toate goale. Erau mai bine de o sută. În rest, nimic suspect, așa că vameșii le-au permis intrarea în port. Inițial, m-am gândit să urc și eu la bord, îmbrăcat în ofițer vamal, apoi mi-am zis că nu e cazul să trezim suspiciuni inutile tocmai acum. Mr. Big n-a urcat pe punte. Când au coborât să-i verifice actele, citea. Ce zici de echipament?

— E perfect, răspunse Bond. Cred că vom acționa mâine noapte. Sper să avem parte și de puțin vânt; dacă cumva bulele de aer pe care le voi lăsa în urmă vor fi zărite, ne-am ars.

Quarrel intră în încăpere.

— Iahtul tocmai traversează bariera de corali, căpitane, anunță acesta.

Coborâră pe țărm, ferindu-se să iasă de la adăpostul copacilor și-și ațintiră binoclurile spre larg.

Secatur era o navă arătoasă, cu carena vopsită în negru și suprastructurile de un gri metalic. Avea o lungime de douăzeci de metri și se vedea limpede că era o navă rapidă – cel puțin douăzeci de noduri, estimă Bond. Cunoștea istoria vasului. Fusese construit în 1947 pentru un milionar și echipat cu două motoare Diesel construite la General Motors. Carena era de metal, iar echipamentul includea aparatură de ultimă oră, inclusiv un radar pentru navigație și un radio-telefon pentru a păstra legătura cu țărmul. Nava arbora pe catarg un drapel roșu de semnalizare, iar la pupa pavilionul Statelor Unite. Traversa acum bariera de corali, prin deschiderea de șapte metri lățime, cu o viteză de cel mult trei noduri.

Deîndată ce ajunseră dincolo de pasajul strimt, timonierul cârmi strâns, aducând nava în paralel cu latura dinspre mare a insulei. Iahtul ocoli insula într-o voltă grațioasă, apoi cârmi iar, ajungând la adăpost, între insulă și țărm. Între timp, trei negri îmbrăcați în costume albe, marinărești, coborâră treptele săpate în piatră și se aliniară de-a lungul debarcaderului, pregătiți să prindă parâmele de amaraj. Nu fu nevoie decât de câteva manevre mărunte pentru a așeza iahtul la capătul debarcaderului și pasarela fu imediat coborâtă. Un huruit metalic însoți cufundarea celor două ancore grele, care striviră formațiunile de corali, împrăștiind fragmente brune pe nisipul alb de pe fund. Vasul se afla acum la adăpost, chiar și în cazul iscării unui vânt dinspre nord. Din estimările lui Bond, reieșea că distanța de la fundul apei și până la chila navei era de cel mult șapte metri.

Văzură silueta masivă a lui Mr. Big, care tocmai își făcuse apariția pe punte. Uriașul coborî pasarela, parcurse lungimea debarcaderului și se apucă să urce treptele abrupte săpate în stâncă. Se oprea des, și Bond avu impresia că aude bubuiturile

inimii lui bolnave, muncind din greu pentru a pompa sângele necesar în arterele trupului gigantic.

Era urmat de doi negri din echipaj, care cărau o targă pe care un trup aparent lipsit de viață era legat cu curele. Prin binoclu, Bond distinse părul negru al lui Solitaire. Simțind-o aproape, Bond avu o strângere de inimă. Se rugă în gând ca targa să fie doar o măsură de precauție, pentru a evita recunoașterea fetei de către un eventual observator aflat pe țărm.

De-a lungul treptelor se formă apoi un lanț de doisprezece oameni, care își trecură din mână în mână acvariile-rezervor, unul câte unul. Bond numără, în total, o sută douăzeci de acvarii. Câteva lăzi ajunseră pe platoul insulei, urmând aceeași cale.

— N-au adus mare lucru, de astă dată, comentă Strangways, deîndată ce operațiunile de descărcare încetară. N-au adus decât o jumătate de duzină de lăzi. De obicei, sunt vreo cincizeci. Se pare că nu au de gând să zăbovească prea mult.

De-abia sfârșise de vorbit, când un acvariu care, în mod vizibil, era pe jumătate plin cu apă și nisip, fu trecut din mână în mână de-a lungul ascensorului uman, în sens invers, cu mare băgare de seamă. Urmă un altul, apoi încă unul, la intervale de aproximativ cinci minute.

— Isuse! exclamă Strangways. S-au pus deja pe încărcat. Se pare că au de gând să iasă în larg mâine dimineață. Să însemne oare asta că au de gând să golească tot? Așadar, acesta o fi ultimul transport?

Bond urmări o vreme operațiunile ce se desfășurau pe insulă, apoi se întoarse și o luă încet spre vilă, printre copaci. Quarrel rămase pe țărm, urmând să-i anunțe în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva deosebit.

Se așezară în camera de zi și, în vreme ce Strangways își pregătea un whisky cu gheață, Bond se apropie de fereastră, încercând să-și adune gândurile.

Se făcuse ora șase și licuricii începuseră să strălucească în umbra livezii. Luna palidă se ridicase deja pe cer, iar la celălalt capăt al orizontului, ultimele gene de lumină se stingeau încet. O briză ușoară vălurea golful, iar brizanții mărunți lingeau nisipul alb al plajei. Câțiva norișori răzleți, colorați în roz și portocaliu de ultimele raze ce răzbăteau de dincolo de orizont, se mișcau

alene, camuflând ici și colo primele stele. Palmierii foșneau surd, în bătaia răcoroasă a Vântului Cioclului.

„Vântul Cioclului” repetă în gând Bond și zâmbi trist. Așadar, în noaptea asta avea să se întâmple totul. Era singura șansă, iar condițiile erau aproape perfecte. Lipsea doar substanța de respingere a rechinilor, care nu apucase să sosească. Dar acesta era un simplu amănunt, util desigur, dar nu absolut necesar. Nu era o scuză. Călătorise peste trei mii de kilometri și lăsase în urmă cinci cadavre, pentru a ajunge aici. Și totuși, perspectiva iminenței întunecatei aventuri subacvatice, pe care mintea sa o amânase deja pentru a doua zi, îl înfiora. Pe neașteptate, se trezi urând marea și tot ceea ce ascundea aceasta. Milioanele de antene minuscule ce-și vor începe tremurul în clipa în care el avea să intre în apă, ochii ce se vor deschide pentru a-l observa, pulsul vietăților, ce-avea să șovăie o secundă, revenind apoi la ritmul normal, tentaculele gelatinoase ale meduzelor oarbe, fie zi, fie noapte, care aveau să se întindă spre el, încercând să-l rețină.

Urma să străbată un parcurs înțesat de miliarde de taine. Cei trei sute de metri pe care trebuia să u parcurgă singur în întunericul rece al apelor golfului aveau să fie asemeni traversării unui codru adânc, dincolo de care se afla citadela ai cărei paznici uciseseră deja trei oameni. El, Bond, după ce se zbenguise vreme de o săptămână, vegheat de „doica” sa, avea să plece la drum, peste numai câteva ore, chiar în noaptea aceea și să se scufunde sub vălul de nepătruns al apelor întunecate. Era o nebunie, era de negândit! Mușchii i se încordară și unghiile i se înfipseră în palmele asudate.

Se auzi o bătaie în ușă și Quarrel își făcu apariția. Bond se desprinse cu bucurie de fereastră și se apropie de colțul în care, la lumina camuflată a unei lămpi, Strangways își savura băutura.

— Au aprins luminile și își văd de lucru, căpitane, anunță Quarrel, rânjind. Își mențin ritmul de un acvariu la fiecare cinci minute. Vor lucra încă vreo zece ore. Vor termina de încărcat pe la vreo patru dimineața, dar nu vor porni în larg mai devreme de ora șase. Chiar și ziua, nu-i ușor să treci de bariera recifului, darmite noaptea…

Chipul măsliniu al lui Quarrel își îndreptă privirea caldă, cenușie, spre Bond, așteptându-i ordinele.

— Voi porni la zece fix, se trezi Bond glăsuind. Voi pleca de pe stâncile din stânga plajei. Ce-ar fi să ne pregătești ceva de mâncare, iar apoi să cari tot echipamentul afară, pe peluză? Condițiile sunt perfecte. Voi ajunge acolo în cel mult o jumătate de oră. Pregătește-mi detonatoare programate pentru cinci până la opt ore, adăugă el, socotind pe degete. Și, pentru cazul în care s-ar întâmpla ceva neprevăzut, pregătește-mi-l și pe cel programat pentru cincisprezece minute.

— ’țeles, căpitane! răspunse Quarrel. Lasă totul în seama mea.

Ieși.

Bond se uită lung la sticla de whisky, apoi se hotărî și umplu pe jumătate un pahar, adăugind trei cuburi de gheață. Scoase din buzunar flaconul cu benzedrină și își strecură pe limbă o tabletă.

— Hai noroc! făcu el, ridicând paharul către Strangways, apoi sorbi o înghițitură zdravănă.

Se așeză într-un fotoliu, savurând tăria primelor picături de alcool pe care le punea în gură, după mai mult de o săptămână.

— Și-acum, urmă el, spune-mi exact care este procedura pe care o urmează atunci când pleacă de aici. De cât timp au nevoie pentru a se desprinde de lângă insulă și a ajunge la recif. Și, dacă într-adevăr e ultimul transport, nu uita că vor lua la bord șase oameni și niscaiva lăzi în plus. Să încercăm să plănuim fiecare mișcare, până în cele mai mici amănunte.

O clipă mai târziu, Strangways revărsa asupră-i un torent de detalii practice, iar tentaculele spaimei se retraseră acolo de unde veniseră, în bezna de dincolo de palmieri.

La zece fix, fără vreun alt sentiment în afară de nerăbdare și dorința de a acționa, silueta neagră, de liliac, a lui Bond se furișă printre stâncile de pe țărm și se făcu nevăzută în apa care, în acel loc, atingea o adâncime de trei metri și jumătate.

— Mergi în pace! șopti Quarrel, privind locul în care dispăruse Bond.

Își făcu cruce. Apoi, însoțit de Strangways, se pierdu în beznă, îndreptându-se spre casă. În ceasurile următoare, aveau să doarmă cu schimbul, pândind cu sufletul la gură.

• Capitolul 19: VALEA UMBRELOR

Bond fu tras imediat la fundul apei, de greutatea minei pe care și-o legase în jurul pieptului cu o coardă. La cingătoare purta o curea lestată, menită să compenseze flotabilitatea rezervoarelor de aer.

Nu se opri nici măcar pentru o clipă, ci străbătu cât putu de repede cei cincizeci de metri unde fundul apei era lipsit de asperități, înaintând într-un crawl frenetic, cu fața în jos. În mod normal, labele lungi i-ar fi dublat viteza, dacă n-ar fi fost împiedicat de greutățile suplimentare și de pușca aruncătoare de harpoane pe care o ținea în mâna stângă. Cu toate acestea, în mai puțin de un minut, reuși să ajungă la adăpostul umbrei unui trunchi masiv de coral.

Ajuns aici, se opri și își analiză senzațiile.

Era cald în costumul de cauciuc, mai cald decât i-ar fi fost dacă ar fi înotat la suprafață, într-o zi cu soare puternic. Descoperi că se putea mișca ușor în orice direcție, iar respirația nu îi crea probleme, câtă vreme răsuflarea îi era egală și relaxată. Privi cortegiul de bule ce se înălțau de-a lungul trunchiului de coral într-o arteziană de mărgelușe argintii și se rugă ca vălurelele de la suprafață să fie îndeajuns de puternice pentru a le camufla prezența.

În zona lipsită de obstacole, văzuse perfect, în orice direcție. Lumina lunii era blândă și lăptoasă, dar nu îndeajuns de puternică pentru ca un observator aflat la suprafață să poată distinge ce se întâmpla sub vălul tremurat al apei. Acum însă, în umbra coralului, fundul nu mai reflecta lumina, iar stâncile din jur erau înconjurate de perdele de umbră neagră, de nepătruns.

Riscă să-și aprindă lanterna-creion pentru o clipă și numaidecât, masivul întunecat de coral prinse viață. Anemone de mare purpurii își fluturară spre el tentaculele catifelate, un grup de arici de mare își zbârli acele ca niște săbii, iar un centiped păros își întrerupse veșnica ondulare ridicând întrebător spre el un cap lipsit de ochi. În nisipul de la baza trunchiului, un pește cu ochi bulbucați își retrase capul enorm ascunzându-se în mâl, iar pâlcurile de viermi-de-mare, ca niște

flori, țâșniră din calea razei de lumină și un pește viu colorat își ondulă înotătoarele asemeni unui curcubeu, ascunzându-se apoi dincolo de cochilia țepoasă a unei scoici-stea.

Bond stinse lanterna și o vârî înapoi la centură.

Deasupra lui, suprafața era asemeni unui baldachin de argint viu. Sfârâia, vălurindu-se, precum grăsimea în tigaie. Drept înainte, razele lunii străluceau, arătându-i calea întortocheată pe care o avea de străbătut, în adâncuri. Părăsi adăpostul masivului de coral, înaintând cu prudență; de-acum, n-avea să mai fie la fel de ușor. Lumina era înșelătoare și mai slabă, iar pădurea împietrită a recifului era plină de cărări care se înfundau și de altele pe care, dacă le-ar fi urmat, ar fi ajuns să se rătăcească.

Câteodată, era nevoit să înoate până aproape de suprafață pentru a trece dincolo de un masiv contorsionat. Când se întâmpla una ca asta, profita de ocazie pentru a-și verifica poziția în raport cu cea a lunii, care strălucea precum coada unei comete, văzută prin filtrul mieriu al apei. Din când în când, câte un vârf de stâncă străpungea suprafața. La adăpostul acestora, se odihnea o clipă, știind că aici, bulele ce-i scăpau prin valvă nu puteau să fie văzute. Apoi își ațintea din nou privirea spre sclipirile fosforescente ale vieții subacvatice nocturne, percepând populații întregi de vietăți, ce-și vedeau de treburile lor microscopice.

Nu erau pești mari prin preajmă. În schimb, armate de homari ieșiseră din vizuini. Păreau uriași, ca niște ființe preistorice, priviți prin lupa straturilor de apă. Ochii le sclipeau roșii la vederea lui Bond și își îndreptau spre el antenele lungi de treizeci de centimetri, somându-l parcă să rostească o parolă numai de ei știută. Când și când, se retrăgeau nervoși în vizuini, izbind cu cozile articulate nisipul fundului, și, încordându-și cele opt picioare păroase, așteptau trecerea periculosului intrus. La un moment dat, tentaculele unei meduze uriașe fură gata să-i atingă capul, deși ciudata făptură plutea aproape de suprafața aflată la cinci metri deasupra. Bond se înfioră, amintindu-și de arsura pe care o simțise vreme de trei zile atunci când, la Manatee Bay, atinsese din greșeală tentaculul unei ființe asemănătoare. Citise că, în cazul în care contactul se producea în zona inimii, el putea să-l ucidă pe imprudentul care riscase să se apropie. Văzu mai mulți țipari, din cei verzi, dar și din cei

vărgați. Cei din urmă își unduiau trupurile vârstate cu galben și negru, înotând asemeni șerpilor. Cei verzi se mulțumeau să-l urmărească din crăpăturile stâncilor, arătându-și dinții. Un calcan trecu la mai puțin de un metru distanță, privindu-l cu ochii lui de bufniță acvatică. În joacă, se prefăcu a-l amenința cu harponul și peștele se umflă ca o minge plină de țepi. Alge late fluturau, mânate de curenți. În văile cenușii dintre formațiunile de corali, acestea captau razele lunii și se unduiau spectral, precum fantomele unor înecați. Adesea, în ungherele întunecate, Bond zărea cu coada ochiului câte o mișcare amplă, zvâcnirea neașteptată a unui monstru marin ce nu cuteza ori nu voia să se lase văzut. Sclipirea unor ochi mari îi atrăgea pentru o clipă atenția, dispărând îndată, înghițită de umbră. Atunci, Bond întorcea capul, deblocând piedica puștii aruncătoare de harpoane, și privea în urmă scrutând bezna. Nu fu însă nevoit să tragă niciodată, și nimic nu îl atacă în vreme ce înainta lent de-a curmezișul recifului.

Avu nevoie de un sfert de oră pentru a străbate cei o sută de metri ai pădurii de corali. Ajungând de cealaltă parte a recifului, zăbovi pentru a se odihni un minut. Se așeză pe ramura unui trunchi de coral, la adăpostul unei formațiuni ce străpungea suprafața apei, bucurându-se că numai o sută de metri îl mai despărțeau de ținta călătoriei sale. Se simțea perfect treaz, iar limpezimea gândurilor și calmul care îl stăpânea, datorită benzedrinei, nu se schimbaseră deloc. Cu toate acestea, simțea o teribilă ușurare, după această traversare reușită a labirintului plin de pericole necunoscute, unde muchiile de brici ale formațiunilor coraliere i-ar fi putut, în fiece clipă, sfâșia costumul de cauciuc negru. De-acum, pădurea cu tăișuri ascuțite rămăsese în urmă, iar baracudele, rechinii ori un baton de dinamită aruncat fără avertisment în centrul cercului de bule pe care nu le putea împiedica să ajungă la suprafață aveau să ia locul spaimelor trecute.

În vreme ce cântărea riscurile acestei ultime traversări, caracatița își încolăci tentaculele în jurul gleznelor sale.

Picioarele i se odihneau, înfipte în nisip; deodată, se trezi că acestea îi erau trase cu putere înapoi, spre baza „scaunului” de coral pe care se așezase. De-abia apucă să-și dea seama ce se întâmpla, când un alt tentacul prinse a-i șerpui în sus, pe pulpa

dreaptă, iar un altul, purpuriu în lumina filtrată a lunii, îi imobiliza piciorul stâng.

Tresări, scârbit și înspăimântat, și într-o clipă se ridică, zbătându-se și încercând să scape. Dar strânsoarea nu-i îngăduia nicio mișcare, iar zbaterile sale dezordonate fură doar un prilej excelent pentru caracatiță, de a-i strânge laolaltă gleznele, gata să-l răstoarne. Forța monstrului era de-a dreptul uimitoare și Bond constată că, peste câteva clipe, avea să-și piardă echilibrul fragil, prăbușindu-se cu fața în nisip. Mina legată pe piept și rezervoarele din spinare aveau să-i facă aproape imposibilă întoarcerea.

Își scoase pumnalul de la cingătoare și lovi, printre picioare. Vârful armei ricoșă într-o surplombă a formațiunii coraliere și, de teamă să nu-și taie costumul, Bond șovăi. În clipa următoare, zăcea pe spate. Caracatița se apucă să-l tragă înspre crevasa largă în care stătea ascunsă. Dând din mâini, Bond încercă să o ajungă cu vârful baionetei, dar dădu greș, din pricina minei atârnate pe piept, care îl împiedica să se aplece prea mult. La un pas de a se lăsa cuprins de panică, își aminti de pușca aruncătoare de harpoane. O aruncase chiar în primele clipe ale atacului, considerând-o ineficientă într-o luptă corp la corp. Acum însă, era singura sa șansă. Zăcea pe nisip, acolo unde o aruncase. Întinse mâna, o apucă și deblocă trăgaciul. Își strecură vârful armei printre picioare, având grijă să nu-și lovească propriile labe și, aproape imediat, un tentacul se încolăci în jurul vârfului harponului.

Trase fără să țintească înspre deschizătură. Pe dată, un nor de cerneală vâscoasă fu scuipat prin deschizătura crevasei, în direcția feței sale. Își simți un picior eliberat, apoi celălalt. Și le trase sub corp și apucă firul care lega harponul de armă. Smuci cu putere, până când vârful ascuțit de oțel se ivi din ceața vâscoasă care plutea deasupra crăpăturii. Clătinându-se, se ridică în picioare și se îndepărtă de recif, în vreme ce sudoarea îi umezea chipul, pe sub mască. Deasupra lui, vârtejul trădător al bulelor se îndrepta nestingherit spre suprafață. Blestemă fiara din vizuină care, fără să știe, risca să îl dea în vileag.

Acum însă n-avea timp să-și facă griji. Își reîncărcă arma și porni în direcția indicată de strălucirea tulbure a lunii.

De astă dată, înaintarea prin apa cenușiu-lăptoasă era mult mai ușoară, astfel încât se putea concentra doar asupra

necesității de a înota paralel cu fundul nisipos, cu fața în jos, la câteva palme de acesta. Cu coada ochiului, zări la un moment dat o pisică de mare cu o anvergură cât suprafața unei mese de ping-pong. Fugise din calea lui, bătând din aripi precum o pasăre, cu coada șerpuind în urmă-i. Nu-i acordă atenție, amintindu-și de spusele lui Quarrel: pisicile de mare nu atacă decât în legitimă apărare. Se gândi că aceasta pătrunsese în golf pentru a-și depune ouăle în nisipul fin, acele ouă numite de marinari „bocceluța sirenelor”, datorită formei lor aparte.

Umbrele a numeroși pești mari unduiau pe nisip, unele dintre ele mai mari chiar decât propria sa umbră. Atunci când una dintre aceste umbre îl urmări vreme de mai bine de un minut, ridică privirea pentru a vedea despre ce fel de pește era vorba. Descoperi burta albă a unui rechin, ce plutea la trei metri deasupra sa, precum o sinistră aeronavă. Botul turtit îi dispărea în vârtejul bulelor de aer eliberate de Bond. Gura largă, deschisă, părea o cicatrice căscată. Fiara se înclină, privindu-l cu un ochi uriaș, rozaliu, apoi se făcu nevăzută în tenebrele lichide, unduindu-și înotătoarea caudală în formă de seceră.

Apariția sa băgă în sperieți o familie de sepii, având între trei kilograme și câteva sute de grame. Cea mai mică dintre ele, un pui, atârna vertical deasupra sa, și era aproape transparentă. Dispărură și sepiile, fugind din calea intrusului ce le tulburase somnul.

La jumătatea drumului, se odihni câteva clipe, apoi porni mai departe. Acum, în jurul său se învârteau baracude mari, de peste zece kilograme. Erau la fel de înspăimântătoare precum și le amintea. Înotau pe deasupra sa, asemeni unei mulțimi de submarine argintii, privindu-l în răstimpuri cu ochii lor de tigru plini de furie. Prezența sa și permanența vârtejului de bule le stârnise curiozitatea. Îl urmară, așadar, forfotind deasupra și împrejurul său, ca o haită de lupi flămânzi. În momentul în care Bond întâlni din nou o formațiune de corali, ceea ce însemna că se apropia de baza insulei, se adunaseră vreo douăzeci, mișcându-se în tăcere, mereu la pândă, apărând și dispărând în opacitatea apelor tulburi.

Își simți pielea făcându-se precum cea de găină, sub învelișul de cauciuc. N-avea însă nimic de făcut în privința lor, așa încât hotărî să se concentreze asupra obiectivului său.

Deodată, deasupra sa își făcu apariția o formă metalică uriașă. Dincolo de ea, un perete de stâncă urca abrupt spre suprafață.

Era chila iahtului *Secatur.* Bond simți cum ritmul bătăilor inimii sale se întețește.

Privi ceasul Rolex antiacvatic de pe încheietura mâinii stângi. Era unsprezece și trei minute. Din buzunarul lateral al cingătorii, scoase pumnul de detonatoare și îl alese pe cel programat să explodeze la șapte ore de la armare. Îl inseră în fanta special prevăzută a minei care-i atârna pe piept. Restul detonatoarelor le îngropă adânc în nisip, astfel încât, chiar dacă avea să fie prins, prezența minei să nu fie descoperită.

În vreme ce înota spre suprafață, o undă de șoc transmisă prin apă, datorată unei mișcări bruște, îi atrase atenția. O baracudă țâșni pe lângă el, aproape atingându-l, cu ochii ațintiți spre ceva aflat dincolo de el. Dar Bond își concentrase atenția asupra centrului carenei de oțel, aflat acum la numai un metru de el.

Această ultimă distanță o parcurse, practic, târât de forțele magnetice extrem de puternice ale minei ce tânjea după sărutul metalic al carenei. Fu nevoit să depună un efort considerabil pentru a o frâna, împiedicând-o să se lipească cu un zgomot răsunător. În sfârșit, reuși să o facă să adere fără zgomot și, eliberat de greutatea ei, trebui să lupte din răsputeri împotriva flotabilității astfel recâștigate, înotând spre fund, departe de suprafață.

Înota în direcția elicelor gemene, cu gând să se retragă pentru a se odihni, la poalele insulei, când zări, în sfârșit, faptele înspăimântătoare ce se desfășuraseră înapoia sa.

Haita de baracude părea a fi înnebunit. Se zvârcoleau și se înghesuiau unele într-altele, ca niște câini în călduri. Trei rechini li se alăturaseră și se învârteau frenetic prin apă, cu mișcări bruște. Apa începuse parcă să fiarbă din pricina agitației peștilor de pradă care îi dădeau târcoale și lui Bond, lovindu-l în treacăt cu înotătoarele. Se aștepta ca, din clipă în clipă, cauciucul costumului să fie sfâșiat, o dată cu pielea sa, și haita să se repeadă asupră-i.

„Condițiile extreme ale unui comportament de grup”, își aminti el formularea din raportul cercetătorilor de la Marină. În aceste clipe, substanța de respingere creată de laboratoarele lor

l-ar fi putut salva. Neavând așa ceva la dispoziție, mai avea poate de trăit doar câteva minute.

În disperare de cauză, vâsli din mâini înapoi spre pupa vasului, cu mâna pe trăgaciul aruncătorului de harpoane. Acesta nu valora însă cu nimic mai mult decât un pistol de jucărie, în fața hoardei înnebunite de pești canibali. Ajunse lângă elicele gemene și se agăță de una dintre ele. Gâfâia, cu dinții dezgoliți de o grimasă înspăimântată, holbându-și ochii la agitația mării ce fierbea împrejuru-i. Văzu cum gurile peștilor ce se zvârcoleau se deschiseră toate odată, căutând să apuce ceva dintr-un nor brun-roșcat ce se răspândea dinspre suprafață. Lângă el, o baracudă se opri o clipă. Ceva îi spânzura dintre dinți, ceva de un brun-strălucitor. Gura plină de dinți se deschise și se închise, înghițind. Apoi baracuda îi întoarse spatele și se repezi înapoi în mulțime.

Tot atunci, realiză că în apă bezna devenise mai adâncă. Privi în sus și constată îngrozit că suprafața de argint viu a apei se colorase în roșu, o nuanță oribilă, purpurie. Frânturi din materia aruncată în apă ajunseră în dreptul său. Agăță una cu vârful harponului și o trase mai aproape de vizorul măștii.

Nu mai încăpea îndoială. De sus, de pe navă, cineva arunca în apă sânge amestecat cu măruntaie.

• Capitolul 20: PEȘTERA LUI MORGAN CEL SÂNGEROS

Bond înțelese imediat motivul pentru care rechinii și baracudele roiau în jurul insulei, modul în care festinul sângeros din seara aceasta și cele dinainte le ațâța instinctele ucigașe și de ce, în ciuda oricărui raționament logic, cei trei îndrăzneți care îl precedaseră sfârșiseră prin a fi aruncați pe mal, sfâșiați de colții peștilor de pradă.

Mr. Big se mulțumise să strunească forțele mării, îndreptându-le într-o direcție care îi servea interesele, păzindu-i insula. Era o găselniță tipică pentru acest geniu al crimei: ingenioasă, fără cusur din punct de vedere al tehnicii utilizate și foarte ușor de pus în aplicare.

Tocmai când Bond își sucea mințile să găsească o soluție pentru a ieși din impas, simți o lovitură năprasnică în umăr. O baracudă de zece kilograme zvâcni de lângă el, ținând în dinți o fâșie de cauciuc și o bucată de carne. Fără să simtă durerea, Bond dădu drumul elicei și începu să înoate cu viteza celui disperat spre stâncile ce alcătuiau temelia insulei. Singura senzație era aceea a unui gol înfiorător în stomac, la gândul că o bucată din el însuși rămăsese în gura cea cu o mie de dinți ascuțiți precum lamele de ras. Prin spărtura costumului, apa începu să se infiltreze sub învelișul subțire de cauciuc. Curând, apa avea să penetreze și în mască.

Era gata să abandoneze și să țâșnească spre suprafață când, în stâncile din fața sa, descoperi o fisură largă. Alături, un bolovan uriaș zăcea într-o rână. Cu mare greutate, reuși să treacă de acesta; se afla de-acum, întrucâtva la adăpost. Se întoarse din nou spre iaht, tocmai la timp pentru a vedea aceeași baracudă repezindu-se din nou spre el, cu maxilarele depărtate, formând un unghi drept, pregătindu-se să îi dea lovitura de grație.

Bond apăsă pe trăgaciul puștii aruncătoare de harpoane, fără să ochească. Vârful ascuțit al harponului lovi peștele în centrul maxilarului superior, îl străpunse și se înțepeni acolo.

Baracuda se opri din goană, la niciun metru de stomacul lui Bond. Încercă să-și apropie maxilarele și, nereușind, își smuci vârtos capul prelung ca de reptilă. Apoi se îndepărtă într-un zigzag înnebunit, smulgând arma din mâna lui Bond. Arma, legată de coarda harponului, îi urmă mișcările dezordonate, ca o coadă stranie. Bond știa că fiara nu putea să parcurgă mai mult de o sută de metri. Ceilalți pești aveau să o intercepteze și să o sfâșie în bucăți.

Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru răgazul astfel câștigat. Umărul îi era înconjurat acum de un norișor de sânge. Peste câteva secunde, ceilalți pești îl vor simți și vor porni în căutarea lui. Ocoli bolovanul, cu gând să urce panta stâncii până la suprafață și să se ascundă în umbra debarcaderului, până când reușea să pună la cale un nou plan.

Abia atunci zări grota mascată de bolovan.

De fapt, părea a fi o poartă deschisă spre măruntaiele insulei. Dacă nu s-ar fi aflat în primejdie de moarte, ar fi stat poate pe gânduri înainte de a intra. De astă dată însă, se avântă înainte prin deschizătură și se opri doar când socoti că o distanță îndeajuns de mare îl desparte de intrarea prin care pătrundea lumina.

Se ridică în picioare pe nisipul fin și aprinse lanterna. În spațiul strâmt al peșterii, un rechin l-ar fi putut poate, urmări, dar n-ar fi fost în stare să îl înfrunte. Cu siguranță, n-ar fi cutezat să se repeadă pe urmele sale cu viteză, cum ar fi făcut-o într-un spațiu deschis, deoarece chiar și rechinii se tem să nu-și zgârie pielea groasă de colții de stâncă. Un atac mai lent i-ar fi permis să își împlânte pumnalul în ochii peștelui.

Lumină cu lanterna pereții și tavanul peșterii. Aceasta fusese fie săpată, fie lărgită de mâna omului. Bond presupuse că excavațiile se făcuseră începând de undeva dinlăuntrul insulei, pornind de la suprafață.

„Mai aveți de săpat cel puțin douăzeci de metri”, le spusese, probabil, Morgan cel Sângeros vătafilor care supravegheau munca sclavilor. Apoi, dintr-o dată, târnăcoapele străpunseseră peretele de stâncă și marea năvălise în tunel, ducând, de-a valma, mâini, picioare și guri schimonosite în strigăt, astupându-le pe veci, pentru ca nimeni să nu poată depune mărturie despre faraonica lucrare.

Bolovanul de la intrare fusese menit să ascundă ieșirea la mare. Pescarul din Golful Rechinului care dispăruse în urmă cu șase luni descoperise întâmplător intrarea dezvăluită de bolovanul răsturnat de vreo furtună ori de vreun val seismic. Găsise comoara și își dăduse seama că, de unul singur, nu ar fi putut s-o scoată din peșteră. Un partener alb l-ar fi înșelat, așa încât preferase să se adreseze celui mai temut gangster din Harlem, sperând să obțină o parte cât mai consistentă. Aurul aparținea negrilor care muriseră pentru ca ascunzătoarea să nu fie descoperită, așadar, trebuia să le fie înapoiat cât mai degrabă.

Clătinat de curentul slab ce se făcea simțit în tunel, Bond își închipui ce se întâmplase cu sărmanul idealist: cadavrul lui, turnat într-un butoi de ciment, se alăturase altora asemenea lui și zăcea acum pe fundul mâlos al râului Harlem.

În vreme ce reflecta, auzi tobele.

Afară, în învălmășeala creată de peștii ucigași, i se păruse că aude un tunet continuu, a cărui intensitate sporise, atunci când intrase în tunel. Crezuse însă că era doar zgomotul produs de valurile ce se ciocneau de temeliile insulei și, oricum, avusese alte lucruri, mai importante, în minte, și nu-i acordase prea mare atenție.

Acum însă, descoperi un ritm bine definit, ce reverbera pe pereții grotei. Se simțea de parcă ar fi fost prizonierul unui tam-tam uriaș. Apa părea că vibrează în ritmul acela monoton. Bond ghici imediat care era scopul acestei demonstrații de forță sonoră. Era o chemare adresată peștilor, un semn că un intrus se afla prin preajmă și un motiv suplimentar pentru a-i atrage și excita și mai mult pe ucigașii mărilor. Quarrel îi povestise că pescarii ce ieșeau în larg noaptea obișnuiau să lovească în carena bărcilor cu vâslele, pentru a trezi și atrage peștii. Mr. Big preluase ideea, adaptând-o scopurilor sale. În același timp, bătaia tobelor avea să fie un sinistru avertisment adresat celor de pe țărm, în tradiția voodoo, iar eficiența acestuia avea să sporească și mai mult a doua zi, când trupul ciopârțit al nesăbuitului invadator avea să fie aruncat de valuri pe plajă.

O altă găselniță a lui Mr. Big, gândi Bond. O altă scânteiere de geniu a acelei minți extraordinare.

Cel puțin, acum știa la ce să se aștepte. Bubuitul tobelor însemna că îi descoperiseră prezența. Ce-aveau să gândească

Quarrel și Strangways, auzind vacarmul? Nu le rămânea decât să aștepte, perpelindu-se. Bond presupusese că tobele ascundeau o anume șmecherie și le smulsese promisiunea că nu vor încerca să intervină, decât dacă *Secatur* avea să iasă în larg nevătămat. Plecarea iahtului ar fi însemnat că planul lui Bond dăduse greș. Îi spusese lui Strangways unde anume era ascuns aurul, iar acesta urma să anunțe Paza de coastă, pentru ca aceasta să acosteze iahtul în larg.

Acum, inamicul fusese prevenit, dar n-avea de unde să știe că el se afla încă în viață. Trebuia să meargă mai departe, chiar de-ar fi făcut-o numai pentru a o împiedica pe Solitaire să plece cu iahtul condamnat.

Bond își privi ceasul. Miezul nopții trecuse de o jumătate de oră, dar lui i se părea că trecuse o săptămână de când pornise în expediția sa solitară printre pericolele mării. Își pipăi revolverul Beretta sub învelișul de cauciuc și se întrebă dacă apa care pătrunsese prin gaura lăsată de dinții baracudei îl afectase. Porni înainte prin tunel, iar bubuitul tobelor devenea, cu fiecare metru parcurs, tot mai puternic. Lanterna minusculă arunca o gămălie de lumină, arătându-i calea.

Parcursese vreo zece metri, când o lucire tulbure se ivi în tenebrele acvatice. Stinse lanterna și înaintă într-acolo. Cu fiecare pas, tunelul urca, iar strălucirea de la capătul acestuia devenea mai puternică. O mulțime de pești mărunți, atrași de lumină, se vânzoleau încoace și-ncolo în fața sa. Din crăpăturile pereților de stâncă se iveau crabi, iar un pui de caracatiță se refugie din calea sa, lipindu-se de tavan, ca o stea fosforescentă.

Apoi zări capătul tunelului, ce se deschidea într-un bazin larg, pe fundul căruia nisipul fin strălucea ca ziua. Bubuitul tobelor era acum mai puternic ca niciodată. Se opri în umbra intrării în peșteră și văzu că suprafața scăldată în lumină a bazinului era la numai câțiva centimetri deasupra.

Se oprise tocmai la timp. Un singur pas în afară l-ar fi expus privirilor oricărui observator aflat pe marginea bazinului. În vreme ce reflecta, căutând o soluție, descoperi cu groază că un norișor de sânge se formase în jurul umărului său și urca încet spre suprafață, ocolind pragul de sus al intrării în tunel. Uitase de rană; acum însă simți pulsul durerii și, când își mișcă brațul, un fulger chinuitor îl străbătu până-n măduva oaselor. O altă

problemă se ivise, cea a șiragului de bule ce scăpau din valva rezervoarelor din spinare. Se rugă în sinea sa ca acestea să treacă neobservate, spărgându-se lângă peretele peșterii.

Chiar în clipa în care se retrăgea câțiva pași spre adânc, soarta îi fu pecetluită.

Auzi un plescăit răsunător și doi negri, goi cu excepția măștilor de scafandru ce le acopereau fața, se prăvăliră asupra sa, înarmați cu pumnale lungi, asemeni unor lănci.

Înainte de a apuca să-și ducă mâna la cingătoare, pentru a scoate cuțitul, brațele îi fură imobilizate și se simți tras spre suprafață.

Neajutorat și disperat, fu ridicat și aruncat pe marginea plină de nisip a bazinului. Fu ridicat în picioare și dezbrăcat de costumul de cauciuc negru. Casca îi fu smulsă de pe cap, urmată imediat de teaca pistolului și se trezi stând în picioare, cu picioarele încurcate în ceea ce mai rămăsese din învelișul de cauciuc, precum un șarpe jupuit, despuiat, cu excepția costumului de baie sumar. Din gaura zdrențuită de pe umărul stâng, sângele i se prelingea pe pieptul umed.

Când casca îi fusese trasă de pe cap, Bond fusese la un pas de a asurzi din cauza ritmului infernal al tobelor. Vacarmul era pretutindeni, împrejur și înlăuntru-i. Ritmul sincopat, din ce în ce mai rapid, îi pulsa în sânge, iuțindu-i pulsul. Nivelul zgomotului era atât de ridicat, încât ar fi fost de-ajuns pentru a trezi întreaga Jamaica. Bond se strâmbă și își încordă simțurile, încercând să ignore teribila furtună sonoră. Apoi, paznicii săi îl întoarseră cu o sută optzeci de grade și îi fu dat să vadă o scenă atât de neobișnuită, încât simțurile reușiră să-și mute atenția de la bubuitul tobelor, concentrându-se asupra celor văzute.

În prim-plan, așezat pe un scaun pliant în fața unei mese acoperite cu postav verde, stătea Mr. Big, cu un stilou în mână, privindu-l calm. Purta un costum de vară bine croit, o cămașă albă și o cravată neagră de mătase. Bărbia lată i se odihnea în palma stângă. Îl privea pe Bond de parcă acesta ar fi fost un salariat mărunt, venit să-l deranjeze în biroul său pentru a-i cere o mărire de salariu. O atitudine politicoasă, în care răzbătea totuși plictiseala.

La câțiva pași în spatele său, sinistră și nelalocul ei în acest peisaj, efigia de sperietoare de ciori a lui Baron Samedi, înălțată

pe un soclu de stâncă, se holba la Bond de sub jobenu-i desfundat.

Mr. Big își desprinse bărbia din palmă, iar ochii săi aurii îl măsurară pe Bond din cap până-n picioare.

— Bună dimineața, domnule James Bond, rosti el într-un târziu, ridicând glasul pentru a acoperi ritmul muribund al tobelor. Musca a avut într-adevăr nevoie de o bună bucată de vreme, pentru a cădea în plasa păianjenului. Ori poate c-ar trebui să spun „peștișorul în burta balenei”? Ați lăsat să vă scape o mulțime de bule, când vă aflați în preajma recifului.

Se rezemă de spătarul scaunului, continuând să-l privească în tăcere. Tobele bubuiau înfundat.

Așadar, lupta împotriva caracatiței fusese cea care îl trădase. Bond înregistră automat acest amănunt, în vreme ce-și înălța privirea dincolo de bărbatul așezat pe scaun.

Se afla într-o încăpere imensă de piatră, de dimensiunile unei biserici. Jumătate din suprafața acesteia era ocupată de bazinul cu apă limpede prin care pătrunsese aici. Nisipul alb al fundului căpăta, văzut de sus, o nuanță albăstrie, care se întuneca în preajma găurii negre a intrării subacvatice. Bazinul era mărginit de suprafața nisipoasă pe care stătea. În rest, uriașa grotă era pardosită cu stâncă, al cărei relief plat era întrerupt ici și colo de stalagmite de un alb cenușiu.

Dincolo de Mr. Big, o scară abruptă urca spre tavanul boltit din care atârnau stalactite scurte de calcar. Din vârfurile lor, la scurte intervale de timp, picături de apă se prelingeau, căzând în bazin ori spărgându-se în vârful tinerelor stalagmite ce se înălțau din pardoseala de stâncă.

O duzină de lămpi cu neon fuseseră fixate în tavanul înalt, reflectându-și lumina pe piepturile goale ale unui grup de negri aflați în stânga sa Aceștia aveau privirile ațintite asupra lui Bond, arătându-și dinții albi în rânjete încântate, pline de cruzime.

Printre resturi de scândură putredă și oțel ruginit, rămășițe ale unor săculeți de pânză ori din piele mâncată de umezeală, picioarele lor negre se cufundau într-o mare de monede strălucitoare din aur – mormane întregi de monede de aur, ce dădeau impresia că negrii se opriseră din străbaterea unei bălți de foc.

Dincolo de ei, una peste alta, fusese înălțat un zid din tăvi de lemn. Câteva erau așezate pe podea, pe jumătate pline cu monede de aur. La baza treptelor, un negru se oprise din drum, ținând în mâini o astfel de tavă, plină cu monede, așezate în patru fișicuri cilindrice. O ținea de parcă ar fi fost un vânzător de țigări în tribunele unui stadion.

Tot în stânga sa, într-un colț al sălii, doi negri păzeau un cazan de oțel cu fundul încălzit până la roșu de flacăra a trei arzătoare cu gaz. Țineau în mâini vătraie de oțel mânjite cu aur până aproape de mânerele lungi de lemn. Lângă ei se înălța o grămadă în care fuseseră aruncate de-a valma o mulțime de obiecte din aur: tăvi, obiecte de cult, cupe, cruci și lingouri de diferite dimensiuni. De-a lungul peretelui de piatră erau aliniate mai multe recipiente de răcire, ale căror suprafețe segmentate străluceau într-un galben intens. Un recipient pe jumătate plin era așezat pe jos, lângă cazan, iar alături se odihnea un polonic uriaș, placat cu aur până aproape de mânerul înfășurat în cârpe.

Ghemuit nu departe de Mr. Big, se afla un negru ce ținea un briceag într-o mână și un vas încrustat cu pietre prețioase în cealaltă. Alături, o tavă din tablă era plină cu nestemate ce sclipeau roșu, verde și albastru, în lumina lămpilor cu neon.

În încăperea uriașă cu pereți de piatră domnea o căldură sufocantă. Bond fu străbătut de un fior, cuprinzând din priviri incredibila scenă: luminile orbitoare, alb-violacee, bronzul accentuat al trupurilor asudate, strălucirea luminoasă a aurului, curcubeul giuvaerurilor și albăstriul-lăptos al bazinului. Frumusețea stranie a acestui spectacol de balet, încremenit în decorul tezaurului lui Morgan cel Sângeros, îl umplea de uimire.

Își întoarse privirea spre masa acoperită cu postav verde, spre chipul lătăreț de mort viu, și îl privi pe Mr. Big în ochii săi aurii, aproape cu admirație.

— Opriți tobele, porunci Mr. Big, fără să se adreseze cuiva anume.

Bubuitul se preschimbase într-o șoaptă, ce amintea de bătăile unei inimi. Unul dintre negri făcu doi pași, printre monedele ce zornăiră ciocnindu-se unele de altele, și se aplecă. Pe pardoseala de stâncă era așezat un fonograf portabil legat la un amplificator de mare putere, sprijinit de perete. Se auzi un ticăit și bubuitul tobelor încetă. Negrul închise capacul aparatului și se întoarse la locul său.

— Vedeți-vă de lucru! porunci Mr. Big.

Imediat, toți negrii începură să se miște, asemeni unor jucării mecanice trase cu cheia. Vătraiele amestecară în cazan, monedele de aur zornăiră pe tăvi, negrul ghemuit dezghiocă mai departe pietrele prețioase din lăcașurile vasului, iar cel ce ținea în mână tava urcă scările.

Doar Bond rămase locului, plin de sânge și de sudoare.

Uriașul se aplecă asupra listei și notă câteva cifre într-un tabel.

Bond își încordă mușchii și simți înțepătura vârfului unui pumnal în șale.

Mr. Big își puse deoparte stiloul, se ridică anevoie în picioare și se îndepărtă de masă.

— Continuă tu! îi porunci el unuia dintre paznicii lui Bond, iar negrul despuiat ocoli masa, se așeză pe scaunul lui Mr. Big și luă în mână stiloul.

— Aduceți-l sus!

Mr. Big se apropie de scara săpată în stâncă și porni în sus, fără grabă.

Împunsătura din șale se accentuă, iar Bond se descotorosi de rămășițele costumului de scafandru și o luă pe urmele siluetei masive care urca scările.

Niciunul dintre negri nu-și întrerupse lucrul și nici nu ridică privirea. Niciunul dintre ei nu-și va lăsa treaba deoparte după plecarea lui Mr. Big. Niciunul dintre ei n-avea să ascundă în gură o monedă ori vreo piatră prețioasă.

Căci Baron Samedi veghea.

Doar zombiul său părăsise grota.

• Capitolul 21: „NOAPTE BUNĂ, AMÂNDURORA!”

Urcară încet treptele, trecură printr-o ușă aflată aproape de tavanul boltit al peșterii și urcară alte trepte, cale de vreo cincisprezece metri, până într-o săliță mai mică, o variantă în miniatură a încăperii de jos. O lampă cu acetilenă lumina tăvile cu aur suprapuse, pe care un negru le lua cu băgare de seamă, așezându-le în lăcașurile din centrul acvariilor-rezervor înșiruite pe lângă perete.

Câtă vreme așteptară, doi negri coborâră treptele dinspre suprafață, luară un acvariu și se întoarseră pe unde veniseră.

Bond deduse că rezervoarele aveau să fie umplute cu nisip, apă, alge și pește undeva la suprafață, iar apoi înmânate lanțului uman care se întindea de-a lungul treptelor săpate în faleză. Observă că unele dintre acvariile deja pregătite erau pardosite cu lingouri, iar altele cu un strat gros de pietre prețioase. Revizui mental estimările sale asupra valorii comorii, înmulțind aprecierea sa inițială cu patru: cel puțin patru milioane de lire sterline!

Mr. Big zăbovi o vreme, cu privirea ațintită spre podea, răsuflând greu. Apoi își continuară ascensiunea.

Douăzeci de trepte mai sus, se opriră din nou, pe o altă platformă mai mică. O ușă al cărei zăvor era nou se deschidea în peretele de stâncă. Tăblia ușii, acoperită cu fâșii de oțel, era acoperită cu un strat gros de rugină brună.

Mr. Big își trase din nou răsuflarea. Stăteau alături pe platforma de piatră, la niciun metru distanță.

Vreme de o clipă, Bond se gândi la o posibilă evadare. De parcă i-ar fi citit gândurile, paznicul negru îl înghesui în perete, departe de uriașul său stăpân. Bond știa că prima sa îndatorire era aceea de a rămâne în viață și de a face tot ce-i stătea în putință pentru a o împiedica pe Solitaire să urce pe vasul condamnat, pe a cărui carenă, acidul eroda încet cuprul detonatorului preprogramat.

Din sus, un curent de aer rece cobora de-a lungul treptelor, iar Bond simți cum sudoarea care îl năpădise se usca. Își duse mâna dreaptă la rana de la umăr, ignorând înțepătura pumnalului pe care paznicul i-l împingea în coastă. Sângele se coagulase, formând o crustă, iar brațul stâng, deși pe jumătate amorțit, îl durea cumplit.

Mr. Big făcu un semn în susul scărilor și spuse:

— Simțiți vântul, domnule Bond? În Jamaica, i se spune „Vântul Cioclului”.

Bond ridică din umărul drept și nu catadicsi să-i răspundă.

Mr. Big se întoarse spre ușa de fier, scoase din buzunar o cheie și o deschise. Intră, iar Bond și paznicul său îl urmară.

Un coridor lung și îngust se deschidea într-o încăpere în ai cărei pereți erau fixate inele ruginite, la intervale mai mici de un metru.

La capătul opus, sub un felinar ce atârna din tavan, un cearșaf de in acoperea o siluetă nemișcată întinsă pe podea. Un alt felinar atârna din tavan, deasupra lor, în apropierea ușii. În rest, încăperea era goală. Mirosea puternic a piatră umedă, a tortură și a moarte.

— Solitaire, rosti Mr. Big, cu blândețe.

Bond tresări și dădu să se repeadă înainte. Mâna puternică a paznicului său îl apucă de antebraț.

— Stai cuminte, albule! îl avertiză negrul și îi suci mâna la spate, ridicând-o atât de sus încât Bond, nemaisuportând durerea, izbi orbește înapoi, cu călcâiul stâng.

Lovitura îl atinse pe paznic în fluierul piciorului, dar durerea lui Bond fu mai puternică decât a acestuia.

Mr. Big se întoarse. Își îndreptă spre el pistolul, atât de mic, încât palma sa uriașă îl acoperea aproape cu totul.

— Dă-i drumul, porunci uriașul, calm. Dacă ții neapărat să fii rănit, domnule Bond, anunță-mă. Am șase gloanțe în încărcător.

Bond trecu în goană pe lângă Mr. Big. Solitaire se ridicase și ea și pornise spre ușă. Văzându-i chipul, porni în fugă, cu brațele deschise.

— James! suspină ea. James!

Se prăbuși în brațe și se prelinse de-a lungu-i, căzând în genunchi. Mâinile li se încleștară.

— Adu niște frânghie! porunci Mr. Big, din dreptul ușii.

— Totul va fi bine, Solitaire! spuse Bond, știind că mințea. E-n regulă, de-acum sunt aici.

O ridică și o susținu, deși mâna stângă îl durea amarnic. Ea era palidă și nepieptănată. Avea o vânătaie pe frunte și cearcăne grele. Fața îi era trasă și avea dâre de lacrimi pe obrajii plini de praf. Purta sandale și o rochie de in albă, pătată cu noroi. Părea fragilă și neajutorată.

— Ce ți-a făcut ticălosul? rosti Bond, strângând-o la piept. Ea se agăță de gâtul lui, îngropându-și fața la pieptul lui.

Apoi făcu un pas înapoi și îl privi speriată.

— Sângerezi! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

Îl întoarse și descoperi rana acoperită de sânge uscat și dârele de sânge prelinse de-a lungul brațului.

— Oh, iubitule, ce-ai pățit?

Începu să plângă din nou, disperată, înțelegând deodată că nu mai aveau nicio șansă.

— Leagă-i, ordonă Mr. Big, din pragul ușii. Aici, la lumină. Vreau să le vorbesc.

Negrul se apropie de ei, iar Bond se întoarse, gata să-l înfrunte. Avea oare vreun rost să i se opună? Negrul nu era înarmat, avea în mâini o simplă bucată de frânghie. Dar Mr. Big făcuse un pas lateral și îl ținea sub observație, ținând în mână pistolul, a cărui țeavă era îndreptată spre podea.

— N-are rost, domnule Bond, rosti el simplu, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Bond îl măsură din priviri pe negrul solid ce se apropia și se gândi la Solitaire și la singurul său braț sănătos.

Când negrul ajunse lângă el, îl lăsă să-i lege mâinile la spate. Paznicul se pricepea să facă noduri. Legăturile erau strânse, iar frânghia aspră îi intra în carne.

Bond îi zâmbi fetei și îi făcu discret cu ochiul. Nu era decât un act de bravadă, dar reuși să aducă o lucire de speranță în privirile înlăcrimate ale lui Solitaire.

Negrul îl împinse spre intrare.

— Aici, spuse Mr. Big, indicând unul dintre inelele ruginite.

Pe neașteptate, negrul îi puse piedică lui Bond, iar acesta se prăbuși, izbindu-se de pardoseală cu umărul stâng, cel rănit. Negrul trase de frânghie și o trecu prin inel, legând-o apoi de gleznele lui Bond. Își înfipsese cuțitul într-o fisură a stâncii. Îl luă, tăie frânghia și se apropie de Solitaire.

Bond rămase așezat pe jos, cu picioarele întinse în față și cu brațele ridicate deasupra capului. Sângele începuse să i se prelingă din rana redeschisă, umezindu-i pieptul. Doar rămășițele efectului pastilei cu benzedrină îl împiedicaseră să leșine.

Fu rândul lui Solitaire să fie legată în aceeași poziție, de inelul aflat pe peretele opus, chiar în fața lui Bond. O distanță de cel mult un metru le despărțea picioarele.

Într-un târziu, Mr. Big se uită la ceas, apoi se adresă paznicului:

— Poți pleca.

Acesta se înclină și ieși, iar uriașul închise ușa de fier și se rezemă de ea.

Privirea lui Bond o întâlni pe cea a fetei, în timp ce Mr. Big îi privea pe amândoi, de sus.

După un nou răgaz de tăcere, i se adresă lui Bond. Acesta ridică ochii și-l privi. Chipul lui masiv, luminat de felinarul chior, părea cel al unui strigoi, al unui spectru al răului, venit din străfundurile pământului. Ochii galben-aurii străluceau ireal deasupra trupului cufundat în penumbră. Bond fu nevoit să facă un efort pentru a-și aminti că îi auzise inima bătând, îl auzise răsuflând greu, văzuse sudoarea scurgându-se pe fruntea lui cenușie. Nu era decât un om, aparținând aceleiași specii precum el însuși. Era un uriaș, cu o minte strălucită, dar era totodată un om ca toți ceilalți, cu necesități fiziologice, un muritor cu inima bolnavă.

Buzele ca de cauciuc se despărțiră, dezvăluind dinții lați, de un alb imaculat.

— Ești cel mai bun din câți au fost trimiși să mă ucidă, rosti Mr. Big, cu o voce liniștită ce păstra aceeași intonație plină de măsură. Ai reușit să ucizi patru din oamenii mei. Cei ce-mi sunt credincioși sunt de părere că un asemenea lucru este cu neputință. Este timpul să îndrept lucrurile. Ceea ce i s-a întâmplat americanului n-a fost de-ajuns. Trădarea acestei fete, pe care am cules-o din noroi și mă pregăteam să o iau de soție, a pus și mai mult sub semnul întrebării infailibilitatea mea. Încercam să-i găsesc o moarte pe măsura faptelor ei, când providența, sau Baron Samedi, după credința slujitorilor mei, te-a adus și pe tine aici, la altar, cu capul plecat, gata să primești lovitura securii.

Tăcu, trăgându-și parcă răsuflarea. Apoi buzele se mișcară din nou, formând următorul cuvânt.

— Așadar, veți muri împreună. Acest lucru se va întâmpla, așa cum se cuvine, peste două ore și jumătate, urmă uriașul, privindu-și ceasul. La ora șase, plus sau minus câteva minute.

— Prefer câteva minute în plus, interveni Bond. Mi-e dragă viața.

Mr. Big îi ignoră remarca sarcastică și continuă, pe același ton potrivit mai degrabă unei conversații simandicoase:

— În istoria emancipării negrilor, s-au ivit deja mari sportivi, mari muzicieni, mari scriitori, medici geniali și savanți de excepție. La momentul potrivit, așa cum s-a întâmplat de-a lungul istoriei cu fiecare dintre rasele omenești, vor apărea negri faimoși și geniali în fiecare dintre domeniile vieții cotidiene. Din nefericire pentru dumneata, domnule Bond, și pentru această fată, ați avut ghinionul de a-l întâlni pe primul dintre marii criminali negri. Folosesc acest cuvânt vulgar, domnule Bond, deoarece acesta e cel pe care dumneata în calitatea dumitale de om apropiat legii, l-ai folosi spre a mă denumi. Prefer însă să mă consider drept unul dintre cei ce au capacitatea intelectuală și mijloacele necesare pentru a institui propriile legi, în loc să accept legile cărora oamenii de rând trebuie să li se supună. Nu mă îndoiesc că ați avut ocazia de a citi studiul lui Trotter, *Instinctul de turmă în vreme de pace și de război.* Ei bine, natura m-a înzestrat să fiu lup, și trăiesc în conformitate cu legile lupilor. Desigur, oile de rând ar descrie comportamentul meu, nefiresc pentru ele, drept „criminal”.

După o scurtă pauză, Mr. Big continuă:

— Faptul că supraviețuiesc și mă bucur de succes în tot ceea ce întreprind, deși sunt singur împotriva unei turme alcătuite din milioane de oi, se cuvine a fi pus pe seama tehnicilor moderne pe care am avut prilejul să ți le descriu la ultima noastră întâlnire, dar și a infinitelor mele posibilități de a provoca durere. Nu dureri fatale, brutale, ci dureri artistice, subtile. Așadar, domnule Bond, găsesc că nu este deloc greu să stăpânești turma de oi, oricât ar fi ea de numeroasă, dacă te dedici pe deplin acestui scop și dacă ești înzestrat de natură spre a fi un lup adevărat. Dă-mi voie să îți arăt, prin intermediul unui exemplu, modul în care funcționează mintea mea. Să luăm, de pildă, modul în care am hotărât ca voi doi să vă găsiți

moartea. Este o variantă modernă, pornind de la o metodă folosită odinioară de patronul meu spiritual, Sir Henry Morgan. Pe-atunci, i se spunea „supliciul chilei”.

— Te rog, continuă, spuse Bond, fără să se uite la Solitaire.

— Avem la bordul iahtului un flotor, urmă Mr. Big, de parcă ar fi fost un chirurg ce descria studenților săi o operație delicată, îl folosim pentru a atrage rechinii și alți pești de mari dimensiuni. Acest flotor, precum probabil știi, este un obiect lunguieț, de forma unei torpile, cu o flotabilitate mare. El este legat la capătul unui cablu de laterala navei și poate fi folosit pentru remorcarea unui năvod, atunci când vasul se află în mișcare, ori, în caz de război, dacă este echipat corespunzător cu unelte ascuțite, poate servi la tăierea cablurilor minelor plutitoare.

Tonul vocii lui Mr. Big devenise cel al unui orator priceput, în fața unui auditoriu competent:

— Intenționez să vă leg împreună cu o coardă atașată de acest flotor și să vă târăsc în urma iahtului până când veți fi mâncați de rechini.

Se opri și îi privi pe rând. Solitaire se uita cu ochii ei mari plini de spaimă la Bond. Acesta privea în gol, dar mintea îi lucra cu repeziciune. Socoti necesar să spună ceva:

— Ești un om mare, spuse el. Într-o bună zi, vei avea parte de o moarte oribilă, pe măsura ta. Dar dacă ne ucizi, moartea ta nu va întârzia să se arate. Am avut grijă de asta. Cred că nebunia te împiedică să-ți dai seama ce îți va aduce uciderea noastră.

În vreme ce vorbea, Bond socotea în minte orele și minutele, știind că moartea lui Mr. Big se apropia încet, o dată cu acidul ce rodea cuprul detonatorului, fiind programată a avea loc în jurul orei pe care Mr. Big o hotărâse a fi cea a propriei sale întâlniri finale. Avea oare să moară, o dată cu Solitaire, înaintea adversarului său? Era o chestiune de minute, poate chiar secunde. Sudoarea i se prelingea pe frunte, picurându-i pe piept, îi zâmbi încurajator lui Solitaire. Fata ridică și ea ochii, dar nu păru să îl vadă.

Deodată, Solitaire lăsă să-i scape un strigăt agonic, care îl făcu pe Bond să tresară.

— Nu știu, scânci ea. Nu pot vedea… E prea aproape, timpul e prea scurt… E prea multă moarte. Dar…

— Solitaire! strigă Bond, îngrozit de faptul că revelațiile ei stranii privind viitorul l-ar fi putut avertiza pe Mr. Big. Vino-ți în fire!

În glasul lui răzbătu o nuanță de furie.

Ochii fetei se limpeziră. Îl privi buimacă, neînțelegând nimic.

Mr. Big glăsui din nou:

— N-am înnebunit, domnule Bond, rosti el calm. Nimic din ce ai pus la cale nu mă poate afecta. Vei muri dincolo de recif, în larg, și nu va exista nicio dovadă care să mă acuze. Voi târî cadavrele voastre în urma iahtului până când nu va mai rămâne nimic din ele. Această intenție face parte din ingeniosul meu plan. Știi, poate, că rechinii și baracudele joacă un rol în tradițiile cultului voodoo. Peștii vor căpăta hrană, iar Baron Samedi își va primi sacrificiul cerut. Asta îi va mulțumi și pe slujitorii mei. De asemenea, voi căpăta răspuns la una dintre întrebările pe care mi le-am pus de când am început să fac experiențe asupra peștilor carnivori. Eu cred că aceștia nu atacă decât atunci când simt în apă gustul sângelui. Spuneam, așadar, că trupurile voastre vor fi trase spre larg. Flotorul le va târî pe deasupra recifului. Nu cred că veți fi atacați înainte de a fi depășit recifu. Sângele și măruntaiele ce sunt aruncate în apă în fiecare noapte se vor risipi ori vor fi consumate până în acel moment. Mă tem însă că, fiind târâte peste recif, trupurile voastre vor începe să sângereze, devenind carne vie. Atunci, voi afla în sfârșit dacă ipotezele mele se vor dovedi a fi corecte.

Mr. Big își duse mâna la spate și apăsă pe clanța ușii, deschizând-o.

— Acum am să vă las să reflectați asupra ingeniozității metodei inventate de mine pentru a vă ucide pe amândoi odată. Două morți necesare vor fi duse la bun sfârșit. Nu va rămâne nicio dovadă. Slujitorii mei vor fi mulțumiți. Cadavrele voastre vor sluji într-un scop științific. La aceste lucruri m-am referit, domnule Bond, atunci când am vorbit despre infinitele mele posibilități de a produce în mod artistic durerea.

Se opri în prag, aruncându-le o ultimă privire.

— Și-acum, noapte bună, amândurora! O noapte scurtă, dar bună...

• Capitolul 22: TEROARE PE MARE

Încă nu se luminase, atunci când paznicii veniră să îi ia. Frânghiile ce le imobilizau picioarele fură tăiate și, cu mâinile legate la spate, fură împinși în sus pe trepte, spre suprafață.

Îi lăsară printre copacii răzleți, iar Bond trase în piept aerul rece al dimineții. Privi printre coroanele arborilor și văzu că stelele începuseră să pălească iar orizontul era mai luminos către răsărit. Zumzetul nocturn al greierilor încetase și, undeva pe insulă, o ciocârlie își intonă primele note.

Estimă că era aproximativ cinci și jumătate.

Rămaseră acolo câteva minute bune. Mai mulți negri trecură pe lângă ei, cărând tot soiul de bagaje și flecărind între ei în șoaptă. Ușile barăcilor construite printre copaci fuseseră lăsate deschise. Negrii se îndreptară, în șir, spre muchia falezei, la dreapta locului unde se aflau Bond și Solitaire, și se făcură nevăzuți dincolo de aceasta. Nu se mai întoarseră. Asistau la evacuarea insulei. Detașamentul de paznici ai insulei își părăsea tabăra, urmând să se îmbarce pe *Secatur.*

Bond își frecă șoldul dezgolit de Solitaire, iar fata se lipi de el. Era răcoare, după aerul închis care domnise în temniță, și Bond se scutură, înfrigurat. Era, oricum, mai bine că, în sfârșit, se întâmpla ceva, și nu mai era nevoit să aștepte, făcându-și griji.

Amândoi știau ce soartă le fusese rezervată.

După ce Mr. Big îi lăsase singuri, Bond nu pierduse nicio clipă. În șoaptă, îi spusese fetei despre mina magnetică, programată să explodeze la câteva minute după ora șase și îi explicase ce factori aveau să decidă cine va muri în acea dimineață.

Bond miza, în primul rând, pe obsesia lui Mr. Big pentru punctualitate și eficiență. *Secatur* avea să ridice ancora la ora șase fix. Spera din suflet ca norii să nu întunece cerul, până atunci. În caz contrar, Mr. Big va fi constrâns să amâne plecarea, din cauza vizibilității insuficiente pentru ca iahtul să treacă cu bine prin pasajul îngust, dincolo de recif. Dacă, în momentul exploziei, Bond și Solitaire aveau să se afle pe debarcader, lângă iahtul ancorat, urmau să piară o dată cu Mr. Big.

Presupunând însă că iahtul avea să pornească la timp, la ce distanță de laterala navei le vor fi remorcate trupurile? Cu siguranță, flotorul urma să fie legat în partea dinspre larg, pentru a nu se ciocni de insulă. Bond estima că lungimea cablului cu care va fi legat flotorul era de vreo cincizeci de metri, urmând ca ei să fie remorcați la vreo douăzeci sau treizeci de metri în urma acestuia.

Dacă avea dreptate, ei vor atinge reciful atunci când *Secatur* va fi parcurs cel mult cincizeci de metri dincolo de bariera de corali. Viteza cu care nava va intra în trecătoare va fi de cel mult trei noduri, urmând ca, imediat după ieșirea în larg, aceasta să crească până la zece noduri, poate chiar douăzeci. Într-o primă etapă, trupurile lor aveau să fie smulse de pe insulă, parcurgând apoi un arc de cerc, rotindu-se și fiind aruncate de colo-colo la capătul corzii. Apoi, flotorul se va stabiliza și, în momentul în care nava va trece de bariera de corali, ei aveau să se afle încă de cealaltă parte a acesteia. După ce iahtul va parcurge vreo patruzeci de metri în marea liberă, flotorul va atinge limita recifului, urmat, la scurtă vreme, de trupurile lor.

Bond simți un fior rece prin șira spinării, gândindu-se la rănile pe care le va produce parcurgerea, cu indiferent ce viteză, a celor zece metri de vârfuri ascuțite de stânci și de corali. Pielea de pe picioare și de pe spate le va fi, practic, jupuită.

Odată ajunși de partea cealaltă a recifului vor deveni o uriașă momeală sângerândă, și în câteva minute cel dintâi rechin ori prima baracudă avea să le ia urma.

Între timp, Mr. Big se va instala confortabil în hamacul său de la pupa, pentru a urmări spectacolul sângeros, folosindu-se poate de un binoclu și cronometrând secundele și minutele, până când momeala vie va fi consumată, iar de flotor nu va mai atârna decât o bucată de frânghie însângerată.

Din ei doi n-avea să mai rămână nimic.

Apoi, flotorul urma să fie ridicat la bord, iar iahtul avea să-și îndrepte silueta grațioasă spre Florida Keys, Cape Sabie, iar de-acolo, spre cheiul scăldat în soare din portul St. Petersburg.

Dar dacă mina va exploda cât timp ei se aflau încă în apă, la numai cincizeci de metri de navă? Care va fi efectul valurilor produse de explozie asupra trupurilor lor? Poate că nu vor fi uciși. Chila vasului avea să absoarbă cea mai mare parte a șocului exploziei, iar bariera de corali ar putea să îi protejeze.

Lui Bond nu-i rămânea decât să facă presupuneri și să spere.

Mai presus de orice, important era să rămână în viață până în ultima clipă. Trebuiau să continue să respire, chiar și atunci când vor fi remorcați prin apă, ca un lest viu. Acest lucru depindea, în primul rând, de felul în care îi vor lega laolaltă. Mr. Big avea tot interesul ca ei să nu moară înecați; avea nevoie de o momeală vie. Dacă rămâneau, însă, vii, în momentul în care înotătoarea dorsală a celui dintâi rechin avea să înceapă a le da târcoale, Bond era hotărât să o înece pe Solitaire. Se va răsuci și îi va menține trupul sub apă, sub greutatea sa. Apoi va încerca să se răsucească din nou, în așa fel încât greutatea cadavrului fetei să-l împingă la fund, înecându-l.

Coșmaruri înfiorătoare îl pândeau la fiecare cotitură a cotloanelor gândurilor sale, grozăvii bolnăvicioase i se revelau în fiecare aspect al monstruoasei torturi pe care omul acesta o născocise spre a-i ucide. Dar Bond știa că era imperios necesar să își păstreze sângele rece și hotărârea de a lupta până la capăt. Singura consolare venea din conștiința faptului că atât Mr. Big cât și majoritatea oamenilor săi aveau să moară. Exista o lucire de speranță pentru el și Solitaire. Dușmanul nu avea însă nicio scăpare, decât în cazul în care mina ar fi fost defectă.

Toate acestea și o sută de alte planuri și detalii trecură prin mintea lui Bond în ultimul ceas, înainte ca el și Solitaire să fie aduși la suprafață. Îi împărtăși fetei toate speranțele sale. Despre spaime, nu suflă, însă, o vorbă. Ea îl asculta cu atenție, cu ochii albaștri în care se citea oboseala ațintiți asupră-i, încrezătoare, sorbindu-i fiece cuvânt cu o nemărginită dragoste.

— Nu-ți face griji în privința mea, iubitule! îi spuse ea, atunci când oamenii lui Mr. Big veniră să-i ia. Mă bucur că suntem din nou împreună, inima mi-e plină de tine. Nu știu de ce, dar nu mi-e deloc frică, deși e-atâta moarte în jurul nostru. Mă iubești, măcar un pic?

— Da, și vom ajunge să ne bucurăm de dragostea noastră! îi răspunse Bond.

— Ridicați-vă! le porunci unul dintre negri.

Începuse să se lumineze și, de dincolo de creasta falezei, Bond auzea motoarele Diesel ale iahtului duduind. Aici, la înălțime, se simțea o briză ușoară însă, la nivelul apei, lângă debarcader, apa golfului era asemeni unei oglinzi de metal cenușiu.

Mr. Big își făcu apariția, urcând scările, cu o geantă diplomat în mână. Se opri o clipă, trăgându-și răsuflarea și uitându-se în jur. Nu le acordă atenție celor doi prizonieri, și nici celor doi negri ce îi păzeau, cu revolvere în mâini.

Privi spre cer și, deodată, cu glas limpede, strigă spre răsărit:

— Îți mulțumim, Sir Henry Morgan! Comoara ta va fi cheltuită așa cum se cuvine! Dăruiește-ne un vânt bun!

Negrii îl priveau cu ochii holbați.

— Vântul Cioclului să fie acela? spuse Bond.

Uriașul îl privi lung.

— Ați încărcat totul? îi întrebă pe paznici.

— Da, șefule! se grăbi să răspundă unul dintre ei.

— Duceți-i! porunci Mr. Big.

Fură conduși către muchia falezei și coborâră treptele abrupte, încadrați de cei doi paznici și urmați de Mr. Big.

Motoarele grațiosului iaht mergeau în relanti, eșapamentul bolborosea, scoțând norișori de fum albăstriu.

Pe debarcader stăteau doi oameni, cei care aveau să dezlege parâmele de amaraj. Căpitanul și navigatorul stăteau pe puntea de comandă, împreună cu alți trei marinari. Mai mulți nici n-ar fi încăput, căci fiecare locșor de pe puntea iahtului, cu excepția scaunului pentru pescuit de la pupa, era ocupat de acvariile-rezervor. Pavilionul roșu de pe catarg fusese coborât, doar steagul american rămânând să atârne, nemișcat, la pupa.

Lateral, la câțiva metri distanță de coca vasului, flotorul roșu având forma unei torpile, lung de aproximativ doi metri, se legăna ușor pe micile vălurele ale golfului, ce căpătase acum reflexe de un albastru-intens. Era legat de un cablu din sârmă groasă, înfășurat la pupa. Presupunerile lui Bond se dovediseră corecte: părea să aibă, într-adevăr, vreo cincizeci de metri lungime. Apa era limpede precum cristalul, iar prin preajma iahtului nu se zărea niciun pește.

Vântul Cioclului abia se mai simțea. Curând, Vântul Doctorului avea să înceapă a sufla dinspre mare. Cât de curând? se întrebă Bond. Era oare o profeție?

Departe, dincolo de recif, zări printre copaci acoperișul vilei de la Beau Desert. Debarcaderul, iahtul și treptele săpate în faleză erau cufundate încă în umbră. Bond se întrebă dacă binoclul cu lentile speciale pentru observații nocturne era

îndeajuns de puternic pentru a-i repera. Și, dacă era, ce gândea acum Strangways?

Mr. Big nu se grăbi să urce la bord. Rămase pe debarcader, supraveghind procesul de legare a celor doi laolaltă.

— Dezbrac-o! îi porunci el paznicului de lângă Solitaire.

Bond tresări. Aruncă o privire spre ceasul de la încheietura lui Mr. Big și văzu că mai erau zece minute până la ora șase. Nu scoase niciun cuvânt, căci nu avea de gând să întârzie nici măcar cu un minut momentul plecării.

— Aruncă-i hainele pe punte, spuse Mr. Big. Și leagă-i umărul domnului Bond. Nu vreau urme de sânge în apă, deocamdată.

Hainele lui Solitaire fură sfâșiate cu un cuțit. Fata rămase locului, palidă și goală. Își plecă privirea, iar părul ei des și negru îi acoperi fruntea. Unul dintre paznici legă strâns umărul lui Bond, cu o fâșie din rochia albă de in a fetei.

— Ticălosule! scrâșni Bond.

Potrivit indicațiilor lui Mr. Big, mâinile le fură eliberate. Fură așezați față în față, obligați să se îmbrățișeze, apoi mâinile le fură legate strâns.

Bond simți atingerea catifelată a sânilor lui Solitaire. Fata își rezemă obrazul de umărul său drept.

— N-aș fi vrut să se termine așa, șopti ea, cu glas tremurat.

Bond nu-i răspunse și abia dacă simți atingerea trupului ei. Începuse să numere secundele.

Pe scândura debarcaderului era încolăcită o bucată de frânghie, un capăt îi atârna în apă și, urmărindu-l cu privirea, Bond văzu că era legat de flotorul roșu ce plutea pe apa limpede. Capătul rămas liber le fu trecut pe la subțiori și înnodat strâns, la nivelul gâturilor. Totul fusese pus la cale cu chibzuință, pentru a nu le permite să scape, odată ajunși în apă.

Bond continua să numere secundele. După socoteala lui, mai erau cinci minute până la ora șase.

Mr. Big îi privi pentru ultima oară.

— Picioarele le pot rămâne libere, spuse el. Vor sluji drept momeală peștilor.

Părăsi debarcaderul, urcând pe puntea iahtului.

Paznicii urcară și ei la bord. Cei doi oameni rămași dezlegară parâmele și îi urmară. Elicele prinseră a se învârti și, cu motoarele la viteza de croazieră, *Secatur* lunecă încet de lângă debarcader.

Mr. Big se îndreptă spre pupa și se așeză în scaunul de pescuit. Privirile îi erau ațintite asupra lor. Nu scoase niciun cuvânt, nu făcu niciun gest. Se mulțumi să-i privească.

Secatur se îndrepta spre recif, cu o viteză din ce în ce mai mare. Bond distingea cablul legat de flotor șerpuind prin apă. Flotorul începu să înainteze încet, în urma vasului. Deodată, partea din față i se cufundă în apă, apoi se îndreptă și țâșni înainte, derivorul menținându-l în afara siajului de spumă al vasului.

Colacul de frânghie de lângă ei tresări, apoi începu să se deruleze cu repeziciune.

— Atenție! strigă Bond, și o strânse pe fată la piept.

Fură smulși de pe debarcader și târâți în apă, cu o forță atât de mare, încât brațele aproape le fură smulse din încheieturi.

Pentru o secundă, se scufundară amândoi, apoi trupurile lor țâșniră la suprafață, săltând pe valuri.

Bond luptă cu apa și spuma ce-i izbeau fața, încercând să ia o gură de aer. O auzea pe Solitaire gâfâind, lângă urechea sa.

— Respiră, respiră! urlă el, încercând să acopere zgomotul apei. Agață-ți picioarele de ale mele!

Ea îl auzi și Bond îi simți genunchii atingându-i șoldurile. Fata fu cât pe-aci să se înece și fu cuprinsă de un acces de tuse. Apoi răsuflarea ei redeveni regulată, iar bătăile inimii își recăpătară ritmul normal. În acel moment, viteza lor scăzu puțin.

— Ține-ți respirația, strigă Bond. Trebuie să arunc o privire. Ești gata?

Ea îl strânse în brațe în semn de răspuns, iar Bond îi simți pieptul umflându-se cu aer.

Cu toată greutatea corpului, Bond o apăsă pe fată sub apă și se răsuci, astfel încât reuși să-și scoată complet capul deasupra apei.

Înaintau cu o viteză de aproximativ trei noduri. Bond își lungi gâtul, căutând să privească înainte.

Secatur tocmai intra în pasajul ce traversa bariera de corali, la o distanță de aproximativ optzeci de metri, după aprecierile sale. Într-un unghi aproape drept, flotorul înainta lent spre recif. Peste aproximativ treizeci de metri, torpila roșie avea să ajungă în apele zbuciumate de deasupra barierei de corali. La treizeci de metri în urma sa, cei doi continuau să înainteze în același ritm lent.

Șaizeci de metri îi despărțeau de recif.

Bond se răsuci și Solitaire ieși la suprafață, tușind.

Înaintau la fel de lent, abia menținându-se la suprafață.

Cinci metri, zece, cincisprezece, douăzeci.

Doar patruzeci de metri îi mai despărțeau de recif.

În acest moment, *Secatur* ieșea de partea cealaltă a barierei de corali. Bond trase adânc aer în piept. Era trecut de șase. Ce se întâmplase cu mina lipită de carenă? Bond rosti în gând o rugăciune scurtă. Doamne, ajută-ne! rosti el, cu privirea îndreptată spre apă.

Deodată, simți frânghia smucindu-i brațele.

— Respiră, Solitaire, respiră! strigă în vreme ce se scufunda, iar viteza înaintării creștea cu repeziciune.

Acum goneau nebunește spre recif.

Înaintarea le fu încetinită pentru o clipă, atunci când flotorul se lovi de o stâncă ori de un masiv de corali mai proeminent. Apoi răgazul se spulberă, și fură din nou târâți în îmbrățișarea fatală a mării.

Încă treizeci de metri, douăzeci, zece.

Isuse! gândi Bond. Suntem terminați. Își încordă mușchii, gata să primească șocul durerii sfâșietoare, și o îmbrățișă și mai strâns pe Solitaire, încercând să o ferească de ceea ce avea să fie mai rău.

Deodată, aerul îi fu împins afară din plămâni și un pumn gigantic îl izbi de Solitaire, aruncând-o pe fată înapoi. Căzură laolaltă înapoi în apă. O fracțiune de secundă mai târziu, un fulger despică cerul și tunetul unei explozii se făcu auzit.

Căzând în apă, Bond simți cum greutatea frânghiei îi trăgea la fund.

Picioarele i se cufundară în apă, trăgând după ele trupu-i încremenit, și gura i se umplu de apă.

Perspectiva înecului iminent îl readuse în simțiri. Călcă apa cu putere, reușind să revină la suprafață. Fata atârna inertă în brațele sale. Continuă să dea din picioare cu disperare, privind în jur, sprijinind capul lui Solitaire pe umărul său drept.

Văzu mai întâi apele zbuciumându-se deasupra barierei de corali, la mai puțin de cinci metri distanță. De n-ar fi fost reciful, în acest moment ar fi fost amândoi striviți de unda de șoc a exploziei. Curenții declanșați de aceasta se făceau simțiți abia acum. Vâsli cu disperare din picioare spre recif, înghițind câte o

gură de aer de câte ori putea. Își simțea plămânii gata să ia foc, din cauza efortului depus, iar cerul i se arăta ca printr-un filtru roșu. Frânghia îl trase spre adâncuri, iar părul fetei îi intră în gură, făcându-l să se înece.

Deodată, simți muchia tăioasă a unui masiv de corali atingându-i piciorul. Se zvârcoli frenetic, încercând să se cațăre, julindu-și piciorul la fiecare mișcare, dar ignoră durerea.

Acum, coralul îi julea spinarea și mâinile. Se cufundă, cu pieptul gata să-i explodeze. Deodată, simți sub tălpi un pat de ace. Își lăsă toată greutatea pe picior, luptând din greu împotriva curenților care amenințau să-l îndepărteze de poziția câștigată cu atâta chin. Reuși să se ridice din nou în picioare și spinarea sa întâlni reazemul unei stânci. Se sprijini de ea, ridicând trupul rece al fetei, a cărei respirație abia o mai simțea. De jur împrejur, sângele rănilor sale se răspândi în apă, înroșind-o.

Se odihni vreme de un minut, binecuvântat răgaz, cu ochii închiși și pulsul zbătându-i-se nebunește în vine, cuprins de o tuse dureroasă, așteptând să-și vină în fire pe deplin. Primul său gând fu acela al sângelui răspândit în apă. Ce-i drept, peștii cei mari nu prea îndrăzneau să se avânte în labirintul barierei de corali. Oricum, nu putea să facă nimic în această privință.

Apoi își ridică privirea spre mare.

Din *Secatur* nu mai rămăsese nicio urmă.

Pe cerul limpede, ciuperca de fum începuse deja să se destrame, mânată de Vântul Doctorului, către insulă.

La suprafață pluteau o mulțime de rămășițe. Câteva capete încercau să se mențină deasupra apei. Marea strălucea datorită miilor de pești morți sau paralizați de explozie ce pluteau cu burțile albe în sus. Atmosfera era încărcată de un miros puternic de exploziv. La limita ariei înțesate de rămășițe, flotorul roșu juca pe valuri, răsturnat, ancorat de cablul greu de sârmă, al cărui capăt se târa pe undeva, la fundul apei. Ici și colo, gheizere de bule de aer se ridicau bolborosind, tulburând oglinda apei.

Dinspre larg, dincolo de suprafața înțesată de pești morți, câteva înotătoare dorsale triunghiulare se zăreau înaintând cu repeziciune în direcția supraviețuitorilor. Chiar în timp ce Bond urmărea scena, alte câteva își făcură apariția. Spinarea unui rechin se arătă pentru o clipă la suprafață, apoi dispăru în

adâncuri. Înotătoarele dorsale despicau valurile mici, tot mai aproape. Două brațe negre se înălțară din apă, încremeniră pentru o clipă, apoi se făcură nevăzute. Se auziră țipete. Două sau trei perechi de mâini începură să vâslească frenetic spre recif. Unul dintre supraviețuitori se opri și începu să împroaște cu apă în fața sa. Apoi, mâinile îi dispărură sub apă și începu să țipe. Trupul îi fu aruncat încoace și-ncolo. Baracudele începuseră să se înfrupte din el, trecu un gând prin mintea paralizată de groază a lui Bond.

Unul dintre înotători se apropia tot mai mult, îndreptându-se spre masivul de corali pe care își găsise refugiul Bond. Acesta stătea în apă până la piept. Valurile mici i se spărgeau la subțiori, iar părul ud al fetei pe care o strângea la piept i se lipise de spinare.

Supraviețuitorul avea un cap enorm, și un val de sânge i se prelingea pe față, dintr-o rană deschisă în creștetul pleșuv.

Bond îl urmărea apropiindu-se.

Mr. Big executa un crawl dezordonat, stropind în jur din belșug, ceea ce, în condițiile date, era de-ajuns pentru a atrage atenția oricărui pește lipsit încă de ocupație.

Bond se întrebă dacă avea să reușească. Își miji ochii, iar răsuflarea îi deveni mai calmă. Privea cu detașare spectacolul oribil al cruzimii mării.

Dinții uriașului erau dezgoliți, într-un rânjet în care agonia și dorința de răzbunare se amestecau. Sângele îi acoperea ochii bulbucați. Lui Bond i se păru că aude uriașa inimă bolnavă bătând sub pielea negru-cenușie. Avea să cedeze oare înainte ca peștii să fi înghițit momeala?

Uriașul se apropia. Avea umerii goi, și Bond presupuse că suflul exploziei îl dezbrăcase. Cravata de mătase neagră îi rămăsese însă la gât și plutea în urma lui, precum codița tradițională a unui chinez.

Un val curăță sângele din ochii înotătorului. Erau larg deschiși și ațintiți spre Bond. Bond nu descifra în ei nicio urmă de chemare în ajutor, ci doar o dorință aprigă de a ucide.

Chiar în timp ce Bond îi privea, de la mai puțin de zece metri distanță, ochii se închiseră brusc și o grimasă de durere contorsionă chipul lui Mr. Big. Gura schimonosită lăsă să-i scape un geamăt agonic. Brațele încetară a mai bate apa, și capul dispăru de la suprafață, reapărând imediat. Un nor de sânge

întunecă marea, în jurul lui. Două umbre maronii, lungi de câte doi metri, se iviră din norul de sânge, apoi se repeziră din nou înainte. Trupul celui atacat zvâcni într-o parte. O parte a brațului stâng a lui Mr. Big țâșni la suprafață. Palma îi fusese retezată din încheietură.

Dar capul continua să dea semne de viață. Buzele erau răsfrânte, dezvelind dinții albi. Urla, un urlet lung, bolborosit, întrerupt în răstimpuri, atunci când baracudele mușcau din trup.

De undeva din urmă, din direcția golfului, se auzi un strigăt. Bond nu-i dădu însă atenție, absorbit cu totul de grozăvia ce se petrecea la numai câțiva metri distanță.

O înotătoare dorsală despică suprafața apei la un pas de el și se opri.

Bond îl simți parcă pe rechin, adulmecând precum un câine în aret, ochii săi roz căutând să străpungă norul de sânge, pentru a-și măsura prada. Deodată, se repezi înainte, țintind pieptul victimei, iar capul ce urla dispăru sub apă precum pluta unei undițe. Câteva bule de aer își croiră drum spre suprafață. Coada plină de pete maronii a uriașului rechin-leopard se ivi o clipă la suprafață, în vreme ce peștele își lua avânt pentru a ataca din nou.

Capul lui Mr. Big reapăru. Gura îi era închisă, iar ochii galbeni păreau încă a fi ațintiți asupra lui Bond.

Apoi, botul rechinului se ivi din apă, înaintând spre țeasta plutitoare, cu maxilarele depărtate și dinții sclipind în lumină. Se auzi un trosnet înfiorător și apele se învolburară. Apoi se așternu tăcerea.

Bond privea cu ochii holbați pata închisă la culoare ce nu contenea să se lățească.

Apoi Solitaire gemu, și Bond își reveni în fire.

Din urmă se auzi din nou un strigăt, și Bond întoarse privirea spre golf.

Era Quarrel, al cărui piept vânjos se înălța la prova unei canoe scunde. Vâslea de zor spre bariera de corali, urmat de toți pescarii din Golful Rechinului, încălecând valurile care începuseră să încrețească suprafața mării.

Vântul proaspăt dinspre nord-est pornise a bate, iar soarele strălucea, scăldând în mantia-i de lumină apele albastre și blândele coline înverzite ale Jamaicăi.

Pentru întâia oară, din copilărie, ochii lui Bond se umplură de lacrimi, ce se prelinseră pe obrajii săi congestionați, în marea însângerată.

• Capitolul 23: PERMISIE PENTRU DRAGOSTE

Precum două giuvaeruri de smarald, cele două păsări colibri dădură pentru ultima oară ocol tufei de hibiscus, iar privighetoarea își începu cântecul de seară, ascunsă undeva înspre vârful tufei de iasomie.

Umbra unui albatros pluti peste iarba grasă de Bahamas a peluzei, dusă de curenți spre cine știe ce tărâm îndepărtat. Un pescăruș țipă înfuriat, speriat de silueta bărbatului așezat în grădină. Își schimbă direcția de zbor, țâșnind pe deasupra apei, către insulă. Un fluture cu aripi uriașe trecu jucăuș printre umbrele purpurii ale palmierilor.

Apele cu mii de nuanțe albăstrii ale golfului erau liniștite, netede ca oglinda. Falezele insulei erau colorate în roz de ultimele raze ale soarelui ce apunea dincolo de zidurile casei. Mirosea a amurg și a răcoare, după o zi cu arșiță, iar dinspre satul ascuns printre palmieri, undeva spre dreapta, vântul blând aducea o adiere de pește prăjit.

Solitaire se ivi pe terasă și coborî, cu picioarele goale, străbătând peluza catifelată. Purta o tavă cu două pahare și un shaker plin cu cocktail. O așeză cu grijă pe măsuța scundă de bambus de lângă șezlongul în care se odihnea Bond.

— Sper c-am nimerit proporțiile, spuse ea. Șase părți de vodcă și una de Martini! Pare a fi o băutură a naibii de tare. N-am mai băut așa ceva, până acum.

Bond își ridică privirea, admirând-o. Fata îmbrăcase unul din halatele albe de mătase ale lui Bond. Veșmântul prea larg îi dădea o înfățișare de copil.

Ea izbucni în râs.

— Îți place cum arăt? Mai mult de-atât, n-am reușit să fac...

— Ești minunată, îi răspunse Bond. Ești, de departe, cea mai frumoasă dintre fetele din tot Golful Rechinului. De-aș avea mâini și picioare, m-aș ridica și te-aș săruta.

Solitaire se aplecă și-l sărută îndelung pe buze, încolăcindu-și un braț în jurul gâtului său. Apoi se ridică și-i netezi șuvița rebelă de păr negru care-i căzuse pe frunte.

O clipă, se priviră în tăcere, apoi ea se întoarse spre măsuță. Umplu un pahar cu lichidul tare pentru el, și un altul, pe jumătate, pentru ea, și se așeză în iarba caldă, rezemându-și fruntea de genunchiul lui. El își trecu degetele mâinii drepte prin părul ei și, o vreme, priviră în tăcere jocul de lumini al apusului, pe fundalul insulei întrezărite printre palmieri.

Își petrecuseră ziua lingându-și rănile și încercând să înlăture urmările dezastrului.

Atunci când barca lui Quarrel acostase pe mica plajă de la Beau Desert, Bond o luase în brațe pe fată și, străbătând peluza, intrase în casă, îndreptându-se direct spre baie. Umpluse cada cu apă fierbinte și o așezase înăuntru pe Solitaire, care abia mai realiza ce se întâmpla în jurul ei. O săpunise din cap până în picioare și îi spălase trupul și pletele. După ce înlătură sarea și așchiile de coral, o ajută să iasă din cadă, o șterse și tamponase cu alcool minusculele tăieturi făcute de muchiile ascuțite ale coralilor pe spinarea și șoldurile ei. Apoi o așezase, goală, în așternutul proaspăt, o sărutase și, înainte ca el să fi apucat să tragă jaluzelele, Solitaire căzuse într-un somn adânc, fără vise.

Fu rândul său să se îmbăieze. Strangways îl ajută să se săpunească, iar apoi îl scăldă într-o baie de alcool. Trupul îi era tot o rană. Sângera în o sută de locuri, iar umărul mușcat de baracudă îi amorțise. Pierduse o bună bucată din mușchiul umărului. Arsura alcoolului îl făcu să scrâșnească din dinți, dar rezistă până la capăt.

Se îmbrăcase sumar, iar Quarrel îl dusese cu mașina la spitalul din Port Maria, nu înainte însă ca el să apuce să înghită un mic dejun delicios și să fumeze o binecuvântată primă țigară. În mașină, adormise și nu se trezise nici pe masa de operație. Dormise mult și se trezise în așternutul confortabil al unui pat de spital, având înfățișarea unei mumii, plin de bandaje și copci.

După-amiază, devreme, Quarrel îl adusese înapoi la vilă. Între timp, Strangways trecuse la fapte, pornind de la informațiile date de Bond. Pe Insula Surprizei se afla acum un detașament de polițiști, iar epava lui *Secatur,* zăcând pe fundul mării, la o adâncime de douăzeci de metri, fusese balizată. În jurul balizei

patrula acum o navă a serviciului vamal de la Port Maria. Echipa de scufundători ce aveau să recupereze comoara se afla pe drum, de la Kingston. Reporterii de la organele locale de presă fură nevoiți să se mulțumească cu o scurtă declarație, iar la poarta domeniului Beau Desert se afla acum un polițist, gata să respingă potopul de ziariști așteptați să năvălească în Jamaica, deîndată ce evenimentul avea să fie adus la cunoștința întregii lumi. Între timp, un raport complet fusese expediat lui M, precum și la Washington, astfel încât oamenii lui Mr. Big din Harlem și St. Petersburg să poată fi reținuți, sub acuzația provizorie de contrabandă cu aur.

De pe *Secatur* nu mai rămăsese niciun supraviețuitor. În schimb, pescarii din partea locului strânseseră aproape o tonă de pești morți, în acea dimineață.

Jamaica era împânzită de zvonuri. Pe falezele ce dominau golful și de-a lungul plajei se adunaseră șiruri-șiruri de mașini. Zvonul despre găsirea comorii lui Morgan cel Sângeros se răspândise, dar o dată cu el, se auzise și despre haitele de rechini și baracude care o străjuiau, astfel încât nu se găsi niciun înotător îndeajuns de curajos pentru a se strecura la locul naufragiului, la adăpostul întunericului.

Un doctor venise să o consulte pe Solitaire, dar o găsise preocupată de găsirea unor haine adecvate și a nuanței de ruj care i s-ar fi potrivit. Strangways aranjase ca, a doua zi, de la Kingston să-i fie aduse câteva rochii. Deocamdată, experimenta, scotocind prin valiza lui Bond.

Strangways se întoarse de la Kingston cu puțin timp înaintea revenirii lui Bond de la spital. Aducea cu sine un mesaj de la M, destinat lui Bond. Iată ce scria în acesta:

> PRESUPUN CĂ AI REVENDICAT COMOARA ÎN NUMELE FIRMEI UNIVERSAL EXPORT STOP / ÎNCEPEȚI IMEDIAT RECUPERAREA STOP / AM ANGAJAT UN EXPERT PENTRU CONSILIERE ÎN RELAȚIILE CU TREZORERIA ȘI BIROUL COLONIAL STOP / PÂNĂ LA SOSIREA LUI, FELICITĂRI STOP / PERMISIE DE DOUĂ SĂPTĂMÂNI ACORDATĂ, PENTRU RELAXARE PASIONALĂ / STOP.

— Presupun că e vorba de o greșeală de transcriere, spuse Bond, citind ultimele cuvinte ale telegramei.

— Probabil, încuviințase Strangways, cu un aer solemn. Am transmis un raport complet despre rănile suferite de tine. Și de fată, adăugase apoi, cu subînțeles.

— Hm, mârâi Bond. Cei ce se ocupă cu cifrarea mesajelor lui M nu prea obișnuiesc să greșească. Mă rog...

Strangways privi candid spre fereastră, cu singurul său ochi.

— E tipic pentru bătrânul diavol să se gândească în primul rând la aur, spuse Bond. Bănuiesc că își închipuie că-l va putea dosi cumva, data viitoare când Serviciul Secret va fi inspectat de comisia parlamentară. Își petrece jumătate din viață certându-se cu cei de la Trezorerie. Oricum, trebuie să recunosc că s-a mișcat repede.

— Am înregistrat o cerere de revendicare pe numele tău, deîndată ce-am recepționat mesajul, îl anunță Strangways. Nu va fi însă foarte ușor. Consiliul Coroanei va vrea să pună mâna pe o parte din sumă, iar americanii își vor vârî și ei coada, având în vedere că Mr. Big era cetățean american. Va dura al naibii de mult.

Mai stătură de vorbă câtva timp, apoi Strangways plecă, iar Bond se refugie în grădină, pentru a se rumeni la soare și a-și pune ordine în gânduri.

Revăzu mental labirintul de primejdii pe care le înfruntase din clipa în care pornise pe urmele lui Mr. Big și ale fabuloasei sale comori. Retrăi clipele în care, în felurite împrejurări, privise moartea în față.

Acum, însă, totul se sfârșise cu bine, iar el stătea relaxat în bătaia soarelui, înconjurat de flori și având la picioare mult-râvnitul trofeu. Savură clipa, cu gândul la cele paisprezece zile care le aparțineau, începând din acel moment.

Dinspre bucătăria situată în spatele casei se auzi zgomot de oale ciocnite între ele, urmat de vocea lui Quarrel care se răstea la cineva.

— Bietul Quarrel, zâmbi Solitaire. A angajat cel mai bun bucătar din sat și a răscolit toate piețele din împrejurimi, pentru a ne face o surpriză. A găsit chiar și crabi negri, o adevărată trufanda, în sezonul acesta. Ne mai pregătește un purcel la tavă, o salată de avocado și, ca desert, guave și cremă de cocos. Comandorul Strangways ne-a lăsat o ladă cu cea mai bună șampanie pe care a putut-o găsi în Jamaica. Pe cuvântul meu, simt că-mi lasă gura apă! Dar nu uita, e o surpriză! Am

trecut prin bucătărie și l-am găsit pe sărmanul bucătar cu ochii în lacrimi.

— Îl vom lua cu noi, în mica noastră vacanță „pasională”, râse Bond și îi povesti fetei despre telegrama primită de la M. Mergem la o casă înălțată pe piloni, înconjurată de palmieri și de opt kilometri de nisip auriu. Va trebui să mă îngrijești, căci mă îndoiesc că voi fi în stare să fac dragoste, având un singur braț sănătos.

Ochii lui Solitaire erau plini de senzualitate, atunci când îl privi. Îi dărui un zâmbet nevinovat și spuse:

— Chiar așa să fie?

Sfârșit

virtual-project.eu